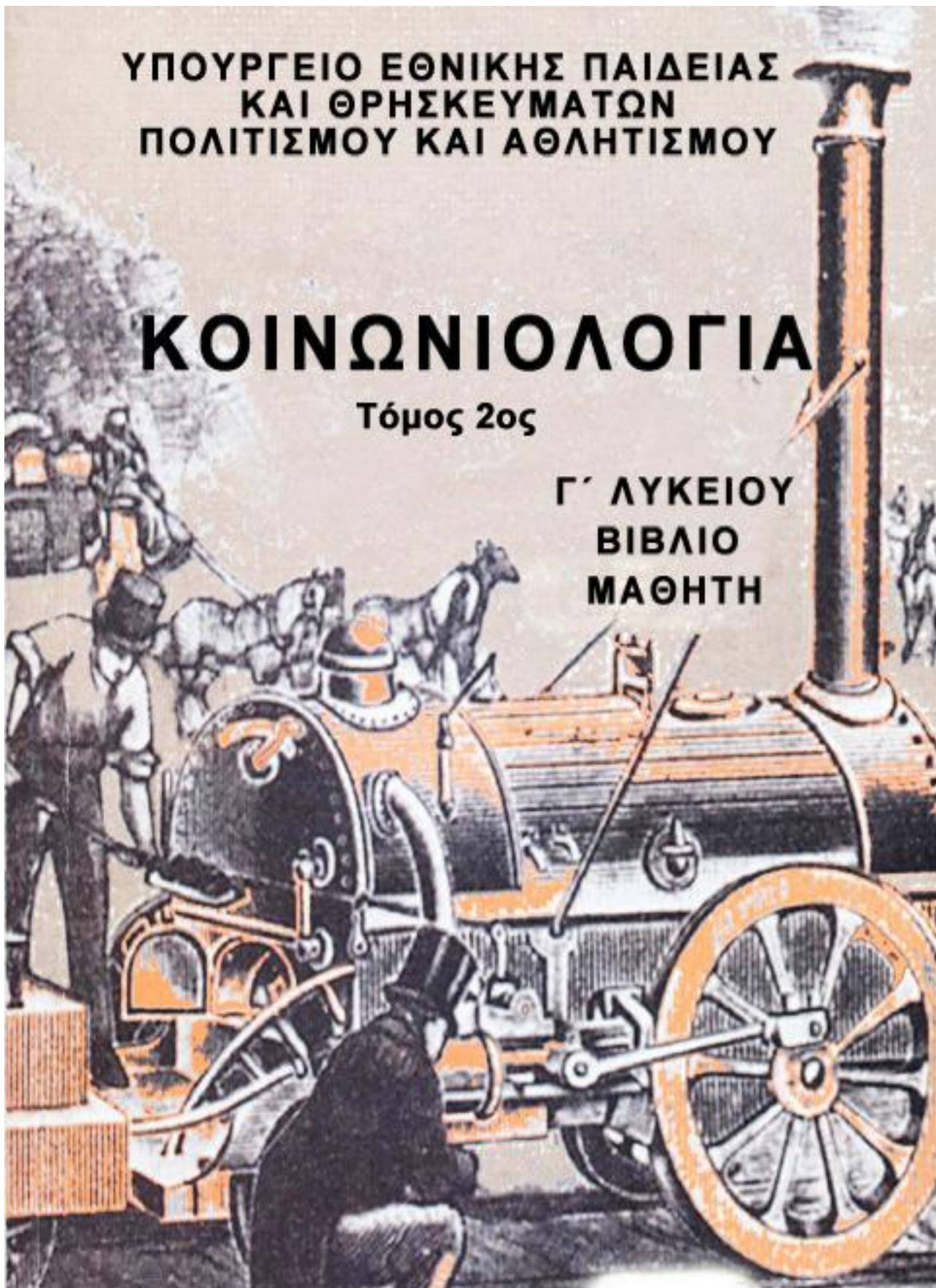

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ**

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

Τόμος 2ος

**Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ
ΜΑΘΗΤΗ**

**ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ "ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ"**

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ
ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ**

**ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ
Γ' ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ**

**ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΗ
ΤΟΜΟΣ 2ος**

**ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»**

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΡΧΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Συγγραφείς

Ρεγγίνα Κασιμάτη
Κοινωνιολόγος
Εκπαιδευτικός Β'θμιας Εκπαίδευσης

Στράτος Γεωργούλας
Επίκουρος Καθηγητής Κοινωνιολογίας
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Μαρία Παπαϊωάννου
Δρ. Κοινωνιολόγος Εκπαιδευτικός
Β'θμιας Εκπαίδευσης

Ιωάννης Πράνταλος
Κοινωνιολόγος
Διδάκτορας Φιλοσοφίας

Μέλη Επιτροπής Κρίσης

Σωκράτης Κονιόρδος
Επίκουρος Καθηγητής Κοινωνιολογίας
Πανεπιστήμιο Κρήτης

Χρήστος Πατσός
Διδάκτορας Κοινωνιολογίας
Εκπαιδευτικός Β'θμιας Εκπαίδευσης

Σοφία Σταμάτη
Κοινωνιολόγος
Εκπαιδευτικός Β'θμιας Εκπαίδευσης

Εποπτεία στο πλαίσιο του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Νικόλαος Πετρόπουλος

Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Γλωσσική Επιμέλεια

Μαρίτα Κλειδωνάρη

Φιλολόγος

Φωτογραφική Επιμέλεια

Ευγενία Κουμάνταρη

Κοινωνιολόγος

Εκπαιδευτικός Β'θμιας Εκπαίδευσης

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ

**Ομάδα Εργασίας Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής
Πολιτικής**

Προσαρμογή: Θεοδώρα Κατερίνα, Εκπαιδευτικός

Επιμέλεια: Κουρέτση Δέσποινα, Εκπαιδευτικός

Επιστημονικός υπεύθυνος: Βασίλης Κουρμπέτης,

Σύμβουλος Α΄ του Υ.ΠΟ.ΠΑΙ.Θ

Υπεύθυνη του έργου: Μαρία Γελαστοπούλου,

M.Ed. Ειδικής Αγωγής

Τεχνική υποστήριξη: Κωνσταντίνος Γκυρτής,

Δρ. Πληροφορικής

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η συγγραφή του βιβλίου της κοινωνιολογίας έχει ως στόχο να συμβάλει στην κατανόηση της σύγχρονης κοινωνίας, να προβληματίσει τους μαθητές για όσα συμβαίνουν γύρω τους, κυρίως όμως να αναπτύξει την κριτική τους ικανότητα και να τους παροτρύνει να ενεργοποιηθούν ως αυριανοί πολίτες.

Στη συγγραφή του βιβλίου αυτού βοήθησαν πάρα πολλοί άνθρωποι με επισημάνσεις και σχόλια που ήταν καθοριστικά για την ολοκλήρωσή του. Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε ιδιαίτερα την κ. Μαρία Ν. Αντωνοπούλου, καθηγήτρια Κοινωνιολογίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, για τις ουσιαστικές επισημάνσεις και τα σχόλιά της σε διάφορες ενότητες του Βιβλίου του Μαθητή, τον κ. Γιάννη Πανούση, καθηγητή Εγκληματολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, για τις διευκρινίσεις του σχετικά με τις γενικές κατηγορίες των αδικημάτων, καθώς και τον ερευνητή του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών κ. Διονύσιο Μπαλούρδο για τα πολύτιμα στοιχεία που μας παρείχε σχετικά με τον πληθυσμό και τη φτώχεια.

Ευχαριστούμε όλους τους φορείς, δημόσιους και ιδιωτικούς, καθώς και τα μεμονωμένα άτομα που μας βοήθησαν στη συγκέντρωση και την επεξεργασία εποπτικού υλικού (π.χ. φωτογραφίες, διαγράμματα, στατιστικούς πίνακες κ.ά.) για το διδακτικό πακέτο. Τα στοιχεία τους μνημονεύονται στις επιμέρους ενότητες του Βιβλίου του Μαθητή και του Τ.Ε.Ε.Μ.

Ευχαριστούμε, επίσης, την εκπαιδευτικό κ. Ειρήνη Σπάνθη για την πολύτιμη βοήθειά της στην ηλεκτρονική επεξεργασία των κειμένων πριν από την τελική τους κρίση, καθώς και τον κ. Χάρη Χαμηλοθώρη για την

απρόσκοπτη πρόσβαση που μας εξασφάλισε σε φωτογραφικά αρχεία εφημερίδων.

Το διδακτικό πακέτο κοινωνιολογίας περιλαμβάνει:

- το Βιβλίο του Μαθητή,
- το Τετράδιο Εργασίας και Έρευνας του Μαθητή (Τ.Ε.Ε.Μ.) καθώς και
- το Βιβλίο του Καθηγητή.

Το Τ.Ε.Ε.Μ. περιλαμβάνει ιδέες για σχέδια εργασίας, ασκήσεις και ερωτήσεις διάφορων τύπων, καθώς επίσης και παραδείγματα εφαρμογής, που θεωρούμε ότι θα βοηθήσουν στην εμπέδωση βασικών εννοιών οι οποίες περιλαμβάνονται στο παρόν εγχειρίδιο κοινωνιολογίας.

Το Βιβλίο του Καθηγητή εμπεριέχει οδηγίες προς τους διδάσκοντες και περισσότερο εξειδικευμένες πληροφορίες σχετικά με τις θεωρίες και τις μεθόδους της κοινωνιολογίας, οι οποίες πιστεύουμε ότι θα συνδράμουν το διδακτικό τους έργο.

Αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες, ελπίζουμε το παρόν βιβλίο να πετύχει τους στόχους του, δηλαδή να συμβάλει στην ευρύτερη καλλιέργειά σας και στη μετέπειτα επαγγελματική και κοινωνική σας διαδρομή.

Οι Συγγραφείς

4. Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ: ΜΟΡΦΕΣ, ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

- Κοινωνικοοικονομικές βάσεις της οικογένειας
- Μορφές οικογένειας: εκτεταμένη και πυρηνική οικογένεια
- Σύγχρονες μορφές οικογενειακής συμβίωσης
- Καταμερισμός εργασίας στη σύγχρονη ελληνική οικογένεια
- Μαθαίνοντας το ρόλο του άνδρα και της γυναίκας
- Η οικογένεια και οι προκλήσεις της σύγχρονης εποχής

Εισαγωγή

Η οικογένεια και η αναπαραγωγή του ανθρώπινου είδους στο πλαίσιο της οικογένειας αποτελούν αντικείμενο μελέτης της κοινωνιολογίας, γιατί οι πολιτισμικές αυτές δραστηριότητες (γάμος και αναπαραγωγή), αν και παρουσιάζονται ως ένας φυσικός προορισμός του ανθρώπου, είναι φαινόμενα που έχουν διαμορφωθεί κοινωνικά και διαφοροποιούνται στο χρόνο και στο χώρο.

4.1. Μορφές, λειτουργίες και κοινωνικο-οικονομικές βάσεις της ελληνικής οικογένειας

Αν ανατρέξουμε στην ιστορία της Δυτικής Ευρώπης και των Βαλκανίων, θα δούμε ότι η οικογένεια όχι μόνο είναι παρούσα, σε γενικές γραμμές, ως πρωταρχικό κύτταρο στην οργάνωση της κοινωνικής ζωής, αλλά αποτελεί και το βασικό καμβά πάνω στον οποίο υφαίνονται οικονομικές και κοινωνικές σχέσεις και ως εκ τούτου σχέσεις δύναμης και εξουσίας.

Η έννοια της οικογένειας συνδέεται ιστορικά με αυτήν του γάμου (χωρίς όμως η σύνδεση αυτή να είναι απαραίτητη) και λανθασμένα ταυτίζεται με το νοικοκυριό, αφού αναφερόμαστε σε διαφορετικές κατηγορίες πραγμάτων. Το νοικοκυριό είναι μια οικονομική μονάδα, είναι το σύνολο των ατόμων που συγκατοικούν και συντρώνουν, χωρίς αυτά να έχουν συγγενικές σχέσεις μεταξύ τους (π.χ. δυο φοιτητές που συγκατοικούν, η οικιακή βοηθός που συγκατοικεί με μια οικογένεια κτλ.).

Ο διαχωρισμός της οικογένειας από τους υπόλοιπους συγγενείς και τους υπηρέτες γίνεται για πρώτη φορά στη Γαλλία το 1680, στο λεξικό του Ρισελέ (Richelet).

Εικ.4.1
Η οικία: στέγη της οικογένειας και του νοικοκυριού. («Το σπίτι με το φοίνικα», του Joan Miró, 1917-1934, Centre Georges Pompidou, 2004).

Από το 19ο αιώνα το περιεχόμενο του όρου «οικογένεια» προσδιορίζεται από το σχήμα: «πατέρας, μητέρα, παιδιά». Ήδη από το 1835 σε διάφορα λεξικά, στο λήμμα «οικογένεια», υπάρχει ο ορισμός: «Λέγεται πολλές φορές για τους συγγενείς που μένουν μαζί. Και ειδικότερα για τον πατέρα, τη μητέρα και τα παιδιά». Οι προσφωνήσεις που χρησιμοποιούνται για τους συγγενείς αυτούς όπως μαμά, μπαμπά, παππού, θεία κτλ. είναι ένα οικογενειακό ιδίωμα, που δείχνει την οικειότητα, την αλληλεγγύη, αλλά και την ανάγκη που νιώθουμε να προσφωνούμε τους οικείους διαφορετικά από ό,τι τους ξένους.

Άλλωστε, αν εξετάσουμε την ετυμολογία του όρου «οικογένεια» θα διαπιστώσουμε ότι ο όρος είναι σύνθετος από τις λέξεις οίκος και γένος: η γενιά που διαμένει στο ίδιο σπίτι. Όταν λοιπόν μιλάμε για οικογένεια, στην ουσία αναφερόμαστε στο γάμο δύο (τουλάχιστον στο χριστιανικό κόσμο) ατόμων διαφορετικού φύλου που αποφάσισαν να ζήσουν μαζί και να κάνουν παιδιά.

Η κοινωνιολογία, που ως επιστήμη οφείλει να αποκαλύψει τις πολλαπλές λειτουργίες των θεσμών, διατυπώνει ένα λόγο που αποσκοπεί στο να φανερώσει τις κρυφές σχέσεις των φαινομένων, δηλαδή το επιφαινόμενο. Επισημαίνει το γεγονός ότι ο γάμος πρέπει να εξετάζεται ως μια στρατηγική, είτε πρόκειται για γάμο που προκύπτει από «κεραυνοβόλο έρωτα» είτε πρόκειται για γάμο που προκύπτει από συνειδητό υπολογισμό, δηλαδή για το λεγόμενο «γάμο συμφέροντος». Αυτή η στρατηγική αναφέρεται σε σύνολο ενεργειών που επιστρατεύονται για να πραγματοποιηθούν κοινωνικοί στόχοι (έστω και αν αυτοί δεν είναι άμεσα ορατοί). Μέσω «αυτής της στρατηγικής κάθε γενιά επιδιώκει να μεταβιβάσει στην επομένη, και στο μέγιστο βαθμό, τη δύναμη και τα προνόμια που η ίδια έχει κληρονομήσει» (P. Bourdieu, 1976:141142). Μέσα από αυτές τις μεθοδεύσεις και τις στρατηγικές μπορεί να αναπαράγεται η κοινωνία. Βέβαια, οφείλουμε να επισημάνουμε, ότι για τους περισσότερους ανθρώπους ο γάμος δεν εκλαμβάνεται ως μια μεθόδευση, ως μια στρατηγική. Για τον κοινό νοο, ο γάμος είναι η κοινωνική αναγνώριση της σχέσης με τον/την αγαπημένο/η και με τον/την οποίο/α έχει αποφασιστεί η απόκτηση παιδιών.

Εικ. 4.2 Ελληνικοί γάμοι, 1880 και 2005 (Αθήνα 1939 -1900: Φωτογραφικές μαρτυρίες, εκδ. Μουσείου Μπενάκη, 2003-Φωτογραφικό αρχείο Ν. Πετρόπουλου).

Εικ.4.2

Ελληνικοί γάμοι, 1880 και 2005 (Αθήνα 1939 -1900: Φωτογραφικές μαρτυρίες, εκδ. Μουσείου Μπενάκη, 2003 - Φωτογραφικό αρχείο Ν. Πετρόπουλου).

Η οικογένεια είναι ένας σημαντικός κοινωνικός θεσμός. Η κοινωνικοποίηση των μελών, η συνύπαρξη και η κάλυψη βασικών βιοτικών και συναισθηματικών αναγκών, η αναπαραγωγική δραστηριότητα, η κατανάλωση στο πλαίσιο της οικογένειας εξαρτώνται από την ευρύτερη οργάνωση της κοινωνίας στην ιστορική εξέλιξή της.

Σε παλαιότερες μορφές κοινωνικής οργάνωσης, όπως στην προβιομηχανική κοινωνία, οι λειτουργίες της οικογένειας ήταν πολύ περισσότερες από τις σημερινές: κάλυψη των αναγκών επιβίωσης των μελών της, φροντίδα των παιδιών και των ηλικιωμένων, εκπαίδευση των νέων, περίθαλψη, παραγωγή και κατανάλωση των αγαθών κ.ά. Από τη βιομηχανική επανάσταση και μετά πολλές λειτουργίες της εκχωρήθηκαν σε άλλους θεσμούς, ωστόσο η οικογένεια παραμένει και σήμερα πρωταρχικός κοινωνικός θεσμός αναπαραγωγής, κοι-

νωνικοποίησης, μεταβίβασης αγαθών, αλλά και βασική μονάδα κατανάλωσης.

Η οικογενειακή στρατηγική της Καρπάθου και συγκεκριμένα της κοινότητας της Ολύμπου (ή Ελύμπου) έχει ενδιαφέρον να εξεταστεί, ακριβώς γιατί βασίζεται στο σύστημα προτίμησης του πρωτότοκου που κληρονομούσε τον πατέρα του και της πρωτότοκης κόρης που κληρονομούσε τη μητέρα της. Κατά τις δεκαετίες του 1910 και του 1960 αμφισβητήθηκαν αυτές οι πρακτικές λόγω της εισροής του μεταναστευτικού συναλλάγματος.

Οι πρωτότοκοι-ες ονομαζόντουσαν «κανακάρηδες» ή «κανακαρές» και εκείνο το χαρακτηριστικό που τους έδινε τον τίτλο ήταν η σειρά γέννησης, η οποία συνδεόταν με τον κανόνα «που όριζε ότι ο πρώτος γιος μιας συζυγικής οικογένειας έπαιρνε προίκα την πατρική περιουσία ακέραιη, όπως την είχε εισφέρει στο δικό του γάμο ο πατέρας του, και η πρώτη κόρη αυτού του γάμου προικοδοτούνταν με το σύνολο των αγαθών που κατέβαιναν από την πλευρά της μητέρας» (B. Vernier, 2001:XII). Οι πρωτότοκοι αποδέκτες της περιουσίας αυτής ήσαν υποχρεωμένοι, όταν παντρεύονταν, να μεταβιβάσουν στο πρώτο τους, ίδιου φύλου, παιδί το σύνολο των κληρονομικών αγαθών που είχαν λάβει από τους δικούς τους γονείς. Μία μόνο προϋπόθεση έπρεπε να τηρηθεί: ο κανακάρης και η κανακαρά έπρεπε να φέρουν ο πρώτος το όνομα του παππού (από την πλευρά του πατέρα) και η δεύτερη το όνομα της γιαγιάς (από την πλευρά της μητέρας). Το βαφτιστικό αυτό όνομα νομιμοποιούσε το δικαίωμα στην κληρονομιά. Έτσι βλέπουμε ότι οι πρωτότοκοι, διαμέσου της απόκτησης των μέσων παραγωγής (γη, όπως επίσης βόδια και μύλους, που ήταν

αποκλειστικό προνόμιο των κανακάρηδων), γίνονταν οι οικονομικοί θεματοφύλακες, αλλά και οι θεματοφύλακες του συμβολικού κεφαλαίου*(βλ. γλωσσάριο). Οι άρρενες υστερότοκοι (ο όρος «υστερότοκος» δεν χρησιμοποιείται με την αυστηρή του έννοια, που σημαίνει το τελευταίο παιδί μιας οικογένειας, αλλά με την έννοια που περιλαμβάνει οποιοδήποτε παιδί μετά το πρωτότοκο), αποκλεισμένοι από την πατρική περιουσία, αναγκάζονταν να γίνουν χειρώνακτες ή να μεταναστεύσουν, ενώ οι υστερότοκες υποχρεώνονταν σε αγαμία και γινόντουσαν υπηρέτριες της κανακάρης.

Από τη συνοπτική αυτή παρουσίαση της στρατηγικής προτίμησης του πρωτότοκου ή της πρωτότοκης και του αποκλεισμού των υπολοίπων φαίνονται:

1. Ο τρόπος με τον οποίο εξασφαλίζεται η συνέχεια των ανδρικών και των γυναικείων γενεαλογικών σειρών.
2. Η διατήρηση του αδιαίρετου της κληρονομημένης ιδιοκτησίας.
3. Η δημιουργία και η διαιώνιση μιας κοινωνίας πρωτότοκων, ιεραρχικά ανώτερης (με οικονομικό αλλά και συμβολικό κεφάλαιο, όπως όνομα, κατοχή ιδιωτικών εκκλησιών, πιάτων και φλουριών κ.ά).

(Για περισσότερες πληροφορίες βλ. B. Vernier, 2001).

Στη χώρα μας υπάρχουν διαφορετικές πρακτικές με τις οποίες η μια γενιά μεταβιβάζει την περιουσία της στην άλλη. Στα νησιά του Αιγαίου, αλλά και στην ηπειρωτική Ελλάδα συναντώνται διαφορετικές πρακτικές άλλοτε η περιουσία της οικογένειας μεταβιβάζεται στο αγόρι και άλλοτε στο κορίτσι. Αυτές οι πρακτικές εξαρτώνται από τα δεδομένα της τοπικής οικονομίας (εύφορο ή άγονο έδαφος), από τον κλήρο της οικογένειας και από τις αντιλήψεις και τις νοοτροπίες που επικρατούν

σε κάθε περιοχή.

Στην Ελλάδα (και γενικότερα στην Ευρώπη) η οικογένεια εμφανίζεται ως ρυθμιστής των κοινωνικών και των οικονομικών σχέσεων, καθώς:

- Μεταβιβάζει στα μέλη της τα συστήματα αξιών της ευρύτερης κοινωνίας στην οποία ανήκει και συνεπώς εξασφαλίζει τη συνοχή της κοινωνίας.

- Ρυθμίζει τις οικονομικές σχέσεις μέσω της κληρονομικής μεταβίβασης των υλικών αγαθών στα μέλη της.

- Ελέγχει και κατευθύνει, μέσω του συστήματος διαδοχής, το κύρος και τη δύναμη των μελών της, έννοιες που συνδέονται με τους κοινωνικούς ρόλους και τις κοινωνικές θέσεις.

Τέλος, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η οικογένεια αποτελεί καταφύγιο και συχνά πηγή συναισθηματικής στήριξης των μελών της.

Εικ. 4.3

Στην Κάρπαθο το συμβολικό κεφάλαιο (χρυσάφικα), όπως και το οικονομικό, κληροδοτείται από τους πρωτότοκους ανιόντες στους πρωτότοκους κατιόντες (Κ. Μπαλάφας, Τα νησιά, εκδ. Ποταμός, 2004).

4.1.1 Μορφές οικογένειας στο παρόν και το πρόσφατο παρελθόν

Πολλοί θεωρούν την οικογένεια ως έναν οικουμενικό θεσμό, με την έννοια ότι είναι παρούσα σε όλες τις κοινωνίες. Πράγματι, με εμφανείς διαφοροποιήσεις στο μέγεθος, στις στρατηγικές και στη μορφή, η οικογένεια εμφανίζεται σε όλες, λίγο έως πολύ, τις κοινωνίες. Το ερώτημα είναι αν η οικογένεια και οι σχέσεις που αυτή καθορίζει μένουν αναλλοίωτες στο χρόνο. Φυσικά, αυτό δε συμβαίνει, και έτσι μια στοιχειώδης ταξινόμηση είναι απαραίτητη προκειμένου να καταλάβουμε γιατί αλλάζει η οικογένεια.

Εικ.4.4 Ομοίωμα σπιτιού νεότερης νεολιθικής εποχής, που απεικονίζει το εσωτερικό του και τα μέλη μιας εκτεταμένης οικογένειας (ΙΕ' Εφορεία Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων Λάρισας).

Από τις εκτεταμένες στις σύγχρονες μορφές της πυρηνικής οικογένειας

Στην παραδοσιακή αγροτική κοινωνία η μορφή και το μέγεθος της οικογένειας συνδέονται με τη φύση των εργασιών που έπρεπε τα μέλη της να φέρουν σε πέρας, προκειμένου να εξασφαλίσουν την επιβίωσή τους. Θα πρέπει να πούμε ότι οι αγροτικές κοινωνίες στη Δυτική Ευρώπη και τα Βαλκάνια ήταν βαθύτατα ταξικές, δεδομένου ότι η οικονομία τους στηριζόταν στην εκμετάλλευση των αγροτών από τους μεγαλοϊδιοκτήτες γης.

Και στην Ελλάδα όμως τα πράγματα δεν ήταν καλύτερα. Κατά το 19ο αιώνα τα αγροτικά στρώματα στέναζαν κάτω από το βάρος των φόρων (τον κεφαλικό ή της δεκάτης). Τον 20ό αιώνα, μέχρι και την περίοδο μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η στοιχειώδης κοινωνική πολιτική* (βλ. γλωσσάριο) που ασκούνταν στη χώρα μας αφορούσε μόνο τους κατοίκους των πόλεων. Στην επαρχία όμως η οικονομική ανέχεια επέβαλε πολύ υποβαθμισμένες συνθήκες ζωής, ιδιαίτερα στα ορεινά χωριά και τις απομακρυσμένες από τα αστικά κέντρα περιοχές. Γι' αυτό το λόγο πολλοί από τους κατοίκους της υπαίθρου οδηγήθηκαν στη μετανάστευση, προκειμένου να οικοδομήσουν ένα καλύτερο μέλλον.

«Το πρωί ο πατέρας έξεψε τη φοράδα στο κάρο. Το παιδί στεκότανε δίπλα του με το μακρύ καμουτσίκι στα χέρια. Πίσω του πάλι το πουλάρι. Όλο το καλοκαίρι έτσι πήγαινε πίσω του σαν το μανάρι, σαν το ζαγάρι. Το παιδί σηκωνότανε από το χάραμα, κατέβαινε στο κατώι και το 'βγαζε έξω. Το 'παιρνε και το τραβούσε για το λιβάδι, για το βουναλάκι για να βοσκήσει, μα περνούσε πάντα μέσ' απ' τα χωράφια..»
(Δ.Χατζή, Ανυπεράσπιστοι, 1979: 170).

ΕΚΤΕΤΑΜΕΝΕΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΟΧΩΝ ΕΛΛΑΔΑ, Η.Π.Α. ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑ

Εικ.4.5α
Ελλάδα (Φωτο-
γραφικό αρχείο
Ρ.Κασιμάτη).

Εικ.4.5β Η.Π.Α:
(E. Steichen, The
family of man, 1955)

Εικ.4.5γ
Τουρκία (M. Casta & P. Guizard, Histoire géographique education civique, 4e, Editions Magrard, 2004).

Στις αρχές του 20ού αιώνα στην Ελλάδα η οικογένεια περιλαμβάνει τους γονείς και τα παντρεμένα παιδιά και ονομάζεται **εκτεταμένη**. Όλοι δουλεύουν, κανείς δεν εξαιρείται, ούτε οι γέροντες ούτε τα παιδιά. Συνήθως στις εκτεταμένες οικογένειες της αγροτικής κοινωνίας:

- Οι ρόλοι προσδιορίζονται αυστηρά με βάση το φύλο και την ηλικία.
- Ο ιδιωτικός χώρος διακρίνεται αυστηρά από το δημόσιο. Στον ιδιωτικό χώρο αντιστοιχούν το σπίτι και η γυναίκα, ενώ στο δημόσιο χώρο αντιστοιχούν το «έξω» και ο άνδρας.
- Το «μέσα» και οι ρόλοι που συνδέονται με τις οικιακές δραστηριότητες αξιολογούνται ως κατώτεροι από αυτούς που συνδέονται με το «έξω», με το δημόσιο χώρο, και επομένως με τον άνδρα.

Κατά το δεύτερο μισό του 20ού αιώνα οι κοινωνικές και οικονομικές μεταβολές (εγκατάλειψη της υπαίθρου, αστικοποίηση) επηρέασαν την οικογένεια ως προς τη δομή, το μέγεθος και τις λειτουργίες της. Ενώ στις αγροτικές κοινωνίες παρατηρείται αυτός ο άκαμπτος διαχωρισμός των φύλων, στις σύγχρονες αστικές κοινωνίες οι σχέσεις που αφορούν την οικογένεια εμφανίζονται πιο ελαστικές.

Στην Ελλάδα, στα αστικά κέντρα, η οικογένεια περιλαμβάνει συνήθως τους γονείς και τα ανύπαντρα παιδιά και ονομάζεται πυρηνική ή συζυγική οικογένεια.

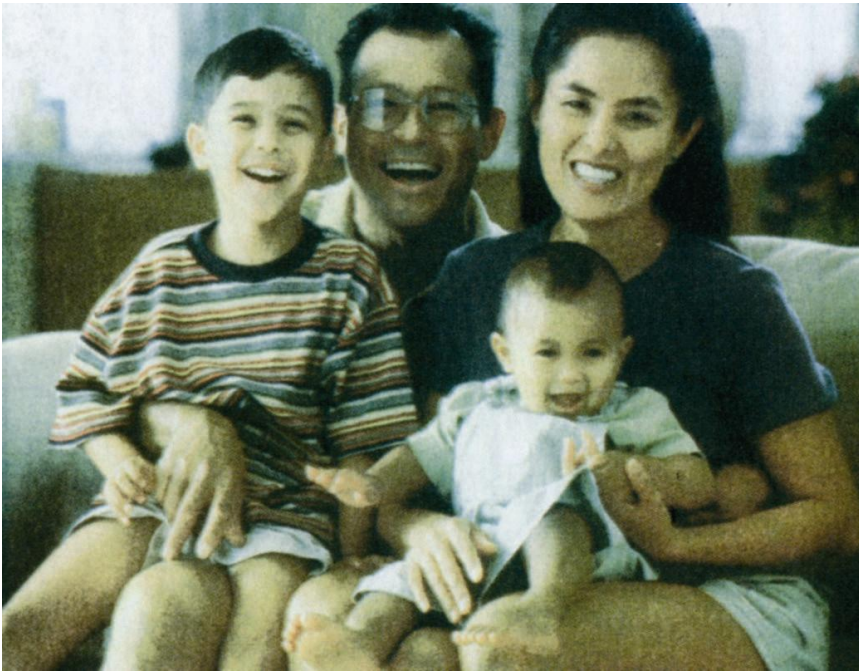
Στο πλαίσιο της πυρηνικής οικογένειας η γυναίκα εργάζεται συνήθως και εκτός σπιτιού, και αυτή είναι η ειδοποιός διαφορά με τη σύζυγο της εκτεταμένης οικογένειας. Το παράθεμα που ακολουθεί εστιάζεται σε αυτή την αλλαγή, πώς δηλαδή από τη μη μισθωτή εργασία της γυναίκας περνάμε στη μισθωτή εργασία.

Πυρηνικές οικογένειες ανά τον κόσμο: Ελλάδα, Αιθιοπία, Η.Π.Α.

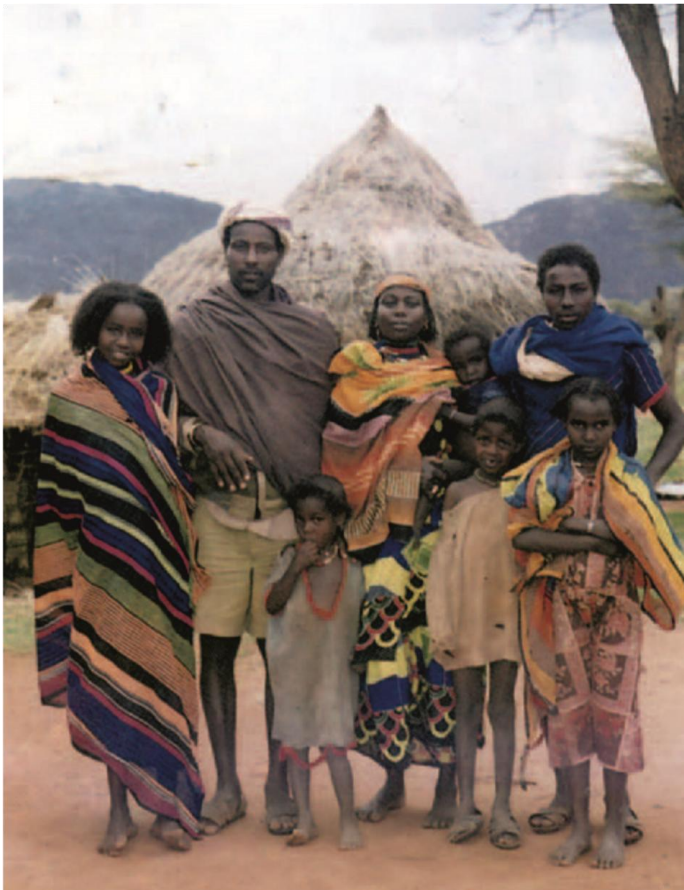

Εικ. 4.6α
Ελλάδα (Φωτογραφικό αρχείο Ε. Κουμάνταρη)

Εικ.4.6γ Η.Π.Α
(J.Shepard & R.
GreenSociology
and you, National
Text book
Company, Edition
2004).

Εικ.4.6β
Αιθιοπία (Φωτογραφικό
Αρχείο, Action Aid)

«Το 1954 πολλές γυναίκες δούλευαν στην οικογενειακή επιχείρηση -τη γεωργική εκμετάλλευση ή το μαγαζί- η οποία συνήθως ανήκει στο σύζυγο τους. Η διαφορά τους με τις γυναίκες που έμεναν στο σπίτι ήταν πολύ μεγάλη. Οι γυναίκες στο σπίτι αναφέρονται ως ανενεργά μέλη από τη Στατιστική Υπηρεσία παρά το ότι δούλευαν 15 ώρες τη μέρα, για να αναθρέψουν πολυάριθμα παιδιά.

Το 1993 αυτή η κατάσταση έχει σχεδόν εκλείψει: οι γυναίκες που έχουν μια επαγγελματική δραστηριότητα είναι συνήθως μισθωτές και υπάγονται στο αφεντικό ή στο διευθυντή της υπηρεσίας τους. Ακόμη κι αν οι υπεύθυνοι είναι στην πλειονότητά τους άντρες, η αλλαγή είναι μεγάλη: η οικονομική εξάρτηση των γυναικών από το σύζυγό τους έχει μειωθεί σημαντικά» (Al. Chen, 1995:324).

Με τις νέες εξελίξεις η καθημερινή ζωή ενός μεγάλου αριθμού γυναικών καθορίζεται από τις αυξημένες υποχρεώσεις τους στην επαγγελματική και την οικογενειακή ζωή. Και αυτό το γεγονός είναι θεμελιώδους σημασίας για την εμφάνιση νέων οικογενειακών τύπων στο πλαίσιο της πυρηνικής οικογένειας. Επομένως ο τύπος της πυρηνικής οικογένειας δεν παραμένει αναλλοίωτος στο χρόνο, αλλά εξελίσσεται ανάλογα με τη γενικότερη κοινωνική εξέλιξη, σε ολόκληρο το δυτικό κόσμο. Έτσι προκύπτουν νέες μορφές οικογενειακής συμβίωσης, οι οποίες συνδέονται με έναν καινούριο καταμερισμό της εργασίας.

Οι νέες μορφές οικογενειακής συμβίωσης στο πλαίσιο της πυρηνικής οικογένειας είναι:

- Η οικογένεια διπλής σταδιοδρομίας, στην οποία και οι δύο σύζυγοι εργάζονται και επομένως οι ρόλοι διαμορφώνονται σε σχέση με τις επαγγελματικές ασχολίες τους και τα πρότυπα αξιών τους. Στην περίπτωση αυτή η συζυγική σχέση οικοδομείται με βάση τη συνερ-

γασία.

• Η ελεύθερη συμβίωση (συγκατοίκηση χωρίς γάμο), η οποία συναντάται όλο και περισσότερο σε πολλές χώρες της Ευρώπης και στηρίζεται κυρίως σε ατομικές επιλογές (βλ. πίνακα 4.1 σελ. 22-23).

• Η μονογονεϊκή οικογένεια, η οποία αποτελείται συνήθως από την άγαμη μητέρα ή από το διαζευγμένο ή χήρο γονέα με τα παιδιά. Οι μονογονεϊκές οικογένειες στην Ελλάδα αποτελούσαν το 6% του συνόλου των νοικοκυριών το 1991 και το 9% το 2001 (βλ. πίνακα 4.1).

• Η οικογένεια δεύτερου γάμου, η οποία έχει προκύψει από την αύξηση των διαζυγίων, που προκαλεί με τη σειρά της τη δημιουργία οικογενειών δεύτερου (ή τρίτου) γάμου του ενός ή και των δύο συζύγων. Η ποικιλία των οικογενειακών τύπων στη σύγχρονη βιομηχανική κοινωνία συνδέεται και με άλλες παραμέτρους, όπως είναι η αλλαγή της νοοτροπίας γύρω από το θεσμό του γάμου, η αυτονόμηση του ατόμου από την οικογενειακή ομάδα, η ιδεολογία των ίσων ευκαιριών, οι αλλαγές στην αγορά εργασίας κ.ά.

Εικ.4.7

Μονογονεϊκή οικογένεια (Εγκυκλοπαίδεια Grand Larousse, Ενότητα III: Γενικές επιστήμες έμβιος κόσμος, εκδ. Ελληνικά Γράμματα, 2001

Πίνακας 4.1. Σύνθεση των νοικοκυριών στην Ελλάδα με ή χωρίς πυρηνική οικογένεια (1991 και 2001)

Σύνθεση νοικοκυριών	Απογραφή 1991		Απογραφή 2001	
	%	Σε χιλιάδες	%	Σε χιλιάδες
Παντρεμένα ζευγάρια χωρίς παιδιά (μια πυρηνική οικογένεια)	23,7	761	22,0	786
Παντρεμένα ζευγάρια με παιδιά (μια πυρηνική οικογένεια)	49,1	1.573	42,7	1.527
Μόνες μητέρες (μια πυρηνική οικογένεια)	4,8	155	7,5	268
Μόνοι πατέρες (μια πυρηνική οικογένεια)	1,2	38	1,4	51
Συμβιούντες χωρίς παιδιά (μια πυρηνική οικογένεια) ¹	....	....	1,3	48
1. Οι κατηγορίες αυτές χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά κατά την απογραφή του 2001.				

Συμβιούντες με παιδιά (μια πυρηνική οικογένεια)	....	....	0,6	23
Μονομελή και πολυμελή νοικοκυριά (χωρίς πυρηνική οικογένεια)²	21,2	678	24,3	869
Συνολική νοικοκυριών	100,0	3.205	100,0	3.572³

Για το 1991 βλ. Λ. Μαράτου Αλιπράντη, Κέντρο Ερευνών για Θέματα Ισότητας (ΚΕ.Θ.Ι.). Για το 2001 βλ. Ε.Σ.Υ.Ε. (διασκευή Ν. Πετρόπουλου).

2. Το 1991 από τα 678.000 νοικοκυριά τα 186.000 αποτελούνται μόνο από άνδρα, τα 335.000 μόνο από γυναίκα και τα 157.000 από πολυμελή νοικοκυριά χωρίς πυρηνική οικογένεια. Το 2001 από τα 869.000 νοικοκυριά τα 266.346 αποτελούνται μόνο από άνδρα, τα 459.920 μόνο από γυναίκα και τα 143.183 από πολυμελή νοικοκυριά χωρίς πυρηνική οικογένεια.

3. Στα 3.571.985 νοικοκυριά με μία πυρηνική σχέση θα πρέπει να προστεθούν 102.400 νοικοκυριά με τουλάχιστον δύο πυρηνικές οικογένειες.

4.2. Καταμερισμός εργασίας στη σύγχρονη ελληνική οικογένεια

Η ανδρική κυριαρχία μέχρι τα μέσα του 20ού αιώνα στην ελληνική οικογένεια ήταν τόσο αδιαμφισβήτητη, ώστε να μην μπαίνει ζήτημα αιτιολόγησης της γυναικείας καταπίεσης και υποταγής, την οποία συναντάμε παντού:

- στην οργάνωση του χώρου και ιδιαίτερα στην εσωτερική διαρρύθμιση του σπιτιού,
- στη διάκριση ανάμεσα στο σπίτι (στο «μέσα», στον ιδιωτικό χώρο) και στο δημόσιο χώρο (προνομιακό πεδίο δράσης των ανδρών),
- στην οργάνωση του χρόνου.

Στη δεκαετία του 2000 το γυναικείο εργατικό δυναμικό της χώρας μας ανέρχεται σε 1.620.215 άτομα, αποτελεί δηλαδή το 38% του συνολικού εργατικού δυναμικού. Και δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι οι έγγαμες γυναίκες αριθμούν 1.057.700 άτομα και αποτελούν το 65% του γυναικείου εργατικού δυναμικού.

Οι μεταβολές που επήλθαν στην κοινωνία με την επαγγελματική δραστηριοποίηση των γυναικών έχουν γίνει αντικείμενο μελέτης από την κοινωνιολογία, την ιστορία, τη δημογραφία, τις οικονομικές επιστήμες, τη νομική κτλ.

Στο επίπεδο της νομικής επιστήμης αξιοσημείωτη ήταν η εφαρμογή των νέων ρυθμίσεων για τις σχέσεις των δύο φύλων στο πλαίσιο της οικογένειας, που απότυπώνονται στο Οικογενειακό Δίκαιο.

Πριν από το 1983 το οικογενειακό πλαίσιο ήταν έτσι διαμορφωμένο, ώστε ο ρόλος του συζύγου ήταν, χωρίς υπερβολή, πατριαρχικός, αφού ο πατέρας αποφάσιζε για όλα, ενώ ακόμη και στις σχέσεις γονέων και παιδιών η μητέρα απουσίαζε. Μετά το 1983 το Οικογενειακό Δίκαιο εκδημοκρατίζεται δίνοντας «φωνή» και στη

σύζυγο, αφού «οι σύζυγοι αποφασίζουν από κοινού», αξιώνει και αυτή «συμμετοχή στα αποκτήματα» και έχει λόγο για την ανατροφή των παιδιών.

Εικ.4.8 Μπουγάδα στο ποτάμι: αποκλειστική απασχόληση των γυναικών κατά το παρελθόν (R.A. McCabe, Ελλάδα: τα χρόνια της αθωότητας, εκδ. Πατάκη, 2004).

Η επαγγελματική δραστηριοποίηση των γυναικών, η διευκόλυνση που παρέχει στα άτομα η ανάπτυξη της τεχνολογίας (οικιακές συσκευές) στο θέμα των οικιακών εργασιών, η δυνατότητα οικογενειακού προγραμματισμού (μέθοδοι αντισύλληψης), η διεκδίκηση ισότητας στο πολιτικό επίπεδο, η αλλαγή του Οικογενειακού Δικαίου δημιούργησαν το νέο κοινωνικό περιβάλλον μέσα στο οποίο καλείται να λειτουργήσει η οικογένεια. Οι σταδιακές αυτές μεταβολές αλλάζουν την καθημερινότη-

τα της οικογενειακής συμβίωσης και δημιουργούν νέο καταμερισμό εργασίας ανάμεσα στα φύλα, αισθητό και στην ελληνική οικογένεια, καθώς και νέους τρόπους άσκησης των ρόλων τόσο του άνδρα όσο και της γυναίκας.

Πίνακας 4.2. Σύγκριση ρυθμίσεων Οικογενειακού Δικαίου

Πριν από το 1983	Μετά το 1983 (Ν.1329/83)
<ul style="list-style-type: none"> • Προσωπικές σχέσεις των συζύγων <p>Ο ανήρ είναι η κεφαλή της οικογένειας και αποφασίζει περί παντός ό,τι αφορά το συζυγικό βίο.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Προσωπικές σχέσεις των συζύγων <p>Οι σύζυγοι αποφασίζουν από κοινού περί παντός ό,τι αφορά το συζυγικό βίο.</p>
<ul style="list-style-type: none"> • Περιουσιακές σχέσεις συζύγου <p>Προικώο σύστημα</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Περιουσιακές σχέσεις συζύγου <p>Κατάργηση προικώου συστήματος. Αξίωση συμμετοχής στα αποκτήματα.</p>
<ul style="list-style-type: none"> • Σχέσεις γονέων και παιδιών <p>Πατρική εξουσία.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Σχέσεις γονέων και παιδιών <p>Γονική μέριμνα Ενηλικίωση του παιδιού με τη συμπλήρωση του 18 ου έτους της ηλικίας του.</p>

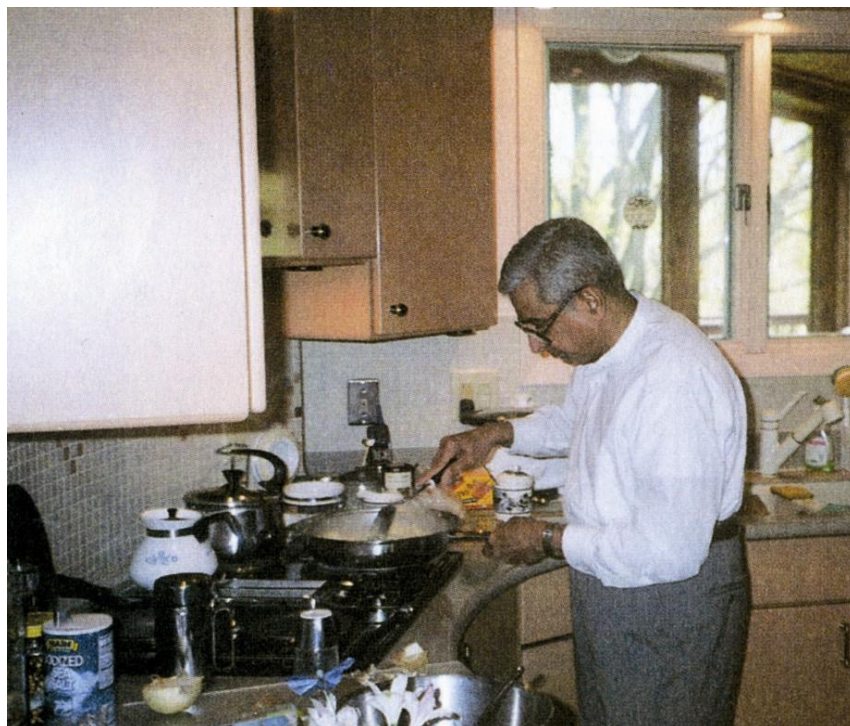
Πηγή: Αστικός Κώδικας, 1940 και 2001 (εκδ. Αντ. Σάκουλα, Αθήνα/Θεσσαλονίκη 2001).

«Οπωσδήποτε, τα ατομικά κοινωνικά χαρακτηριστικά, καθώς και άλλοι παράγοντες προσδιορίζουν τις συμπεριφορές των Αθηναίων συζύγων, ενώ προκαθοσρίζουν το πλαίσιο των συζυγικών συμπεριφορών. Έτσι η τάση για περισσότερο ισότιμους ρόλους στο σπίτι φάνηκε ότι υπερτερεί ανάμεσα στους νεότερους και πιο μορφωμένους συζύγους, σ' αυτούς που ανήκουν στα μεσαία και ανώτερα στρώματα, καθώς και στα ζευγάρια "διπλής απασχόλησης". Αντίθετα το διπολικό μοντέλο οικογένειας, με την άνιση κατανομή των οικιακών εργασιών, αφορά περισσότερο τα ζευγάρια που οι σύζυγοι είναι μεγαλύτερης ηλικίας, λιγότερο μορφωμένοι, ανήκουν σε χαμηλά κοινωνικά στρώματα, ενώ οι γυναίκες δεν έχουν εξωοικιακή επαγγελματική απασχόληση) (Λ. Μαράτου Αλιπράντη, 1995: 13 1).

Εμπειρικές έρευνες που έχουν γίνει στην Ελλάδα έδειξαν ότι από τα ζευγάρια που κατοικούν στις αστικές περιοχές και στα οποία επικρατεί η παραδοσιακή αντίληψη για τους ρόλους των δύο φύλων ο άνδρας ασχολείται κυρίως με την εξωοικιακή εργασία, ενώ η γυναίκα με τις οικιακές εργασίες και την ανατροφή των παιδιών, ακόμη και όταν η γυναίκα είναι μισθωτή. Από τις σύγχρονες οικογένειες που διαμένουν σε αγροτικές περιοχές, παρά το γεγονός ότι οι ανδρικές και οι γυναικείες εργασίες έξω από το σπίτι αλληλοσυμπληρώνονται, δηλαδή δεν υπάρχει σαφής διαχωρισμός των εργασιών ως προς το φύλο, η γυναίκα μέσα στο σπίτι αναλαμβάνει την ανατροφή των παιδιών και το σύνολο των οικιακών εργασιών, ενώ ο άνδρας δε συμμετέχει καθόλου σε αυτές.

Λυπάμαι τις νοικοκυρές
Έτσι που αγωνίζονται
Κάθε πρωί να διώχνουν απ' το σπίτι
τους τη σκόνη,
Σκόνη ύστατη σάρκα του άσαρκου.
Σκούπες σκουπάκια
Ρουφηχτήρια φτερά τυναχτήρια
Ξεσκονόπανα κουρελόπανα κλόουν
Θόρυβοι και τρόποι ακροβάτες,
Μαστίγιο πέφτουν οι κινήσεις πάνω
στην κατοικίδια σκόνη»
(Κική Δημουλά, «Σκόνη», από τη συλλογή
Το τελευταίο σώμα μου, 1981).

Εικ.4.9α (Φωτογραφικό αρχείο Ν. Πετρόπουλου)

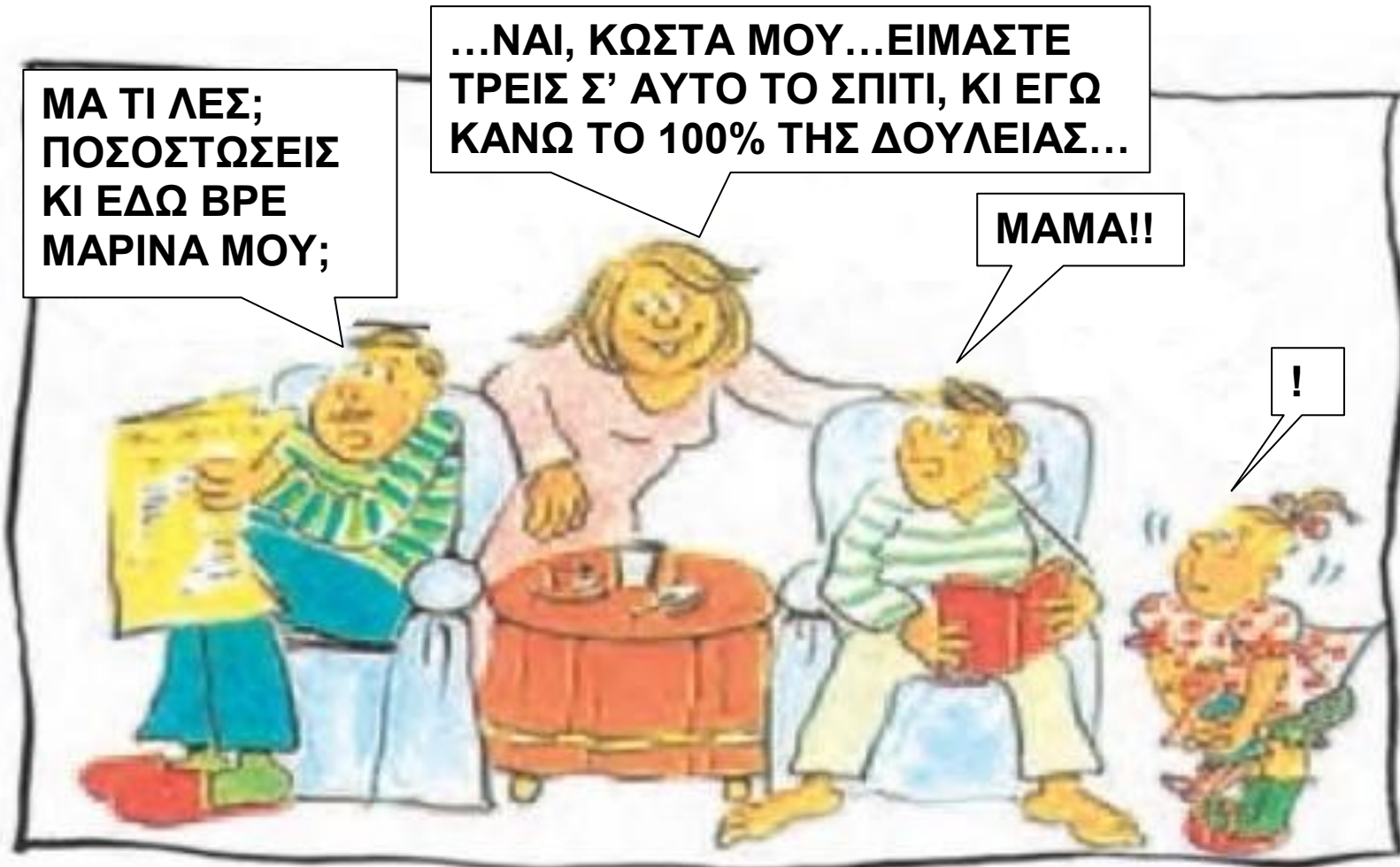
Έχει επίσης διαπιστωθεί ότι στις αγροτικές περιοχές υπάρχει συνήθως μια αρνητική τάση του συζύγου να βοηθήσει τη σύζυγο στις καθημερινές εργασίες του νοικοκυριού. Αυτό συνδέεται με τα διαφορετικά πρότυπα που κυριαρχούν στο πλαίσιο της οικογένειας στον αγροτικό χώρο, πρότυπα που θέλουν τις οικιακές εργασίες να προσιδιάζουν στη γυναίκα.

Τελικά, η συμμετοχή του άνδρα στον καταμερισμό των οικιακών εργασιών ποικίλλει και βασικά επηρεάζεται από τα ατομικά του χαρακτηριστικά (π.χ. ηλικία), αλλά και από κοινωνικά (εκπαίδευση, επαγγελματική κατάσταση και χαρακτηριστικά απασχόλησης). Η μη συμμετοχή των ανδρών στις οικιακές εργασίες είναι συνήθως αιτία γκρίνιας και συγκρούσεων ανάμεσα στα νεαρά ιδίως ζευγάρια, όταν η σύζυγος αμφισβητεί το παραδοσιακό πρότυπο, σύμφωνα με το οποίο η «καλή νοικοκυρά είναι δούλα και κυρά».

Η οικογένεια στην Ελλάδα θεωρείται ακόμη και σήμερα ένας θεμελιώδης κοινωνικός θεσμός, παρά το γεγονός ότι δεν έχει μελετηθεί συστηματικά. Αντίθετα, έχει αποσυνδεθεί τεχνητά από την κοινωνική πραγματικότητα και ερευνάται ξεχωριστά από την εργασία και τη θέση της γυναίκας. Η σχέση επαγγελματικής απασχόλησης, οικογενειακής ζωής και γυναικείου/ανδρικού ρόλου είναι συχνά ανταγωνιστική, αφού η εργασία απορροφά τις περισσότερες ώρες και «κλέβει» ελεύθερο χρόνο από τη ζωή της οικογένειας. Αντίθετα, η εναρμόνιση επαγγελματικής απασχόλησης και οικογενειακής ζωής είναι το ζητούμενο για πολλά σύγχρονα ζευγάρια.

Τα κοινωνικά χαρακτηριστικά είναι καθοριστικός παράγοντας στη συμμετοχή των ανδρών στις οικιακές εργασίες.

Ποσοτώσεις παντού...

ΛΟΙΠΟΝ
ΠΑΡΑΙΤΟΥΜΑΙ
ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΤΟ
ΠΡΟΝΟΜΙΟ!

ΘΑ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ
ΟΛΟΙ ΟΣΟ ΤΟ
ΔΥΝΑΤΟΝ ΙΣΟΤΙΜΑ

Εικ.4.9β Σκίτσο από το περιοδικό Σύγχρονη Γυναίκα, τ. 61, 1989.

4.3. Μαθαίνοντας το ρόλο του άντρα και το ρόλο της γυναίκας: ένα παράδειγμα πρωτογενούς κοινωνικοποίησης

Η συζήτηση για τον καταμερισμό εργασίας, τους συζυγικούς και τους επαγγελματικούς ρόλους συνδέεται και με την έννοια του φύλου, η οποία αποτέλεσε στη δεκαετία του '60 αντικείμενο μελέτης των κοινωνικών επιστημών. Διάφορες θεωρητικές προσεγγίσεις, που προέρχονται κυρίως από την κοινωνιολογία και την ψυχολογία, ερμηνεύουν τους μηχανισμούς μέσα από τους οποίους κάθε φύλο ενσωματώνει τελικά όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που συγκροτούν την ταυτότητά του.

Το βασικό ερώτημα που απασχόλησε τους θεωρητικούς των κοινωνικών επιστημών ήταν: το φύλο προσδιορίζεται από τα βιολογικά ή από τα κοινωνικά χαρακτηριστικά του ατόμου; Για παράδειγμα, το ότι «οι γυναίκες είναι υπεύθυνες για την ανατροφή των παιδιών» ή το ότι «έχουν επιφορτιστεί με τις οικιακές εργασίες» ή ακόμη το ότι «αμείβονται λιγότερο ως μισθωτές από τους άνδρες» μπορεί να ερμηνευτεί με προσφυγή στο βιολογικό παράγοντα ή είναι «κοινωνική κατασκευή»;

Δεν είναι δυνατόν στο πλαίσιο αυτού του βιβλίου να αναφέρουμε όλες τις ερμηνευτικές θεωρίες που αναπτύχθηκαν. Μπορούμε όμως να τις συνοψίσουμε, αφού ουσιαστικά οι θεωρίες αυτές συγκροτούν δύο ομάδες:

- Η μία ομάδα προτάσσει το **βιολογικό παράγοντα** και τον καθιστά υπεύθυνο για τη μεταβίβαση των χαρακτηριστικών στα δύο φύλα.
- Η δεύτερη ομάδα προτάσσει τις θεωρίες της **κοινωνικής εκμάθησης των ρόλων**.

Σύμφωνα με την πρώτη θεωρητική οπτική:

α) Οι ψυχολογικές ιδιότητες, οι κλίσεις και οι ικανότητες των αγοριών και των κοριτσιών αποδίδονται σε έμφυτες ιδιότητες που συνδέονται με τις ανατομικές διαφορές των δύο φύλων. Για παράδειγμα, το ότι τα κορίτσια είναι πιο ευαίσθητα από τα αγόρια, ή το ότι έχουν χαμηλότερες επιδόσεις στα μαθηματικά σε σχέση με τα αγόρια αποδίδεται στα έμφυτα και βιολογικά χαρακτηριστικά των δύο φύλων και όχι στις διαφορετικές κοινωνικές συνθήκες ανατροφής τους.

β) Το φύλο αποτελεί κριτήριο «κανονικής» συμπεριφοράς και αξιολόγησής της: άλλα πρέπει να κάνουν οι άνδρες και άλλα οι γυναίκες και επομένως είναι αναμενόμενο τα άτομα να συμπεριφέρονται σύμφωνα με τις ιδιότητες που προσιδιάζουν στο φύλο τους. Αυτή η αρχή ισχύει για όλες τις πτυχές της συμπεριφοράς των δύο φύλων, από τη σεξουαλική έκφραση έως την πολιτική εκπροσώπηση. Το αποτέλεσμα αυτής της οπτικής είναι η χαμηλή εκπροσώπηση των γυναικών σε πολλά επαγγέλματα (π.χ. χειρουργοί, πιλότοι, βουλευτές), γεγονός που από-τελεί τη βάση για τη δικαιολόγηση και τη διαίωνιση της ανισότητας μεταξύ των δύο φύλων.

Στη συνέχεια -και ιδίως μετά τις διαπιστώσεις των κοινωνικών ανθρωπολόγων, οι οποίοι μελέτησαν απλές και σύνθετες κοινωνίες (π.χ. M. Mead, 1935) και παρατήρησαν σημαντικές παραλλαγές στον καταμερισμό της εργασίας μεταξύ των δύο φύλων- η έννοια του φύλου αλλάζει περιεχόμενο. Με την ιστορική πλέον φράση της Σιμόν ντε Μποβουάρ (Simone de Beauvoir, 1908-1986) ότι «η γυναίκα δε γεννιέται, αλλά μάλλον γίνεται» καθώς και με τη συμβολή των φεμινιστικών σπουδών, διατυπώνεται μια νέα θεωρητική οπτική στη δεκαετία του '70. Σύμφωνα με αυτήν, το φύλο κατασκευάζεται και ο ρόλος του κάθε φύλου διαφέρει από πολιτισμό σε πολιτισμό. Άρα και οι αξιολογήσεις που σχε-

τίζονται με τα φύλα είναι και αυτές προϊόντα του πολιτισμού, που μεταδίδονται μέσα από τη διαδικασία της μάθησης.

Σύμφωνα με τη δεύτερη οπτική, της κοινωνικής εκμάθησης των ρόλων, δίνεται έμφαση στην καθοριστική επίδραση της κοινωνίας στην κατασκευή του φύλου (και όχι της φύσης ή της βιολογίας). Το αγόρι μαθαίνει να συμπεριφέρεται ως αγόρι, όπως άλλωστε και το κορίτσι μαθαίνει να συμπεριφέρεται ως κορίτσι, και αυτό συμβαίνει κατ' αρχάς μέσα στην οικογένεια με την κοινωνικοποίηση.

Το κορίτσι μαθαίνει -είτε μέσω των παιχνιδιών είτε μέσω των καθημερινών πρακτικών της μητέρας του, την οποία καλείται να βοηθήσει- ότι προορίζεται για τις οικιακές εργασίες και την καθημερινή διαχείριση της οικιακής οικονομίας, αποκλεισμένο σε ένα χώρο ιδιωτικό, με κύριο προορισμό το γάμο και τη μητρότητα, ώστε να λειτουργήσει «ως νοικοκυρά στο δικό της σπίτι». Κάθε παρέκκλιση από το ρόλο αυτό αποτελεί παραβίαση του κανονιστικού προτύπου, δηλαδή παραβίαση του κοινωνικού κανόνα, και επιφέρει κοινωνική απαξίωση: «δεν είναι αυτή για σπίτι», «είναι ανοικοκύρευτη». Αντίθετα, το αγόρι μαθαίνει μέσα από ανάλογες πρακτικές ότι προορίζεται για την εκπροσώπηση της οικογένειας προς τα «έξω», για το δημόσιο, τον «επίσημο» χώρο, για τις εξωτερικές εργασίες, που είναι και πιο θεαματικές σε σχέση με τις «κρυφές», «ιδιωτικές» εργασίες και ασχολίες του γυναικείου φύλου, όπως η ανατροφή των παιδιών και η καθαριότητα του σπιτιού. Κάθε παρέκκλιση από το ρόλο που καλείται να ασκήσει το αγόρι αποτελεί αμφισβήτηση του ανδρισμού του: «πού ακούστηκε αγόρι να μαγειρεύει;» ή «οι άνδρες δεν κλαίνε». Οι εκφράσεις αυτές αποτελούν άτυπες μορφές κοινωνικού ελέγχου, όταν διατυπώνονται από το οικείο περιβάλλον.

Γίνεται φανερό από τα παραπάνω παραδείγματα ότι ο κυριότερος μηχανισμός μέσα από τον οποίο το βιολογικό φύλο αλλάζει σε κοινωνικό φύλο (δηλαδή σε συμπεριφορές, ρόλους, πρακτικές) είναι η οικογένεια και οι συγγενείς που περιβάλλουν ένα παιδί στα πρώτα του βήματα: «...ένα σύνολο διαφορετικών ανθρώπων με ένα σύνολο διαφορετικών σχέσεων επηρεάζουν το άτομο με το παράδειγμα, την άμεση επιταγή και τη σιωπηλή ανέκφραστη προσδοκία» (Β. Τεντοκάλη, 1991:102). Για το λόγο αυτό άλλωστε η οικογένεια ονομάστηκε μηχανισμός πρωτογενούς κοινωνικοποίησης. Επομένως οι ρόλοι των δυο φύλων μαθαίνονται στο πλαίσιο της οικογένειας και δεν αποτελούν δεδομένα της φύσης ούτε έμφυτες κλίσεις και δεξιότητες. Αντίθετα, αποτελούν σύμβολα μιας κοινωνικής σχέσης η οποία είναι κοινωνικά και ιστορικά προσδιορισμένη..

Σε μια πατριαρχική εκτεταμένη οικογένεια τα παιχνίδια των παιδιών και οι οικογενειακές πρακτικές, στις οποίες καλούνται να συμμετέχουν διαφοροποιημένα κατά φύλο τα παιδιά, αναπαράγουν τα πρότυπα της ανδρικής «κυριαρχίας» και της γυναικείας «υποταγής».

Σε μια σύγχρονη πυρηνική οικογένεια, με εργαζόμενους και τους δύο γονείς και με σχέσεις ισοτιμίας μεταξύ τους, ο μηχανισμός εκμάθησης των ρόλων είναι (ή μπορεί να είναι) διαφορετικός. Δεν υπάρχουν αποκλεισμοί λόγω φύλου ούτε στα παιδικά παιχνίδια ούτε στις οικιακές εργασίες στις οποίες καλούνται να βοηθήσουν τα παιδιά. Οι χώροι δε χωρίζονται σε γυναικείους (η κουζίνα ως αποκλειστικά γυναικείος χώρος) και ανδρικούς, ενώ το κορίτσι μαθαίνει ότι δεν έχει μόνο έναν προορισμό στη ζωή του, να γίνει δηλαδή μια καλή νοικοκυρά και μια καλή μητέρα.

Συνεπώς στις σύγχρονες βιομηχανικές κοινωνίες οι άνδρες και οι γυναίκες κατανέμουν κατά έναν ισότιμο

τρόπο (ή τουλάχιστον προσπαθούν να κατανείμουν) τη δημόσια και την οικιακή σφαίρα. Αυτό συμβαίνει γιατί, όπως δείξαμε, η γυναίκα, εισερχόμενη στον επαγγελματικό στίβο, αναγκάστηκε σε μια αναπροσαρμογή των δραστηριοτήτων που αφορούσαν το ρόλο της, το χρόνο της, αλλά και την ταυτότητά της. Παράλληλα όμως και ο άνδρας προσπαθεί να διαχειριστεί με νέους όρους το ρόλο του στην οικογένεια.

Εικ.4.10 Άτυπος κοινωνικός έλεγχος: το αγόρι μαθαίνει τι δε μπορεί να κάνει (S. Pick, Πλάθοντας τη ζωή, εκδ. Φυτράκη, 1997).

Η κοινωνική «κατασκευή» των φυλών

Εικ.4.11α
(B. Hoglund,
L. Jarlen, H.Lind,
A. Lokholm,
Samhallskunskap for
gymnasiet A, Natur och
Kultur, Stockholm, 2003)

Εικ.4.11β
(Φωτογραφικό αρχείο
Ε. Κουμάνταρη).

4.4. Προκλήσεις, προβλήματα, προοπτικές της σύγχρονης ελληνικής οικογένειας

Κατά τον 20ό αιώνα στην Ευρώπη οι ανακατατάξεις που έγιναν στην οικογένεια αφορούσαν κυρίως τους ρόλους του άνδρα και της γυναίκας. Στη νέα χιλιετία οι ρόλοι και οι ευθύνες των γονέων αξιολογούνται εκ νέου, ώστε να γίνει πιο ενεργητικός ο ρόλος του πατέρα στην οικογένεια και της μητέρας στον κόσμο της εργασίας.

Ωστόσο, το γεγονός ότι οι γυναίκες δίνουν σήμερα μεγαλύτερη έμφαση στην καριέρα τους μεταθέτοντας την απόκτηση παιδιών σε μεγαλύτερη ηλικία, καθώς και οι αλλαγές στον εργασιακό τομέα, οι οποίες απαιτούν από τους εργαζομένους περισσότερες ώρες απασχόλησης, μειώνοντας τον ελεύθερο χρόνο τους, έχουν επιδράσει σημαντικά στη φυσιογνωμία της οικογένειας στην Ευρώπη, η οποία παρουσιάζει ευδιάκριτα κοινά χαρακτηριστικά, όπως είναι η ελεύθερη συμβίωση, τα διαζύγια και η μείωση των γεννήσεων.

Εικ.4.12

Η κλωνοποίηση προκαλεί κοινωνικά και ηθικά διλήμματα (« The Twenty Marylins», του Andy Warhol, R. T. Schaefer, Sociology, 7th edition, The McGraw Hill Co., 2001).

Η ελληνική κοινωνία, σε γενικές γραμμές, φαίνεται να αντιστέκεται στην απαξίωση του γάμου, παρά τους κλυδωνισμούς που υφίσταται ο θεσμός αυτός τουλάχιστον στην Ευρώπη και παρά το γεγονός ότι στο διάστημα των τελευταίων 30 χρόνων (από το 1971 ως το 2001) έχουν πενταπλασιαστεί τα διαζύγια στη χώρα μας.

Πιο συγκεκριμένα, η Ελλάδα παρουσιάζει υψηλά ποσοστά γαμηλιότητας* (βλ. γλωσσάριο) και αντίστοιχα χαμηλά ποσοστά συμβιώσεων και γεννήσεων εκτός γάμου, σχετικά χαμηλά ποσοστά διαζυγίων σε σχέση με τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, αλλά και χαμηλά ποσοστά γονιμότητας* (βλ. γλωσσάριο).

Ο αριθμός των γεννήσεων το 2001 είναι ελαφρά μικρότερος από τον αριθμό των θανάτων (βλ. πίνακα 4.3 επόμενη σελίδα) και οι ερευνητές επισημαίνουν ότι από το «1983 η γονιμότητα* (βλ. γλωσσάριο) έχει μειωθεί σε επίπεδο κατώτερο του 2,1 παιδιά ανά γυναίκα αναπαραγωγικής ηλικίας, επίπεδο που θεωρείται απαραίτητο για την αναπλήρωση των γενεών, ενώ το 1993 ισοδυναμούσε μόλις με 1,35 παιδιά ανά γυναίκα» (Χ. Συμεωνίδου, 1997:247).

Η αναπλήρωση των γενεών επιτυγχάνεται, σύμφωνα με τους δημογράφους, όταν το ποσοστό των γεννήσεων ανά γυναίκα είναι ανώτερο του 2,1 παιδιά. (Το 2,1 παιδιά ανά γυναίκα είναι ένας στατιστικός μέσος όρος που δείχνει το δείκτη γονιμότητας). Εάν τα ποσοστά γεννήσεων στην Ελλάδα δεν αυξηθούν και οι γενιές δε διαδέχονται η μία την άλλη, τότε προβλέπεται ότι σύντομα θα είμαστε χώρα ηλικιωμένων ατόμων.

Η υπογεννητικότητα σήμερα συνδέεται με ευρύτερα κοινωνικά και οικονομικά θέματα που απασχολούν ιδιαίτερα τα νέα ζευγάρια, τα οποία καλούνται να εξοικονομήσουν χρόνο και χρήμα για την ανατροφή των παιδιών. Τα παιδιά κατέχουν κεντρική θέση στη σύγχρονη

οικογένεια, η οποία δίνει ιδιαίτερη έμφαση στην εκπαίδευσή τους. Οι γονείς, πολλές φορές, μεταθέτουν στο απώτερο μέλλον τις δικές τους ικανοποιήσεις, προκειμένου να ανταποκριθούν στις μεγάλες οικονομικές απαιτήσεις της εκπαίδευσης των παιδιών τους, ευελπιστώντας ότι κάποτε αυτά, με τα αυξημένα μορφωτικά προσόντα τους, θα πραγματοποιήσουν ως ενήλικες τα όνειρα που εκείνοι δεν κατόρθωσαν να εκπληρώσουν.

Πίνακας 4.3. Φυσική κίνηση του πληθυσμού

	1971	1981	1991	2000	2001
Γάμοι	73.350	71.178	65.568	48.880	58.491
Επί 1000 κατοίκων	8,3	7,3	6,4	4,5	5,3
Διαζύγια	3.675	6.349	6.351	11.309	11.184
Επί 1000 γάμων	50,1	89,2	96,9	231,4	191,2
Γεννήσεις	141.126	140.953	102.620	103.267	102.282
Επί 1000 κατοίκων	16,0	14,5	10,0	9,5	9,4
Θάνατοι	73.819	86.261	95.498	105.219	102.559
Επί 1000 κατοίκων	8,4	8,9	9,3	9,5	9,4

Πηγή: Ε.Σ.Υ.Ε. (2003).

Η αντίφαση που παρατηρείται σε όλες τις χώρες της Ευρώπης είναι ότι, ενώ σε κάποιο βαθμό τα κράτη στηρίζουν τις οικογένειες, ώστε αυτές να αποκτήσουν όλο

και περισσότερα παιδιά, ταυτόχρονα θεωρείται «προσόν» για μια γυναίκα να μην έχει παιδιά, προκειμένου αυτή να μπορέσει να εξελιχθεί επαγγελματικά.

Επειδή η τάση αυτή της σύγχρονης οικογένειας είναι ιδιαίτερα εμφανής σε πολλές χώρες της Ευρώπης, παρατηρούμε όλο και συχνότερα τη θέσπιση νόμων για τη στήριξη της τεχνητής γονιμοποίησης, όπως και την έκδοση κειμένων, οδηγιών και συμβάσεων που αναφέρονται στα δικαιώματα των παιδιών, όπως είναι η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για τα Δικαιώματα των Παιδιών (1989), ο Ευρωπαϊκός Χάρτης για τα Δικαιώματα των Παιδιών (1990) κ.ά.

Ο προβληματισμός για το μέλλον της οικογένειας είναι έντονος. Τα νέα οικογενειακά σχήματα, όπως οι συμβιώσεις που δεν αποσκοπούν στην αναπαραγωγή του είδους (γάμοι ομοφυλοφίλων), που εμφανίζονται ιδίως στη Δυτική Ευρώπη, προκαλούν προβληματισμούς ως προς τις θεσμικές ρυθμίσεις. Αλλά και τα επιτεύγματα στον τομέα της γενετικής τεχνολογίας όπως η εξωσωματική γονιμοποίηση, η επιλογή του φύλου του παιδιού, οι τράπεζες σπέρματος θέτουν νέα ερωτήματα ηθικής και νομικής φύσης. Έτσι, ενώ μέχρι χθες θέματα πατρότητας και μητρότητας θεωρούνταν λυμένα, σήμερα εμφανίζονται εκ νέου στο κοινωνικό προσκήνιο και ζητούν επαναπροσδιορισμό.

Ενδεικτική των νέων δεδομένων και των προβλημάτων που αυτά προκαλούν είναι η περίπτωση η οποία περιγράφεται στο άρθρο ημερήσιας εφημερίδας (βλ. παράθεμα επόμενη σελίδα).

Η επιστήμη της κοινωνιολογίας οφείλει να εξετάσει ό,τι ανακύπτει από τις παραπάνω αναπόφευκτες αλλαγές, καθώς αυτές συμπαρασύρουν τις ιδέες, αλλά και το σύστημα αξιών μας σχετικά με την οικογένεια.

«Ο Άρειος Πάγος καλείται να αποφασίσει ποιος είναι ο νόμιμος πατέρας - Ο γόρδιος δεσμός μιας εξωσωματικής

...Απάντηση σε κρίσιμα νομικά ζητήματα που γεννούν τα επιτεύγματα της γενετικής τεχνολογίας καλείται να δώσει ο Άρειος Πάγος. Για πρώτη φορά το ανώτατο δικαστήριο βρίσκεται αντιμέτωπο με ένα εξαιρετικά πολύπλοκο νομικό και ηθικό πρόβλημα, αυτό της αναγνώρισης των παιδιών που αποκτήθηκαν εκτός γάμου ύστερα από εξωσωματική γονιμοποίηση, αλλά και με το δίλημμα ποιος είναι ο νόμιμος πατέρας, ο κοινωνικός ή ο βιολογικός.

Η υπόθεση έφτασε στον Άρειο Πάγο, αφού προηγουμένως δίχασε τα κατώτερα δικαστήρια, που έδωσαν διαφορετική απάντηση στο ποιος είναι ο νόμιμος πατέρας. Η ιστορία αρχίζει το 1981, όταν παντρεμένη γυναίκα, που έπασχε από απόφραξη σαλπίγγων επισκέφθηκε ιδιωτικό ιατρικό κέντρο προκειμένου να αποκτήσει παιδί με εξωσωματική γονιμοποίηση.

Αρχικά η σχέση του γυναικολόγου –διευθυντή μονάδας, που επίσης ήταν παντρεμένος- με τη γυναίκα ήταν τυπική, στη συνέχεια όμως εξελίχθηκε σε ερωτική σχέση που κράτησε 5 χρόνια. Όλο αυτό το διάστημα έγιναν επανειλημμένες προσπάθειες τεχνητής γονιμοποίησης, που τελικά καρποφόρησε το 1988. Το Σεπτέμβριο του 1989 η γυναίκα γέννησε δίδυμα, αφού χρησιμοποιήθηκαν ωάρια και σπέρμα τρίτων δοτών από Τράπεζες. Μετά τη γέννηση των παιδιών και αφού και οι δυο είχαν πάρει διαζύγιο από τους συζύγους τους, το ζευγάρι χώρισε. Η μητέρα κατέφυγε στα δικαστήρια, ζητώντας με αγωγή της να αναγνωρισθεί ότι πατέρας των παιδιών της είναι ο γιατρός, αφού συζούσαν από το 1984 και για 5 χρόνια με σκοπό το γάμο και εκείνος είχε συγκατατεθεί στη σύλληψη των

παιδιών με τεχνητή εξωσωματική γονιμοποίηση. Σε πρώτη φάση η γυναίκα δικαιώθηκε από το Πρωτοδικείο, το οποίο αναγνώρισε ότι ο πατέρας είναι ο γιατρός. Αντίθετα, το Εφετείο απέρριψε τον ισχυρισμό της μητέρας ως μη νόμιμο, κρίνοντας ότι η συμφωνία που έκαναν για να αποκτήσουν παιδιά είναι άκυρη, διότι δεν ήταν παντρεμένοι, αλλά συμβίωναν. Στο ίδιο μήκος κύματος με τη δευτεροβάθμια απόφαση κινείται και η εισήγηση του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, Δημ. Λινού, ενώπιον της ολομέλειας του Αρείου Πάγου, ο οποίος υποστηρίζει ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση ο γιατρός δεν μπορεί να θεωρηθεί ο πατέρας των παιδιών. Ωστόσο δέχεται ότι υπάρχει "νομικό κενό" που χρήζει ρυθμίσεως, καθώς οι διατάξεις του Οικογενειακού Δικαίου ισχύουν μόνον για την έγγαμη σχέση και δεν μπορεί να εφαρμοστεί και στη συμβίωση με ελεύθερη σχέση. Για να τεκμηριώσει την άποψή του, ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου αναφέρει: Στην περίπτωση της γυναίκας που είναι παντρεμένη και συμβιώνει με άλλον άνδρα, η συγκατάθεση του τελευταίου για την απόκτηση παιδιών είναι "νομικά αδιάφορη". Και αυτό διότι ο σύντροφός της δε δικαιούται να δημιουργήσει αμάχητο τεκμήριο "κοινωνικής" πατρότητας για τον εαυτό του, έστω και αν η σύντροφός του βρίσκεται σε διάσταση με το σύζυγό της. Είναι άκυρη η συμφωνία που κάνουν οι σύντροφοι εκτός γάμου για την απόκτηση παιδιού με τεχνητή γονιμοποίηση, διότι αντιβαίνει στα χρηστά ήθη σύμφωνα με την κρατούσα ηθική της κοινωνίας, διαταράσσει την οικογενειακή τάξη και προσβάλλει το θεσμό του γάμου. Είναι αδιάφορο για το νομοθέτη το γεγονός ότι οι σύντροφοι που είχαν σχέση βρίσκονταν σε διάσταση με τους συζύγους τους...»

Ελευθεροτυπία, Β. Φωτοπούλου, 23-1-2004

Ερωτήσεις

1. Ποια είναι η διαφορά της οικογένειας από το νοικοκυριό;
2. Ποια είναι τα στοιχεία της οικογένειας που την προσδιορίζουν ως κοινωνικό θεσμό;
3. Ποιους σκοπούς εξυπηρετεί η οικογένεια με τη μεταβίβαση των αγαθών της στην επόμενη γενιά;
4. Να περιγράψετε τη μορφή και τα χαρακτηριστικά της εκτεταμένης οικογένειας.
5. Τι ονομάζουμε πυρηνική οικογένεια;
6. Αφού μελετήσετε τα στοιχεία του πίνακα 4.1 (βλ. σελ. 22-23), να αναφέρετε τις σημαντικότερες εξελίξεις που παρατηρείτε στη σύνθεση των νοικοκυριών.
7. Να συγκρίνετε τη θέση της γυναίκας στην εκτεταμένη και στην πυρηνική οικογένεια.
8. Ποιες είναι οι μορφές οικογενειακής συμβίωσης στη σύγχρονη κοινωνία;

5. ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ: ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

- Ο ρόλος της εκπαίδευσης: έκδηλες και άδηλες λειτουργίες
- Εκπαιδευτικά συστήματα
- Η εκπαίδευση ως παράγοντας αναπαραγωγής της κοινωνίας
- Η εκπαίδευση ως παράγοντας αλλαγής της κοινωνίας
- Εκπαίδευση και κοινωνία της πληροφορίας

Εισαγωγή

Η εκπαίδευση στη σύγχρονη κοινωνία επιτελεί πολλές λειτουργίες. Λόγω του σημαντικού ρόλου της, αλλά και του πλήθους των λειτουργιών της αποτέλεσε αντικείμενο έρευνας της κοινωνιολογίας. Οι σχετικές έρευνες εστιάζουν στο αν η εκπαίδευση είναι ένας μηχανισμός αναπαραγωγής της κοινωνίας και του πολιτισμού της ή αν αποτελεί μοχλό μετακίνησης του ατόμου σε μια ανώτερη επαγγελματική ή κοινωνική θέση.

5.1. Ο ρόλος της εκπαίδευσης

Η εκπαιδευτική διαδικασία καλεί το παιδί, από τη νηπιακή ηλικία μέχρι και την εφηβεία, να περάσει ένα μέρος του χρόνου του με τους συνομηλίκους του και εκτός οικογενειακού πλαισίου. Οι συνομήλικοι είναι το ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο στο οποίο το παιδί καλείται να ενταχθεί και η ένταξη αυτή συνοδεύεται από:

- τη σταδιακή ανεξαρτητοποίηση από το οικογενειακό περιβάλλον,**
- τη συνειδητοποίηση από την πλευρά του παιδιού ότι η ιεραρχία δε στηρίζεται αναγκαστικά σε βιολογικές βάσεις (από τον πατέρα της οικογένειας στο δάσκαλο του σχολείου),**
- την ανάληψη ευθυνών από το ίδιο το παιδί,**
- την αυτόνομη λήψη αποφάσεων.**

Συμπαραστάτης του ατόμου σε αυτή τη νέα κοινωνική πραγματικότητα, όπου δε συγχωρούνται τα πάντα, όπως συχνά συμβαίνει στην οικογένεια, είναι το σχολείο. Αυτό το στάδιο, κατά το οποίο το παιδί αυτονομείται και οι σχέσεις του με τους άλλους δε χαρακτηρίζονται από το συναίσθημα ή από τη συγγένεια, ονομάζεται δευτερογενής κοινωνικοποίηση.

Εικ.5.1α Σχολείο της Φανής Χιλ 1865 (Αθήνα 1939-1900: Φωτογραφικές μαρτυρίες Μουσείο Μπενάκη).

Εικ.5.1β Μαθητές στο προαύλιο του σχολείου τους κατά το σχολικό έτος 1981-82 (Ιστορία του Νέου Ελληνισμού, τόμος 10, τεύχος 11, εκδ. Ελληνικά Γράμματα).

Η έκθεση της Διεθνούς Επιτροπής για την Εκπαίδευση της UNESCO επισημαίνει τη σπουδαιότητα της δευτερογενούς κοινωνικοποίησης, δίνοντας έμφαση στους ακόλουθους στόχους της μάθησης, που αποτελούν τους πυλώνες της γνώσης:

α) να μάθει στο άτομο πώς να μαθαίνει, δηλαδή πώς να αποκτά τα εργαλεία της κατανόησης του κόσμου...,

β) να του μάθει πώς να ενεργεί, έτσι ώστε να είναι παραγωγικό στο χώρο του,

γ) να του μάθει πώς να ζει μαζί με τους άλλους, δηλαδή πώς να συμμετέχει στη ζωή τους και να συνεργάζεται μαζί τους,

δ) να του μάθει πώς να υπάρχει... Η εκπαίδευση πρέπει να δώσει στους ανθρώπους την ελευθερία της σκέψης, της κρίσης, της έκφρασης των αισθημάτων και της φαντασίας, για να αναπτύξουν τις δεξιότητές τους και τη δυνατότητα να ελέγχουν όσο εξαρτάται από αυτούς τη ζωή τους...» (UNESCO, 1999:125, 139).

Εικ.5.1γ Γ Λυκείου, 2ο Λύκειο Δραπετσώνας, σχολική εκδρομή 2004 (Φωτογραφικό αρχείο Β. Σπανάκου).

Σύμφωνα με τον Κρ. Ντε Μοντιμπέρ (2000:110), η κοινωνιολογία έχει καταδείξει μέσα από την κριτική της ανάλυση ότι ο εκπαιδευτικός μηχανισμός εκπληρώνει συγκεκριμένες λειτουργίες:

1. Διαφυλάττει τον πολιτισμό του παρελθόντος. Η διαφύλαξη αυτή είναι σημαντική, γιατί ανταποκρίνεται στην ανάγκη διαίωνισης του πολιτισμού που έχουν αναπτύξει οι προηγούμενες γενιές.

2. Διασφαλίζει τη μετάδοση του πολιτισμού. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η εκπαίδευση σμιλεύει και κατασκευάζει τον «καλλιεργημένο» άνθρωπο μιας κοινωνίας.

3. Προάγει την κοινωνική ενσωμάτωση του ατόμου, η οποία μπορεί να λάβει δύο μορφές: ηθική και νοητική. Το εκπαιδευτικό σύστημα έχει την ευθύνη να εξοπλίζει τα άτομα με ίδιες κατηγορίες σκέψης. Λόγω ίσως αυτής της λειτουργίας η εκπαίδευση θεωρήθηκε ως ιδεολογικός μηχανισμός αναπαραγωγής της κοινωνίας (και μάλιστα αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας).

4. Συμβάλλει στον επαγγελματικό προσανατολισμό του ατόμου. Συνεπώς θα μπορούσαμε να πούμε ότι το σχολείο «διανέμει» προσόντα που θα επιτρέψουν στα άτομα να ενταχθούν στην αγορά της εργασίας.

Οι λειτουργίες της εκπαίδευσης είναι **έκδηλες** (φανερές) και **άδηλες** (κρυφές). Η πιο σημαντική από τις **έκδηλες** λειτουργίες της είναι η μετάδοση των γνώσεων, των προτύπων και των αξιών. Τα στοιχεία αυτά, στο βαθμό που εσωτερικεύονται και αφομοιώνονται από τους μαθητές, οδηγούν τη δράση τους σε έναν κοινό προσανατολισμό.

Η πιο σημαντική από τις **άδηλες** (κρυφές) λειτουργίες της εκπαίδευσης είναι η επιλογή που γίνεται στο σχολείο και συγκεκριμένα ο προσανατολισμός των πιο «αδύνατων» μαθητών προς την τεχνική εκπαίδευση. Η

τεχνική εκπαίδευση φαινόταν ότι δημιουργήθηκε με σκοπό να προετοιμάσει τους μαθητές για την επαγγελματική τους σταδιοδρομία και είχε σημαντικές διαφορές από τη γενική παιδεία που παρείχε το λύκειο. Ωστόσο, σε πολλές περιπτώσεις, η τεχνική εκπαίδευση κατέληξε να δέχεται τις αποκλεισμένες από το λύκειο μάζες των παιδιών που προέρχονται από τα λαϊκά και τα μεσαία στρώματα. Το φιλτράρισμα αυτό ισχύει και στις βαθμίδες της ανώτερης/ανώτατης εκπαίδευσης.

«..Πολλά παιδιά μέσα στην τάξη ήθελαν να κερδίσουν την εύνοια των δασκάλων. Εγώ ήθελα να κερδίσω την αγάπη και το θαυμασμό της τάξης. Θύμωναν οι δάσκαλοι με τις...εξυπνάδες μου, όμως η τάξη χαιρόταν και γελούσε... Δε με ενδιέφερε η τιμωρία που θα επακολουθούσε. Μου αρκούσαν τα μάτια που άστραφταν με κέφι, περιμένοντας να παίξω τον τρελό ρόλο που εκείνοι δεν τολμούσαν.

Τις περισσότερες φορές πάντως πλήρωνα αυτούς τους ρόλους με κάτι σφυριχτές χαρακιές στις χούφτες μου, που, από αδύνατες και ξεπαγιασμένες, μετά τα χτυπήματα φούσκωναν σαν ψωμιά και ζεμάταγαν, ενώ το σάλιο μου πάντοτε τη στιγμή του πόνου αποκτούσε μια περίεργη γεύση αίματος.

Οι πιο φοβερές χαρακιές ήταν αυτές στο καλάμι. Εκεί χτυπούσε ο διευθυντής τα μικρότερα αγόρια και τα έκανε να χοροπηδάνε κλαίγοντας με τ' αδύνατα σπιρτόξυλα που είχανε για πόδια...

Αν είναι αλήθεια πως, όταν ανοίγει ένα σχολείο, κλείνει μια φυλακή, τότε σίγουρα εκείνος ο διευθυντής θα είχε φύγει απ' τη φυλακή, που έκλεισε μόλις άνοιξε ετούτο το σχολείο, και είχε έρθει να το διευθύνει με τον ίδιο σκληρό και ανελέητο τρόπο...»

(Μ. Σφακιανάκη-Μανωλίδου, 1998: 17).

Βέβαια, οι έκδηλες ή οι άδηλες λειτουργίες ενός εκπαιδευτικού συστήματος εξαρτώνται από το ευρύτερο κοινωνικο-οικονομικό και πολιτικό πλαίσιο της κοινωνίας. Έτσι, αν, για παράδειγμα, ένα κράτος ενδιαφέρεται να προστατεύσει όλους τους πολίτες, τότε θα ενισχύσει την εκπαιδευτική λειτουργία η οποία αποσκοπεί στην κοινωνική ενσωμάτωση.

5.1.1 Εκπαιδευτικά συστήματα - Ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα

Τα εκπαιδευτικά συστήματα δεν είναι παντού ίδια. Η διαφοροποίηση αυτή αφορά τις δομές, τις λειτουργίες, τους τρόπους χρηματοδότησης, αλλά και τους στόχους που θέτουν. Για παράδειγμα, κάθε εκπαιδευτικό σύστημα έχει διαφορετικό αριθμό ετών υποχρεωτικής φοίτησης και κατάτμησης σε βαθμίδες και κύκλους, περιεχόμενα σπουδών, ωρολόγια προγράμματα, τρόπους διδασκαλίας, μηχανισμούς επιλογής, προαγωγής και προσβασης στα Α.Ε.Ι., οργάνωσης και διοίκησης (βλ. πίνακα 5.2 σελ. 58-59). Οι διαφορές αυτές αντανακλούν κοινωνικο-οικονομικούς και ιστορικούς παράγοντες, παραδόσεις, παιδαγωγικές αντιλήψεις, τοπικές ανάγκες, αλλά και τα οράματα των πολιτικών ηγεσιών των χωρών σχετικά με τους σκοπούς και τους στόχους της εκπαίδευσης.

Σε ό,τι αφορά τη διαφοροποίηση στα προγράμματα σπουδών 21 ευρωπαϊκών χωρών/περιοχών, σχετικές μελέτες του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου (βλ. πίνακα 5.1 σελ. 57) έχουν δείξει μικρή διαφοροποίηση ως προς τους θεματικούς άξονες που καλύπτονται στα λεγόμενα βασικά μαθήματα, δηλαδή τη γλώσσα και τα μαθηματικά.

Εικ.5.3α
Σκηνές σχολείου από την αρχαιότητα ζωγραφισμένες σε αγγεία (485-480 π.Χ.) (Ελληνική τέχνη: αρχαία αγγεία, Εκδοτική Αθηνών).

Εικ.5.2 Το ιαπωνικό δημόσιο σχολείο: χώρος εκμάθησης ρόλων (R.T. Schaefer, Sociology, 7th Edition, The McGraw Hill Companies, Inc., 2001)

Εικ.5.3β

Ιδιωτικός δάσκαλος διδάσκει Αθηναία (Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, Εκδοτική Αθηνών, 1970).

Ενδιαφέρον θα ήταν να γίνει σύγκριση και στα μαθήματα των κοινωνικών επιστημών (π.χ. οικονομία, κοινωνιολογία, πολιτική επιστήμη, ψυχολογία κτλ.) τα οποία αφορούν τις κοινωνικές δεξιότητες, όπως είναι η κοινωνική ενσυναίσθηση, η καλλιέργεια της ανεκτικότητας κ.ά.

Τα εκπαιδευτικά συστήματα διαφέρουν, όπως προαναφέρεται, και ως προς την οργάνωση και τη διοίκηση της εκπαίδευσης. Οι χώρες υιοθετούν εναλλακτικά συστήματα οργάνωσης και διοίκησης, για να πετύχουν τους στόχους της εκπαιδευτικής πολιτικής τους. Για παράδειγμα, το εκπαιδευτικό σύστημα της Ελλάδας είναι περισσότερο συγκεντρωτικό (οι αποφάσεις παίρνονται σε επίπεδο του Υπουργείου και της κεντρικής διοίκησης), ενώ αυτό της Αγγλίας και της Ουαλίας είναι περισσότερο αποκεντρωτικό (οι αποφάσεις λαμβάνονται, κατά κύριο λόγο, από το σχολείο και τις τοπικές εκπαιδευτικές αρχές) (βλ. πίνακα 5.2 σελ. 58-59)

Πίνακας 5.1. Αριθμός ευρωπαϊκών χωρών που αναφέρουν θεματικούς άξονες στα προγράμματα σπουδών, κατά κατηγορία μαθημάτων (ενδεικτικός κατάλογος)

	Θεματικοί άξονες	Αριθμός χωρών / περιοχών
Διδασκαλία της γλώσσας	Ανάλυση και ερμηνεία κειμένου	21
	Γραπτή χρήση του λόγου	21
	Προφορικές παρουσιάσεις/ εισηγήσεις	16
Ξένη γλώσσα	Γραπτός (π.χ. επιστολές, σημειώσεις, περιλήψεις)	18
	Προφορικές παρουσιάσεις	15
Μαθηματικά	Άλγεβρα και υπολογισμοί	21
	Γεωμετρία	21
	Απεικόνιση δεδομένων, πιθανότητες, στατιστική	19
Φυσικές επιστήμες- Φυσική	Μηχανική	21
	Ηλεκτρισμός, μαγνητισμός και ηλεκτρομαγνητισμός	21
	Κύματα	20
	Πυρηνική, ατομική και κβαντική φυσική	20
	Θερμοδυναμική	17

Πηγή: Παιδαγωγικό Ινστιτούτο (2003 : 25-32) (επεξεργασία Ν. Πετρόπουλου)

Πίνακας 5.2. Οργάνωση και διοίκηση της δημόσιας εκπαίδευσης: σύγκριση εκπαιδευτικών συστημάτων της Αγγλίας/Ουαλίας και της Ελλάδας

Τομέας και αντικείμενο απόφασης	Αγγλία και Ουαλία			Ελλάδα		
	Κεντρική διοίκηση	Τοπική διοίκηση	Μεικτό (και τα δύο)	Κεντρική διοίκηση	Τοπική διοίκηση	Μεικτό (και τα δύο)
Γενική εκπαιδευτική πολιτική (νομικό πλαίσιο κτλ.)	X			X		
Χρηματοδότηση, πόροι			X	X		
Διαχείριση πόρων		X				X

Κατάρτιση εθνικού προγράμματος σπουδών	X			X		
Επιλογή εκπαιδευτικού υλικού (π.χ βιβλία κτλ.)		X		X		
Πρόσληψη εκπαιδευτικών στελεχών εκπαίδευσης		X		X		
Αντιμετώπιση θεμάτων πειθαρχίας μαθητών		X			X	

Πηγή: Eurydice (2003/2004) (επεξεργασία Ν. Πετρόπουλου).

Ο τρόπος οργάνωσης της εκπαίδευσης εξαρτάται από ιστορικούς, πολιτικούς και οικονομικούς παράγοντες. Στην περίπτωση της Ελλάδας ο συγκεντρωτικός χαρακτήρας του εκπαιδευτικού μας συστήματος ανιχνεύεται από την εποχή του Όθωνα (1833-1834). Οι αλληπάλληλες μεταρρυθμίσεις επικεντρώθηκαν περισσότερο στο περιεχόμενο των σπουδών (κλασική ή πρακτική εκπαίδευση, καθαρεύουσα ή δημοτική γλώσσα κτλ.) παρά στις βασικές δομές της εκπαίδευσης.

Σχολικές τάξεις δημοτικού σχολείου του 1952 και 2004.

Εικ.5.4α
(Παιδείας Ενθύμιο Φωτοεκδοτική, 2005).

Εικ. 5.4β
(Φωτογραφικό αρχείο Ε. Κουμάνταρη).

Εκτός όμως από τους ιστορικούς και κοινωνικούς παράγοντες που επιδρούν στην οργάνωση της εκπαίδευσης, θα πρέπει να αναρωτηθούμε αν το ελληνικό σύστημα, όπως αυτό είναι διαρθρωμένο, είναι αποτελεσματικό και αν πετυχαίνει τους στόχους του. Ως δείκτες επιτυχίας μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε όχι μόνο τις συγκριτικές επιδόσεις των μαθητών, αλλά και το οικονομικό κόστος που βαρύνει τις ελληνικές οικογένειες.

Σύμφωνα με μελέτη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ("European education production functions", 2003), το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα χαρακτηρίζεται, εκτός των άλλων, και από τις χαμηλές επιδόσεις των Ελλήνων μαθητών σε σχέση με μαθητές άλλων ευρωπαϊκών χωρών και από το χαμηλό ποσοστό των δημόσιων δαπανών για την εκπαίδευση.

Επιπλέον, το 51% των μαθητών που προέρχονται από φτωχές οικογένειες δεν καταφέρνει να εισαχθεί σε πανεπιστήμια. Μόνο στις Η.Π.Α. παρατηρούνται μεγαλύτερες ανισότητες από αυτές που παρατηρούνται στην Ελλάδα. Τέλος, το 23% των παιδιών που προέρχονται από γονείς με χαμηλή εκπαίδευση αντιμετωπίζει μεγαλύτερη δυσκολία από ό,τι άλλοι συμμαθητές τους ακόμα και στο να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση (γυμνάσια και λύκεια).

Μία από τις χαρακτηριστικές αδυναμίες του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος σήμερα είναι η ύπαρξη φροντιστηρίων, που λειτουργούν συμπληρωματικά προς το σχολείο και απορροφούν σημαντικά κονδύλια από το εισόδημα της οικογένειας και το χρόνο των μαθητών. Άρα, ο ρόλος που καλείται να διαδραματίσει η οικογένεια στις σπουδές του παιδιού είναι πολύ σημαντικός.

Σύμφωνα με στοιχεία του Κέντρου Προγραμματισμού και Οικονομικών Μελετών (Κ.Ε.Π.Ε.), το μέσο ελληνικό νοικοκυριό διαθέτει μηνιαίως ένα βασικό μισθό

για να καλύψει τα φροντιστήρια και τις άλλες εκπαιδευτικές ανάγκες δύο μαθητών λυκείου. Η μηνιαία δαπάνη για την εκπαίδευση από τα 31 ευρώ ανά παιδί το 1974 αυξήθηκε σε 83,4 ευρώ το 2004 (τα ποσά είναι διαμορφωμένα με βάση το κόστος ζωής του 1974, το οποίο έχει αναχθεί σε τιμές του 2003). Οι δαπάνες αυτές αυξάνονται σημαντικά για τους μαθητές λυκείου, κυρίως λόγω των φροντιστηρίων: το 1974 μια οικογένεια έδινε 71 ευρώ το μήνα για κάθε παιδί, ενώ το 2004 έδινε 215 ευρώ.

Κατά καιρούς έχουν γίνει προσπάθειες, μέσω των εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων, ώστε να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες για τον περιορισμό των φροντιστηρίων, της λεγόμενης παραπαιδείας. Παρ' όλα αυτά οι αριθμοί δείχνουν ότι οι οικογενειακές δαπάνες για την εκπαίδευση έχουν σχεδόν τριπλασιαστεί τα τελευταία 25 χρόνια.

Βέβαια είναι εύλογο το ερώτημα γιατί μια οικογένεια είναι υποχρεωμένη από τα πράγματα να δίνει τόσα χρήματα στα φροντιστήρια ή τα ιδιαίτερα μαθήματα. Θα ήταν επικίνδυνο να προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε μέσα σε λίγες γραμμές τη συνύπαρξη του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος με τα φροντιστήρια. Φαίνεται πως οτιδήποτε δεν έχει μια χρηματική τιμή απαξιώνεται στη συλλογική συνείδηση. Μια τέτοια αντίληψη όμως καταλύει τα όρια μεταξύ δημόσιας και ιδιωτικής εκπαίδευσης προς όφελος της δεύτερης, και έτσι επιτρέπει στην ιδιωτική πρωτοβουλία να αντιμετωπίζει την εκπαίδευση ως κερδοφόρα επιχείρηση. Φαίνεται να έχουν υπερισχύσει φιλελεύθερες αντιλήψεις και η μόρφωση, από δημόσιο κοινωνικό αγαθό, να έχει μετατραπεί σε δαπάνη για την αγορά εκπαιδευτικών υπηρεσιών. Οι αντιλήψεις αυτές υποβοηθούνται και από τις σχετικά χαμηλές δημόσιες δαπάνες για την εκπαίδευση στη χώρα μας σε σχέση με τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Η αύ-

ξηση των δαπανών για την παιδεία θα μπορούσε να συμβάλει στην αναβάθμιση των υποδομών, στη λειτουργία τάξεων με λιγότερους μαθητές και στην εξατομίκευση της διδασκαλίας.

Αναμφίβολα, καθοριστικό ρόλο στη διάδοση των φροντιστηρίων ασκούν η νοοτροπία, οι αξίες και οι προσδοκίες των ελληνικών οικογενειών για την εκπαίδευση των παιδιών τους. Αν και η γνώση έχει παραδοσιακά αποτελέσει μια πρωταρχική αξία στην ελληνική κοινωνία, στις αντιλήψεις των σημερινών γονέων η εκπαίδευση, και συγκεκριμένα η πανεπιστημιακή εκπαίδευση, θεωρείται το ασφαλέστερο μέσο για την επαγγελματική κατοχύρωση των παιδιών τους. Οι αντιλήψεις και οι προσδοκίες των γονέων ενισχύονται από τις απαιτήσεις της σύγχρονης κοινωνίας της πληροφορίας, καθώς και από την αύξηση του ανταγωνισμού μετά την ελεύθερη διακίνηση των εργαζομένων στο πλαίσιο της Ε.Ε.

Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο (European Union Benchmarks for Higher Performance, 2003 :201), για να προοδεύσουν οι κοινωνίες, τα εκπαιδευτικά συστήματα πρέπει να θέσουν ως στόχους για το χρονικό διάστημα το 2000 έως το 2010:

- Τη μείωση στο 10% ή και λιγότερο του αριθμού των μαθητών που εγκαταλείπουν πρόωρα το σχολείο, δηλαδή πριν τελειώσουν τη φοίτηση στο γυμνάσιο ή το λύκειο.

- Την αύξηση του αριθμού των πτυχιούχων στα μαθηματικά, τις κοινωνικές επιστήμες και την τεχνολογία τουλάχιστον κατά 15%, με ταυτόχρονη μείωση της ανισότητας μεταξύ των δύο φύλων.

- Την αύξηση τουλάχιστον στο 85% των νέων 22 ετών που θα έχουν τελειώσει το β` κύκλο της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

- Τη μείωση τουλάχιστον κατά 20% του ποσοστού

των νέων ηλικίας 15 ετών που έχουν χαμηλές επιδόσεις στην ικανότητα κατανόησης κειμένου.

- Τη συμμετοχή στη διά βίου μάθηση τουλάχιστον του 12,5% του ενήλικου ενεργού πληθυσμού ηλικίας 25-64 ετών.

Είναι προφανές ότι στην ιεράρχηση των προτεραιοτήτων μιας χώρας η εκπαίδευση πρέπει να κατέχει την πρώτη θέση, όπως επίσης και η αύξηση των δημόσιων πόρων για την παιδεία, αφού αυτή θεωρείται -και είναι- επένδυση ζωτικής σημασίας, γιατί «...η ανάπτυξη της παιδείας μάς επιτρέπει πραγματικά να πολεμήσουμε ένα σύνολο παραγόντων ανασφάλειας, όπως είναι η ανεργία, ο αποκλεισμός, οι ανισότητες ανάμεσα στα διάφορα έθνη ή οι εθνικές και θρησκευτικές διαμάχες...» (Εκπαίδευση. Ο θησαυρός που κρύβει μέσα της, 1999:246).

Εικ.5.5

Σκίτσο Βασίλη Παπαγεωργίου (Ελληνική Πολιτική Γελοιογραφία, Ινστιτούτο Δημοκρατίας Κ. Καραμανλής, εκδ. Ι. Σιδέρης, 2002).

5.2. Η εκπαίδευση ως παράγοντας αναπαραγωγής και αλλαγής της κοινωνίας

Στην παρούσα ενότητα θα εξετάσουμε αν το σχολείο αναπαράγει τις κοινωνικές ανισότητες ή αν, αντίθετα, προσφέρει στα άτομα ίσες ευκαιρίες με αποτέλεσμα την κοινωνική τους ανέλιξη.

5.2.1 Η εκπαίδευση ως παράγοντας αναπαραγωγής της κοινωνίας

Όλες οι δυτικές κοινωνίες δείχνουν ενδιαφέρον για το τι πρέπει να διδάσκεται στο σχολείο ή ακόμα αν πρέπει να εφαρμόζεται κάποιο εξεταστικό σύστημα επιλογής των μαθητών (εξετάσεις από τη μία βαθμίδα στην άλλη, εθνικές εξετάσεις κ.ά.). Το ενδιαφέρον αυτό συχνά συνοδεύεται από μια ρητορική αξιοκρατίας, η οποία αναφέρεται στην αξία της προσωπικής προσπάθειας που καταβάλλει ο μαθητής, για να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του σχολείου. Εκείνο που δεν αποκαλύπτεται είναι ότι το σχολείο κατέχει κεντρική θέση στους μηχανισμούς αναπαραγωγής της κοινωνίας.

Τι σημαίνει όμως αναπαραγωγή της κοινωνίας και τι ακριβώς αναπαράγει το σχολείο; Το σχολείο αναπαράγει και μεταδίδει τον πολιτισμό μιας κοινωνίας στη νέα γενιά, όπως κάνει, για παράδειγμα, μέσα από τη διδασκαλία της ιστορίας. «Το σχολείο διαμορφώνει και αναπαράγει την εθνική ταυτότητα. Σε αυτή τη διαδικασία συμβάλλουν οι τελετές, τα σύμβολα, οι εθνικές επέτειοι, οι συμβολικές χρονολογίες» (Α. Φραγκουδάκη και Θ. Δραγώνα, 1997:15). Οι σχολικές αυτές εκδηλώσεις έχουν ένα συμβολικό χαρακτήρα, αφού σμιλεύουν τη συλλογική ταυτότητα και καλλιεργούν την αίσθηση ότι οι νέοι αποτελούν συνέχεια των προηγούμενων γενεών.

Διαμόρφωση της εθνικής ταυτότητας μέσα από τελετές και επετείους

Εικ.5.6α
(Φωτογραφικό αρχείο
Ε. Κουμάνταρη)

Εικ.5.6β
(Ιστορία του Νέου
Ελληνισμού, τόμος
10, τεύχος 12, εκδ.
Ελληνικά Γράμματα)

Κυρίως όμως η θεωρία της αναπαραγωγής θέτει στο επίκεντρο της συζήτησης το αν δίνονται σε όλους ίσες δυνατότητες πρόσβασης στη γνώση που παρέχεται. Ο Γάλλος κοινωνιολόγος Π. Μπουρντιέ (P. Bourdieu, 1930-2002) κατέδειξε εμπειρικά ότι το εκπαιδευτικό σύστημα λειτουργεί ως σύστημα επιλογής που ευνοεί τις ανώτερες τάξεις σε βάρος των υπολοίπων. Αυτή η προνομιακή μεταχείριση των ανώτερων τάξεων είναι εμφανής στον τίτλο σπουδών που χορηγείται από το σχολείο. Ο χαρακτηρισμός της φοίτησης του μαθητή που αναγράφεται στον τίτλο σπουδών του είναι στην ουσία μια απονομή ιδιοτήτων στο μαθητή (P. Bourdieu,

2002 :66). Αυτή η απονομή των ιδιοτήτων (είτε είναι θετική, όπως π.χ. «απολύεται με λίαν καλώς», είτε αρνητική, όπως «απορρίπτεται» ή «παραπέμπεται», που ισούται με στιγματισμό) κατατάσσει τα άτομα σε ιεραρχημένες κοινωνικές ομάδες.

Στόχοι της UNESCO για την εκπαίδευση

«Με την έκφραση "Εκπαίδευση για όλους" η διεθνής κοινότητα δεσμεύτηκε στη Διάσκεψη στο Ντακάρ να αποκτήσουν όλα τα παιδιά δωρεάν πρωτοβάθμια εκπαίδευση μέχρι το 2015. Επιπλέον, να μειωθεί στο μισό ο αναλφαριθμισμός των ενηλίκων, να αναπτυχθούν προγράμματα εκπαίδευσης για όσους εγκαταλείπουν το σχολείο και να προωθηθεί η ποιότητα στην εκπαίδευση. Όταν λέει για όλους, εννοεί όλα τα παιδιά, συμπεριλαμβανομένων βεβαίως των κοριτσιών. Και αυτό γιατί έχει διαπιστωθεί ότι υπάρχει ανισότητα πρόσβασης των δύο φύλων στην πρωτοβάθμια και τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση η οποία ανισότητα πρέπει να ελαχιστοποιηθεί από το 2005 και μετά, ώστε να κατακτηθεί η ισότητα στην εκπαίδευση μέσα στα επόμενα δέκα χρόνια» (UNESCO Report, 2003-2004:24).

Επιπλέον, ο τίτλος σπουδών λειτουργεί και ως απόδειξη ότι αυτός που τον κατέχει συνδέεται με μια κουλτούρα που αποκτιέται από τη σχολική εκμάθηση. Όποιος δε διαθέτει αυτού του είδους την κουλτούρα εκτοπίζεται σε αδιαβάθμητα ινστιτούτα ή σε επαγγελματικές σχολές. Κατ' άλλους κοινωνιολόγους, οι τίτλοι σπουδών είναι εγγυήσεις «νοημοσύνης», οι οποίοι ήρθαν να αντικαταστήσουν τους παλαιούς τίτλους ευγενείας (που χαρακτήριζαν τη φεουδαρχική κοινωνία) ή, ακόμη, τους τίτλους ιδιοκτησίας. Γενικότερα, πρόκειται

για τίτλους που δικαιώνουν αυτούς που αισθάνονται ήδη κυρίαρχοι.

Με αυτό τον τρόπο το εκπαιδευτικό σύστημα φαίνεται να καθιστά φυσικές τις κοινωνικές ανισότητες, αφού τις μετατρέπει σε ανισότητες κουλτούρας* (βλ. γλωσσάριο) και ευφυΐας, δηλαδή μετατρέπει τα κοινωνικά πρόνομια σε αξιοκρατικά κριτήρια, έτσι που κάποιοι, για παράδειγμα, να είναι «φυσικά» προορισμένοι για ανώτερες σπουδές και κάποιοι για τεχνικές και επαγγελματικές σπουδές.

Το ότι οι σχολικές επιδόσεις συνδέονται με κοινωνικά χαρακτηριστικά, επισημαίνεται από πολλές έρευνες τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Ως εκ τούτου η σχολική «σταδιοδρομία» των μαθητών δεν είναι άσχετη με την κοινωνική τους προέλευση. Όσο ανερχόμαστε την κοινωνική ιεραρχία τόσο αυξάνονται τα παιδιά με καλή επίδοση στο σχολείο. Κατ' αυτό τον τρόπο το σχολείο αναπαράγει την κοινωνία, την κοινωνική διάρθρωση. Με άλλα λόγια, το εκπαιδευτικό σύστημα επικυρώνει μια επιλογή που έχει ήδη γίνει από την κοινωνία. Η πρόσβαση στα Α.Ε.Ι., και κατ' επέκταση η σχολική επίδοση, βρίσκεται σε μια παράλληλη πορεία με το επάγγελμα του πατέρα. Οι περισσότεροι επιτυγχόντες μαθητές είναι (στατιστικά) γιοι ή κόρες γονέων που ασκούν επαγγέλματα κύρους.

Ωστόσο παρ' όλο που η κοινωνική προέλευση (επάγγελμα, εισόδημα και εκπαίδευση γονέων) των μαθητών διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στη σταδιοδρομία τους, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις παιδιών αγροτών και εργατών που κατέλαβαν θέσεις στα μεσαία και υψηλά στρώματα της ελληνικής κοινωνίας (ως εκπαιδευτικοί, δικηγόροι, μηχανικοί κτλ.). Αυτό αποδεικνύει, κατά κάποιον τρόπο, τη δυνατότητα κινητικότητας στην ελληνική κοινωνία.

«140.000.000 παιδιά, η πλειονότητα κορίτσια, δεν έχουν πάει ποτέ σχολείο. Στις αναπτυσσόμενες χώρες το καθαρό ποσοστό εγγραφής φοίτησης στο σχολείο το 2003 είναι 78%. Στις βιομηχανικές χώρες το αντίστοιχο ποσοστό είναι 96%». (Έκθεση UNICEF 2005).

Σύμφωνα με τα συμπεράσματα σχετικής μελέτης (βλ. πίνακα 5.4 σελ. 70): «... Οι φοιτητές με πατέρα από τις λιγότερο προνομιούχες κατηγορίες, εργάτες και αγρότες, είναι λιγότεροι στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και περισσότεροι στα περιφερειακά και νεότερα πανεπιστήμια.» Τέλος, είναι εντυπωσιακά λιγότεροι στις σχολές υψηλού κύρους, όπως η Ιατρική και το Πολυτεχνείο. Το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο έχει φοιτητές με καταγωγή από τις δύο πιο προνομιούχες κατηγορίες των επιστημόνων, των ελεύθερων επαγγελματιών και των στελεχών διοικήσεως, και μάλιστα πολλαπλάσιους από τον αντίστοιχο μέσο εθνικό όρο (στο εθνικό σύνολο οι φοιτητές από αυτές τις κατηγορίες είναι 26%, ενώ στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο είναι 40%» (Α. Φραγκουδάκη, 2001:101).

Πίνακας 5.4. Ποσοστά φοιτητών ανάλογα με το επάγγελμα του πατέρα για τα έτη 1996-1997 (στοιχεία της Ε.Σ.Υ.Ε.)

ΑΕΙ	1*	2**	3***
Πανελλαδικά	26,3	25,5	5,6
Παν/μιο Αθηνών	26,4	23,8	4,5
Παν/μιο Αιγαίου	21,0	28,3	8,6
Παν/μιο Θεσσαλίας	32,8	23,6	6,4
Παν/μιο Θεσσαλονίκης	29,4	24,6	5,8
Παν/μιο Θράκης	29,5	26,1	7,1
Ιατρική Αθηνών	42,9	15,1	1,8
Ιατρική Θεσσαλίας	45,0	7,1	0,0
Ιατρική Θεσσαλονίκης	38,8	13,7	3,2
Ιατρική Ιωαννίνων	48,4	16,4	4,6
Ιατρική Θράκης	39,7	24,7	8,6
Ιατρική Πατρών	38,6	24,2	4,5
Εθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνείο	40,1	15,4	2,1
Πολυτεχνείο Θεσσαλονίκης	41,5	21,3	3,8
Πολυτεχνείο Πατρών	33,5	20,5	3,6
Πολυτεχνείο Θράκης	36,7	24,3	6,2

Πηγή: Α. Φραγκουδάκη (2000:101).

* 1= επιστημονικά, ελεύθερα και επαγγέλματα διοίκησης

** 2=γεωργικά επαγγέλματα, εργάτες και τεχνίτες

***3= άλλα επαγγέλματα

Στην πραγματικότητα το σχολείο δεν επιλέγει συνειδητά με βάση το επάγγελμα των γονέων αλλά με βάση τις επιθυμίες που εκδηλώνουν τα παιδιά. Και οι μεν (οι γονείς) και τα δε (τα παιδιά) δημιουργούν για τον εαυτό τους συγκεκριμένες προσδοκίες και εσωτερικεύουν την κοινωνική τους θέση και τις συνήθειες που συνδέονται με αυτή, γεγονός που συχνά οδηγεί στην εκδήλωση φαινομενικής αδιαφορίας για το σχολείο, όταν αναφερόμαστε σε λαϊκά στρώματα. Βέβαια, σε αυτή την περίπτωση θα πρέπει να διερευνηθεί αν το περιεχόμενο των σπουδών, ο επαγγελματικός προσανατολισμός και η εκπαιδευτική διαδικασία ανταποκρίνονται στις σύγχρονες ανάγκες των μαθητών.

Συνεπώς, το θέμα της παρεχόμενης γνώσης και ο ρόλος του εκπαιδευτικού συστήματος είναι ίσως το μεγαλύτερο διακύβευμα των σύγχρονων κοινωνιών.

5.2.2 Η εκπαίδευση ως παράγοντας αλλαγής της κοινωνίας

Ο προβληματισμός σχετικά με την ισότητα των ευκαιριών στην εκπαίδευση ξεκινά από τη Γαλλική Επανάσταση, που αποτέλεσε την απαρχή για κοινωνικές αλλαγές υπέρ των λαϊκών στρωμάτων. Την ίδια εποχή ο Ρουσό (J.J. Rousseau) ισχυριζόταν ότι οι άνθρωποι γεννιούνται ίσοι, με τα ίδια δικαιώματα, και συνεπώς η κοινωνία πρέπει να επιβραβεύει τον καθέναν ανάλογα με τις ικανότητές του και όχι ανάλογα με την κοινωνική καταγωγή του.

Η ισότητα ευκαιριών θεωρήθηκε ως ισότητα παρακολούθησης κάποιου ενιαίου προγράμματος μαθημάτων. Από εκεί και πέρα τόσο ο ίδιος ο μαθητής όσο και οι γονείς του είχαν την ευθύνη να αξιοποιήσουν την προσφορά αυτή.

Η βιομηχανική επανάσταση με τους μετασχηματισμούς που επέφερε σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής (απαλλαγή της οικογένειας από τον εκπαιδευτικό της ρόλο, εκχώρηση λειτουργιών σε εξειδικευμένους φορείς) και η Γαλλική Επανάσταση με τις ιδέες της περί ισότητας ευκαιριών κατέστησαν την εκπαίδευση ένα μηχανισμό που καλείται να προωθήσει:

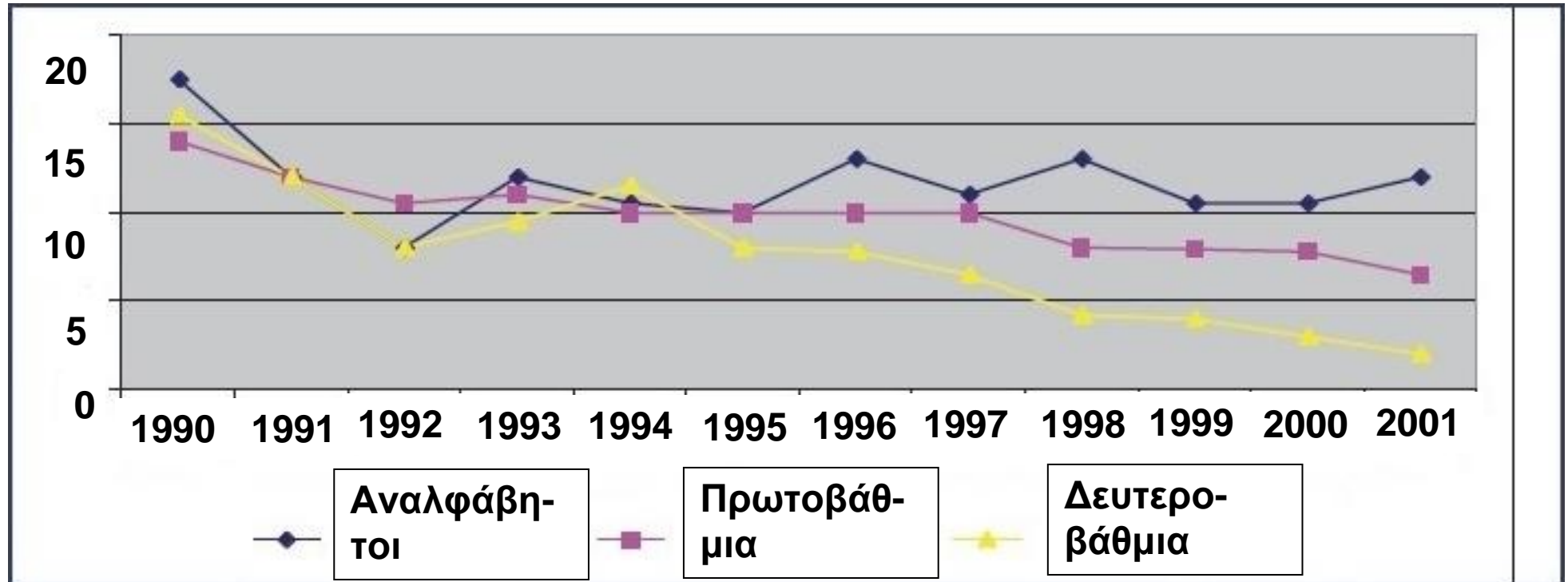
1. την κοινωνική δικαιοσύνη,
2. την ανάπτυξη των δημιουργικών ικανοτήτων των νέων
3. την ένταξή τους στις υφιστάμενες κοινωνικές (εργασιακές ή άλλες) δομές.

Η εκπαίδευση συμβάλλει στην ανάπτυξη της προσωπικότητας του ατόμου και κατ' επέκταση, της κοινωνίας. Μπορεί να οδηγήσει σε αλλαγή των στάσεων, των αντιλήψεων και των νοοτροπιών που έχει το άτομο για το περιβάλλον, τον τρόπο ζωής και τον κόσμο.

Παράδειγμα αλλαγής νοοτροπιών δείχνει και το παρακάτω διάγραμμα (γράφημα 5.1), στο οποίο καταγράφεται η σχέση ανάμεσα στην εκπαίδευση και στους φορείς του ιού HIV /AIDS. Όσο υψηλότερο είναι το επίπεδο εκπαίδευσης τόσο πιο αρνητικός είναι κάποιος σε σεξουαλική συμπεριφορά υψηλού κινδύνου (είναι δηλαδή πιο θετικός στη χρήση προφυλακτικού).

Στην αγροτική Ουγκάντα της Αφρικής, από το 1995 και έως το τέλος του 20ού αιώνα, τα χαμηλότερα ποσοστά φορέων του ιού αφορούν άτομα που είχαν παρακολουθήσει κάποιες τάξεις της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης (η χρήση του προφυλακτικού στις σεξουαλικές επαφές είναι συχνότερη μεταξύ των ανδρών και των γυναικών που έχουν πάει σχολείο).

**Γράφημα 5.1. Ποσοστό του ιού HIV στις αγροτικές περιοχές της Ουγκάντα ανά-
λογα με το επίπεδο εκπαίδευσης, 1990-2001 (άτομα ηλικίας 18-29 ετών)**

Πηγή: De Walque (2004) ([www. efareport.unesco. org](http://www.efareport.unesco.org)). (Διασκευή Ν. Πετρόπουλου).
Σημείωση: Πρωτοβάθμια: έχει ολοκληρώσει από 1 έως και 7 έτη σπουδών.
Δευτεροβάθμια: έχει ολοκληρώσει από 8 έως και 13 ή περισσότερα έτη σπουδών.

Η ένταξη των ατόμων στο εκπαιδευτικό σύστημα φαίνεται να παρέχει τις αναγκαίες δεξιότητες για τη μείωση ή την εξάλειψη των συμπεριφορών που σχετίζονται με έναν επικίνδυνο τρόπο ζωής (άρνηση λήψης μέτρων προφύλαξης). Έχει επισημανθεί από την UNESCO ότι η εκπαίδευση μπορεί να σώσει ζωές, να προστατεύσει από θανατηφόρες ασθένειες, να σπάσει τον κύκλο της φτώχειας και να αποτελέσει ένα από τα κλειδιά της οικονομικής και της κοινωνικής ανάπτυξης

- «Στην Ουγκάντα 4 χρόνια στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση αυξάνουν την παραγωγή μιας αγροτικής εκμετάλλευσης κατά 7%.
- Στη Ζάμπια το παιδί μιας μητέρας που έχει πάει στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση έχει 25% περισσότερες πιθανότητες επιβίωσης από το παιδί μιας μητέρας που δεν έχει εκπαίδευση.
- Τα κορίτσια που έχουν εκπαιδευτεί είναι γενικά λιγότερο εκτεθειμένα στον ιό του AIDS»
(www.Unesco.org/education/efa).

Εικ.5.7 Η σχολική εκπαίδευση συμβάλλει στην κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη των αναπτυσσόμενων χωρών (Φωτογραφικό Αρχείο της Action Aid)

5.3. Εκπαιδευτικός προσανατολισμός στο πλαίσιο της κοινωνίας της πληροφορίας

Ο όρος «κοινωνία της πληροφορίας» προέκυψε από την τεχνολογική ανάπτυξη των προηγμένων χωρών, όπως άλλωστε είδαμε και στην ενότητα του βιβλίου τη σχετική με τη μεταβιομηχανική κοινωνία (κεφ. 2 τόμος 1ος). Η κοινωνία της πληροφορίας χαρακτηρίζεται εκτός των άλλων, από τη δυνατότητα γρήγορης συλλογής, αξιοποίησης, επεξεργασίας και μετάδοσης μεγάλου όγκου πληροφοριών. Έτσι, ως σημαντικότερα προσόντα για τους πολίτες των προηγμένων κοινωνιών θεωρούνται η εφευρετικότητα και η δημιουργικότητα. Αυτά τα προσόντα δίνουν το όπλο της ανταγωνιστικότητας στους πολίτες, αλλά και στα κράτη. Σε ό, τι αφορά τον πολίτη, είναι φανερό ότι τα συγκεκριμένα προσόντα τον βοηθούν στη συνεχή επαγγελματική του εξέλιξη. Όσον αφορά την ανταγωνιστικότητα των κρατών πολλοί θεωρούν ότι διεξάγεται ένας ιδιόμορφος «πόλεμος» ανάμεσά τους σχετικά με την αναβάθμιση του εκπαιδευτικού συστήματος με στόχο αυτό να μπορεί να παράγει αξιοζήλευτη επιστημονική γνώση και να βοηθά τους νέους να λειτουργούν αποτελεσματικά σε μια «δικτυακή κοινωνία».

Έτσι στη σύγχρονη κοινωνία είναι προφανής η σύνδεση της εκπαίδευσης με την κοινωνία της πληροφορίας, γι' αυτό και καταβάλλονται συνεχείς προσπάθειες να εξοπλιστούν τα σχολεία με ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Η εισαγωγή της πληροφορικής στα σχολεία έχει σκοπό να προωθήσει την εξοικείωση των μαθητών με τον Η/Υ, να βοηθήσει στη μάθηση άλλων γνωστικών αντικειμένων και να αποτελέσει εργαλείο για την αντιμετώπιση μαθησιακών δυσκολιών. Επιπλέον, οι νέες τεχνολογίες μπορούν να βοηθήσουν στη μαθησιακή διαδικασία κάνοντας προσιτές στο δάσκαλο και στο μαθη-

τή, γνώσεις και πληροφορίες που παλαιότερα θα απαιτούσαν χρόνο για να αποκτηθούν. «Σύμφωνα με στοιχεία του Υπουργείου Παιδείας στις αρχές του 2002 στο Πανελλήνιο Σχολικό Δίκτυο είχε ενταχθεί το 99,8% των σχολικών μονάδων της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, το 17,08% των σχολικών μονάδων της πρωτοβάθμιας και όλες οι μονάδες των Ινστιτούτων Επαγγελματικής Κατάρτισης. Αναλογούσε ένας υπολογιστής ανά 16 μαθητές στα γυμνάσια και 1 υπολογιστής ανά 13 μαθητές στα ενιαία λύκεια και Τ.Ε.Ε.» (Κ.Ε.Ε., 2002 : 196).

Αναμφισβήτητα, οι τεχνολογικοί μετασχηματισμοί βοήθησαν στην καθιέρωση νέων εκπαιδευτικών διαδικασιών και συστημάτων παροχής εκπαίδευσης, που εισάγουν καινούριες διδακτικές διαδικασίες, όπως είναι η εκπαίδευση από απόσταση (τηλεκπαίδευση). Η εκπαίδευση από απόσταση μειώνει τον άμεσο και προσωπικό χαρακτήρα της παρεχόμενης εκπαίδευσης, ταυτόχρονα όμως καθιστά εφικτή τη σύνδεση των απομακρυσμένων περιοχών με τα αγαθά της εκπαίδευσης.

Ωστόσο, οι τεχνολογικοί αυτοί μετασχηματισμοί αφενός άλλαξαν την ίδια την εκπαιδευτική πράξη, αφού αμφισβητείται πια ο κλασικός τρόπος διδασκαλίας με επίκεντρο τη σχέση εκπαιδευτικού/μαθητή και αφετέρου καθιστούν απαραίτητη την αναπροσαρμογή της εκπαιδευτικής πράξης και τον προσανατολισμό της προς νέες μεθόδους μάθησης, στις οποίες κυρίαρχη θέση θα έχει η μηχανή και όχι ο άνθρωπος.

Στην εποχή μας συγχέουμε συχνά την ανάγκη εξοικείωσης με τις νέες τεχνολογίες με ένα ζήτημα εντελώς διαφορετικό: την ανάγκη εξειδίκευσης. Η εξοικείωση με τις νέες τεχνολογίες είναι σήμερα μια αναγκαιότητα που επιβάλλεται από τις υπάρχουσες συνθήκες. Παράλληλα όμως με την εξοικείωση πρέπει και οι διδάσκοντες και οι διδασκόμενοι να συνειδητοποιήσουν ότι η γνώση και η τεχνολογία έχουν κοινωνικές αναφορές και κυρίως

πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι υπάρχουν διλήμματα σχετικά με τις εφαρμογές της γνώσης στην κοινωνική πραγματικότητα.

«Το ηλεκτρικό ρεύμα χρησιμοποιείται για τον ηλεκτροφωτισμό, αλλά και για τη θανάτωση καταδίκων στην ηλεκτρική καρέκλα. Η πληροφορική χρησιμοποιείται στις διαδικασίες παραγωγής και ανταλλαγής εμπορευμάτων και υπηρεσιών ή στην εκπαίδευση, αλλά και στην αποθησαύριση κάθε είδους πληροφοριών για τους πολίτες από κρατικούς μηχανισμούς επιτήρησης ελέγχου και καταστολής...» (Κ. Σταμάτης, 2005:213).

Η εξειδίκευση είναι μια εντελώς διαφορετική διαδικασία, που συνήθως γίνεται στους χώρους δουλειάς. Υπάρχει η αντίληψη ότι το σχολείο μάς μαθαίνει άχρηστα πράγματα, που δε θα μας βοηθήσουν να βρούμε δουλειά. Η αντίληψη που θέλει τη μόρφωση να ταυτίζεται με την κατάρτιση, εκτός του ότι είναι επιβλαβής για την ίδια τη μόρφωση, συνδέεται και με την εξής εσφαλμένη εντύπωση: ότι η παιδεία και η γνώση έχουν αξία, εφόσον μπορούν να αποτελέσουν εφαλτήριο για την ανέλιξη. Η παιδεία όμως και η γενική μόρφωση δεν έχουν αποκλειστικά χρηστικό χαρακτήρα. Επιτρέπουν, μέσα σε συνθήκες ισότητας, την καλλιέργεια δεξιοτήτων και την ανάπτυξη της κριτικής ικανότητας των ανθρώπων, ώστε αυτοί να έχουν τη δυνατότητα συνεχούς επαγγελματικής αναπροσαρμογής ανάλογα με τις εξελίξεις της κοινωνίας της γνώσης.

Εικ.5.8

Νέες τεχνολογίες στην ελληνική εκπαίδευση (Περιοδική Έκδοση της Φιλεκπαιδευτικής Εταιρείας, Αθήνα 2003).

Η σχέση γνώσης και πληροφορίας

Η αντίληψη περί χρήσιμης ή άχρηστης γνώσης πιθανόν να εντάθηκε εξαιτίας όλων αυτών των τεχνολογικών μετασχηματισμών που συνόδευσαν την κοινωνία της πληροφορίας. Το ερώτημα επομένως στο οποίο καλείται να απαντήσει το εκπαιδευτικό σύστημα δεν είναι εάν κάτι αληθεύει, αλλά σε τι αυτό χρησιμεύει. Σύμφωνα με τον Αλεξίου (2002:225), «εφόσον η γνώση προέρχεται ή σχετίζεται με την πληροφορική, παύει να είναι αυταξία και μετατρέπεται σε αξία χρήσης. Η γνώση που δεν είναι συσκευασμένη σε συστήματα και πακέτα πληροφορικής δεν έχει πλέον αξία σε αυτή την κοινωνία...». Αν όμως η παιδεία μιας χώρας αποκτήσει αποκλειστικά χρηστικό περιεχόμενο, το ισοδύναμο δηλαδή ενός εμπορεύματος, τότε ίσως το σχολείο συνδεθεί με τον κό-

σμο των επιχειρήσεων και της αγοράς. Αυτή όμως η σύνδεση θα αφαιρούσε από την παρεχόμενη γενική παιδεία του σχολείου την κριτική διάσταση της γνώσης, αλλά και τη δυνατότητά της να συμβάλει στη χειραφέτηση των ατόμων.

Θα πρέπει βέβαια να τονίσουμε ότι οι νέες τεχνολογίες δεν είναι πανάκεια, δηλαδή δεν είναι το μοναδικό μέσο για να σωθεί ο κόσμος από την υπανάπτυξη, τη φτώχεια ή την ανεργία. Από το 1979 είχε επισημανθεί από διάφορους μελετητές ότι η σύγχρονη κοινωνία έχει πετύχει μεγάλα ποσοστά τυπικής εγγραματοσύνης, αλλά συγχρόνως έχει παραγάγει καινούριες μορφές αναλφαβητισμού. Συχνά αυτός ο αναλφαβητισμός συνδέεται με τη μερική εξάπλωση της τεχνολογίας. Οι διαπιστώσεις αυτές ισχύουν κυρίως για τους φανατικούς χρήστες της λεγόμενης «κοινωνίας της γνώσης», αφού παρατηρείται ότι αυτοί δεν μπορούν να χρησιμοποιήσουν τη γλώσσα με ευχέρεια και με ακρίβεια, δεν μπορούν να θυμηθούν βασικά γεγονότα της ιστορίας της χώρας τους ή δυσκολεύονται να κάνουν εύκολους, λογικούς, απλούς συλλογισμούς.

Αυτό συμβαίνει διότι τα παιδιά, πριν ακόμη ξεκινήσουν το σχολείο, είναι ήδη τηλεθεατές, έχουν δηλαδή κατακλυστεί από τις εικόνες της τηλεόρασης. Στη συνέχεια όμως, ως μαθητές πια, καλούνται να ενταχθούν σε μια μαθησιακή διαδικασία βασισμένη στον πολιτισμό της προφορικής και της γραπτής ομιλίας καλούνται να κάνουν ανάλυση, σύνθεση, παραγωγή ή εκφορά του λόγου καλούνται να σχολιάσουν, να κρίνουν ή να συγκρίνουν καλούνται δηλαδή να συμμετάσχουν σε όλες αυτές τις μαθησιακές διαδικασίες που μπορούν να τα οδηγήσουν στη γνώση, ενώ είναι ήδη εξοικειωμένα με τον πολιτισμό της εικόνας.

Βέβαια, το μεγάλο ερώτημα είναι αν η πληροφορία αποτελεί γνώση. Γύρω από αυτό το ερώτημα έχουν δια-

τυπωθεί πολλές απόψεις. Πολλοί θεωρούν ότι η διάδοση των πληροφοριών μπορεί να οδηγήσει στην απόκτηση γνώσης. Άλλοι, αντίθετα, θεωρούν ότι η γνώση συνδέεται άρρηκτα με τη σπουδή, τη μελέτη, την επαλήθευση και ότι οι πληροφορίες δεν ταυτίζονται με τις γνώσεις, αφού οι τελευταίες προϋποθέτουν μια αναλυτική και κριτική σκέψη. Άλλοι πάλι επισημαίνουν ότι, ενώ η κατάκτηση της γνώσης παλαιότερα ήταν μια προσπάθεια που απαιτούσε μόχθο, σήμερα, με όλες αυτές τις τεχνολογίες, έχει καταστήσει μια διαδικασία ανταλλαγής πληροφοριών και εντυπώσεων. Κάποιοι άλλοι αντιτείνουν ότι ο καταιγισμός των πληροφοριών αποτελεί κομβικό στοιχείο της εποχής μας και αυτό δεν πρέπει να αγνοηθεί.

Ανεξάρτητα πάντως από όλες τις επιφυλάξεις που έχουν διατυπωθεί για την αξία της «κοινωνίας της πληροφορίας» είναι γεγονός ότι ο σύγχρονος άνθρωπος μπορεί να πληροφορηθεί πολύ εύκολα και γρήγορα τι συμβαίνει στον κόσμο και να ενημερωθεί για διάφορα θέματα που απασχολούν την παγκόσμια κοινότητα. Η πληροφορία μπορεί πλέον να χρησιμοποιηθεί από την κοινωνία των πολιτών για την καλλιέργεια της αλληλεγγύης, προς τις κοινωνίες που την έχουν ανάγκη, αλλά και τη διαμαρτυρία απέναντι σε φαινόμενα που προσβάλλουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια τόσο σε τοπικό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο. Αυτή η χρησιμότητα των νέων τεχνολογιών είναι ένα γεγονός που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από κανέναν.

Ερωτήσεις

1. Γιατί η εκπαίδευση ονομάζεται φορέας δευτερογενούς κοινωνικοποίησης;
2. Ποιες είναι οι βασικότερες λειτουργίες του εκπαιδευτικού συστήματος κατά τον Μοντιμπέρ;
3. Ποιες είναι οι έκδηλες λειτουργίες της εκπαίδευσης και ποιες οι άδηλες;
4. Ποιες είναι οι διαφορές των εκπαιδευτικών συστημάτων;
5. Να αναφέρετε τους παράγοντες που προσδιορίζουν τον τρόπο οργάνωσης ενός εκπαιδευτικού συστήματος.
6. Να αναφέρετε ποια είναι κατά τη γνώμη σας τα προβλήματα του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος, αρχίζοντας από τα πιο σημαντικά.
7. Να εξηγήσετε πώς επιτυγχάνεται η αναπαραγωγή της κοινωνίας μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος.
8. Γιατί η εκπαίδευση θεωρείται παράγοντας αλλαγής μιας κοινωνίας;
9. Να καταγράψετε τα επαγγέλματα που ασκούσαν οι παππούδες σας και αυτά που ασκούν οι γονείς σας. Να συνδέσετε την πιθανή αλλαγή επαγγέλματος με κοινωνικές αιτίες (εκπαίδευση).
10. Τι σημαίνει ισότητα εκπαιδευτικών ευκαιριών;
11. Ποια είναι η σχέση της εκπαίδευσης με την «κοινωνία της πληροφορίας»;
12. Να συγκεντρώσετε στοιχεία από το διαδίκτυο σχετικά με την εκπαίδευση. Να επισκεφτείτε ιστοσελίδες που αφορούν την εκπαίδευση, όπως δραστηριότητες και μελέτες της UNICEF, της Ε.Ε. κ.ά. Να αναλύσετε τα στοιχεία στην τάξη.

6. ΕΡΓΑΣΙΑ, ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΙΣΟΤΗΤΕΣ

- Ο ρόλος της εργασίας στη ζωή των ανθρώπων – Αντιλήψεις για την εργασία
- Η οργάνωση της εργασίας
- Σύγχρονες μορφές εργασίας
- Μορφές ανεργίας
- Εργασία και ανεργία στην ελληνική κοινωνία
- Φτώχεια, πλούτος - κοινωνική διαστρωμάτωση
- Συνέπειες της ανεργίας, της φτώχειας και των ανισοτήτων
- Αντιμετώπιση των ανισοτήτων

Εισαγωγή

Ο άνθρωπος εργάζεται για να επιβιώσει, για να δημιουργήσει, αλλά και για να προσφέρει στο κοινωνικό σύνολο. Η εργασία είναι μια δυναμική δραστηριότητα κατά την οποία το άτομο αξιοποιεί το σύνολο των φυσικών και των νοητικών ικανοτήτων του. Αυτή η ανθρώπινη δραστηριότητα αποσκοπεί στην επεξεργασία της ύλης και στο μετασχηματισμό της σε χρήσιμα αγαθά, δηλαδή στην παραγωγή ενός προϊόντος ή μιας υπηρεσίας.

6.1. Ο ρόλος της εργασίας στη ζωή των ανθρώπων

Οι αντιλήψεις σχετικά με την εργασία και το ρόλο που αυτή διαδραματίζει στην κοινωνία διαφοροποιούνται στην πορεία του χρόνου ανάλογα με την οικονομική και την κοινωνική της διάρθρωση. Έτσι, το περιεχόμενο της εργασίας αλλάζει ανάλογα με τους τρόπους παραγωγής μιας κοινωνίας (δουλοκτητικός, φεουδαρχικός, καπιταλιστικός).

Για παράδειγμα, στην **Αρχαία Αθήνα** οι κτηματίες και οι «δημιουργοί» (οι τεχνίτες που παρήγαν για το δήμο, την αγορά δηλαδή) ανέθεταν ένα μέρος της χειρωνακτικής κυρίως εργασίας στους δούλους. Οι δούλοι πάντως εργάζονταν τόσο ως τεχνίτες-δημιουργοί στα «εργαστήρια» όσο και ως απλοί χειρώνακτες. Η χειρωνακτική εργασία θεωρούνταν κάτι το απαξιωτικό για τον Αθηναίο πολίτη. Ο χειρώνακτας χαρακτηρίζεται με αποστροφή ως «βάνουσος», ενώ αντίθετα υπήρχε κοινωνική καταξίωση για όσους είχαν ενασχολήσεις πνευματικού περιεχομένου.

Συγγενικές με τις αντιλήψεις των αρχαίων Αθηναίων ήταν και αυτές των **Ρωμαίων**, με έκδηλη την απαξίωση

προς τα επαγγέλματα των τεχνιτών, επειδή αυτά δε συνεισέφεραν στην πνευματική καλλιέργεια του ανθρώπου.

Το Μεσαίωνα (κατά τον οποίο μετασχηματίζονται οι αντιλήψεις για την εργασία) υπάρχουν τα μοναστικά τάγματα, τα οποία μετατρέπονται σε κέντρα συστηματικής και πειθαρχημένης εργασίας των μοναχών και αποτελούν, ως ένα βαθμό, υπόδειγμα για τη μετέπειτα εργοστασιακή οργάνωση της εργασίας. Η μεσαιωνική πόλη ήταν αυτή που επώασε τη νέα αντίληψη για την εργασία μετά τη σταδιακή αποδιάρθρωση των φεουδαρχικών δομών. Με τις δραστηριότητες των τεχνιτών στην οικοτεχνία, τις συντεχνίες και τα μπουλούκια η εργασία αποκτά, κατά το 18ο και κυρίως το 19ο αιώνα, το περιεχόμενο μιας δημιουργικής δραστηριότητας.

Κατά το 1800 το 80% του πληθυσμού στη Δυτική Ευρώπη ζούσε στην επαρχία, η πλειονότητα των εργαζομένων ήταν αγρότες ή τεχνίτες. Η εργασία η οποία ρυθμιζόταν με βάση τις εποχές, ήταν χειρωνακτική (έπρεπε να καλλιεργούν, να συντηρούν και να επιδιορθώνουν τα εργαλεία, να περιποιούνται τα ζώα, να συλλέγουν καρπούς), με μοναδική ανάπαυλα για τους εργαζόμενους τις γιορτές και τις περιόδους της επιβεβλημένης, από τις καιρικές συνθήκες, απραξίας.

Με τη βιομηχανική επανάσταση η εργασία διαφοροποιείται σημαντικά. Εμφανίζεται η μισθωτή εργασία, που προκαθορίζεται από τον εργοδότη. Ο Γερμανός κοινωνιολόγος Μ. Βέμπερ κατέδειξε πώς ο προτεσταντισμός συνέβαλε στην ανάπτυξη της ιδέας του «μόχθου» και της αφοσίωσης του ατόμου στην εργασία του. Στον Λούθηρο βρίσκουμε την άποψη ότι το καθήκον που εκπληρώνεται στις επίγειες συναλλαγές - ανάλογα με τη θέση που έχει το άτομο μέσα στην κοινωνία - αποτελεί την ευγενέστερη ηθική δραστηριότητα. Με τη βιομηχανική επανάσταση η εργασία γίνεται ο

όρος ύπαρξης της εργατικής τάξης και η πηγή πλουτισμού της αστικής τάξης (υπεραξία).

Την εποχή εκείνη οι εργάτες δούλευαν στο εργοστάσιο 12 έως 15 ώρες την ημέρα, μέσα στη βρομιά, το κρύο, την υγρασία και τα χημικά, ξεπερνώντας πολλές φορές τη φυσική τους αντοχή. Ακόμη και μικρά παιδιά ακολουθούσαν τους ρυθμούς της εργασίας των ενηλίκων και δούλευαν από την ηλικία των 4 χρόνων με την απειλή μαστιγίου. Έτσι, η βιομηχανική επανάσταση θέτει ένα άλλο τεράστιο ζήτημα: τα δικαιώματα του παιδιού.

Σήμερα ως εργασιακό χώρο δεν εννοούμε μόνο το εργοστάσιο. Υπηρεσίες, οργανισμοί, γραφεία, επιχειρήσεις είναι μόνο ένα μικρό δείγμα των σύγχρονων χώρων εργασίας. Αλλά και οι αντιλήψεις για την εργασία απέχουν πολύ από αυτές που περιγράψαμε. Στη σύγχρονη πραγματικότητα η εργασία είναι αναγκαία προϋπόθεση επιβίωσης, δικαίωμα για όλους ανεξαιρέτως, το οποίο (πρέπει να) προστατεύεται. Βέβαια, αν θεωρήσουμε την εργασία μόνο προϋπόθεση επιβίωσης και αυτοσυντήρησης του ατόμου, τότε παραβλέπουμε τα ουσιαστικότερα χαρακτηριστικά της, που είναι αυτά της δημιουργικότητας, της επικοινωνίας και της συνεργασίας. Τα χαρακτηριστικά αυτά μας βοηθούν να κατανοήσουμε την ίδια τη ζωή και αποτελούν την ουσία του ανθρώπινου πολιτισμού.

**Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του
Ανθρώπου (1948)
Άρθρο 23**

«Καθένας έχει δικαίωμα να εργάζεται και να επιλέγει ελεύθερα το επάγγελμα του, να έχει δίκαιες και ικανοποιητικές συνθήκες δουλειάς και να προστατεύεται από την ανεργία.

Όλοι, χωρίς καμιά διάκριση, έχουν το δικαίωμα ίσης αμοιβής για ίση εργασία.

Κάθε εργαζόμενος έχει δικαίωμα δίκαιης και ικανοποιητικής αμοιβής, που να εξασφαλίζει σε αυτόν και την οικογένειά του συνθήκες ζωής άξιες της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας.

Καθένας έχει το δικαίωμα να ιδρύει μαζί με άλλους συνδικάτα και να συμμετέχει σε αυτά για την προώθηση των συμφερόντων του».

Εικ.6.1
Το μάζεμα της ελιάς: εποχική αγροτική εργασία (R.A. McCabe, Ελλάδα: Τα χρόνια της αθωότητας, εκδ. Πατάκη, 2003)

Ενδεικτική εξέλιξη του χρόνου εργασίας (παράδειγμα Γαλλίας).

«1841: Μείωση σε 8 ώρες την ημέρα της εργασίας των παιδιών κάτω των 12 χρόνων.

1848: 12 ώρες εργασίας την ημέρα για τους εργάτες εργοστασίων.

1900: Η ημερήσια διάρκεια εργασίας για τους ενήλικες μειώνεται προοδευτικά από τις 12 στις 10 ώρες.

1906: Θεσμοθετείται η εβδομαδιαία υποχρεωτική αργία.

1919: Θεσμοθετείται το 8ωρο, η ανώτατη διάρκεια εργασίας σε 8 ώρες την ημέρα και σε 48 ώρες την εβδομάδα.

1936: Η νόμιμη εβδομαδιαία διάρκεια εργασίας γίνεται 40 ώρες. Θεσμοθετείται η άδεια δύο εβδομάδων.

1948: Δικαιώματα του ανθρώπου - Συνδικαλιστική ελευθερία.

1950: Ευρωπαϊκή συνθήκη για τις ελευθερίες - Συλλογικές συμβάσεις εργασίας.

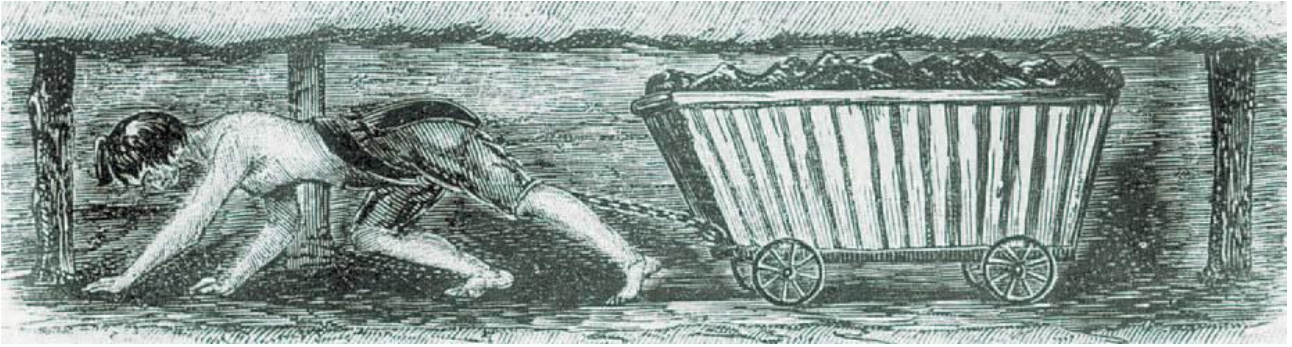
1956: Θεσμοθετείται η άδεια των 3 εβδομάδων.

1963: Θεσμοθετείται η άδεια των 4 εβδομάδων.

1968: Συμφωνία που καταλήγει στις 40 ώρες εργασίας την εβδομάδα.

1982: Η διάρκεια εβδομαδιαίας εργασίας διαμορφώνεται στις 39 ώρες.

2000-2002: Θεσμοθετείται η εβδομαδιαία εργασία στις 35 ώρες». (Nouveau Manuel, 1996:271).

Εικ.6.2 Παιδιά-εργάτες στα ανθρακωρυχεία της Αγγλίας την περίοδο της βιομηχανικής επανάστασης (LIFE' S picture history of western man, Time Inc., New York, 1951).

«Η εργασία παλαιότερα μορφοποιούσε και οριοθετούσε τα κοινωνικά στρώματα, ενώ σήμερα τείνει να εξελιχθεί ως...γραμμή διαχωρισμού η οποία χωρίζει και κατατάσσει τον ενεργό πληθυσμό μιας κοινωνίας στους έχοντες και τους μη έχοντες εργασία. Έτσι, δημιουργείται ένας «κοινωνικός δυϊσμός» που περιλαμβάνει αφενός τους απασχολούμενους και αφετέρου τους μη έχοντες απασχόληση. Δηλαδή διαπιστώνουμε ότι σήμερα η παροχή απασχόλησης θα είναι επιλεκτικά, συστηματικά και διαχρονικά αναζητούμενη, χωρίς τη βεβαιότητα για μόνιμη απόκτησή της» (Γ. Παπάς, 2003 :115- 116).

6.1.1 Οργάνωση της παραγωγής και μορφές εργασίας

Σημαντικό στοιχείο που διαμόρφωσε τις σύγχρονες μορφές εργασίας αποτελεί ο **καταμερισμός εργασίας**, δηλαδή η κατανομή των εργασιών μεταξύ των εργαζομένων, η οποία οργανώνεται από την ίδια την επιχείρηση, προκειμένου να αυξηθεί η παραγωγικότητά της

Για τον Ντυρκέμ ο κοινωνικός καταμερισμός εργασίας είναι η βάση της **οργανικής αλληλεγγύης** στις βιομηχανικές κοινωνίες. Εργοδότες και εργαζόμενοι έχουν τα ίδια συμφέροντα, γι' αυτό και η επιχείρηση πρέπει να λειτουργεί καλά. Η οπτική του Ντυρκέμ είναι αυτή της συνοχής της κοινωνίας (βλ. κεφ. 1, τόμος 1ος).

Για τον Μαρξ ο κοινωνικός καταμερισμός εργασίας είναι αυτός που φέρνει σε αντίθεση συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες: οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής και οι εργάτες έρχονται σε σύγκρουση όσον αφορά τη διανομή του πλούτου που δημιουργείται από την εργασία (υπεραξία), αφού βέβαια δεν έχουν τα ίδια συμφέροντα. Αυτή η αντιπαράθεση αποτελεί τη βάση της **πάλης των τάξεων**.

Ο καπιταλισμός υπήρξε από την αρχή ένα γιγάντιο εργαστήριο πειραματισμού για την αύξηση της παραγωγικότητας. Ερευνητές (μηχανικοί της εποχής) όπως ο Τέιλορ προσπάθησαν να κάνουν τις ομάδες των εργαζομένων να δουλέψουν όσο γίνεται πιο γρήγορα και πιο αποδοτικά, με αποτέλεσμα να επινοηθούν διαφορετικές κατά καιρούς τεχνικές οργάνωσης της εργασίας.

«"Σεις δεν έχετε ανάγκη να σκέπτεστε. Υπάρχουν άλλοι άνθρωποι που πληρώνονται γι' αυτό" είπε ο Τέιλορ (F.W Taylor), ο Αμερικανός από τη Μασαχουσέτη σε έναν εργάτη που δεν υπάκουσε στις προσαγές του. Ο Τέιλορ άρχισε τη σταδιοδρομία του ως μαθητευόμενος μηχανικός και στη συνέχεια ως εργοδηγός σε ένα μικρό εργοστάσιο της Φιλαδέλφειας. Το 1883, σε ηλικία μόλις 27 ετών, έγινε μηχανικός στα γνωστά χαλυβουργεία της περιοχής (Bethlehem Steel Co) και ποτέ δεν ξέχασε τις πρώτες εμπειρίες του στη δουλειά και τις συγκρούσεις μεταξύ των εργατών και των στελεχών της επιχείρησης όπου εργαζόταν. Συχνά ο ίδιος κατηγορήθηκε ότι θεωρούσε τον άνθρωπο μηχανή και ό,τι καινοτόμο πρότεινε ήταν προς όφελος της επιχείρησης. Η συμβολή του συνοψίζεται στο ότι όλα οργανώνονται, προβλέπονται και σχεδιάζονται με στόχο τη μεγιστοποίηση του κέρδους» (Α. Ριντό, 1982:26).

Ο Τέιλορ (F.W Taylor, 1856-1915) προτείνει την ορθολογικοποίηση των εργασιών στα εργοστάσια της Αμερικής, κατανέμοντας την εργασία:

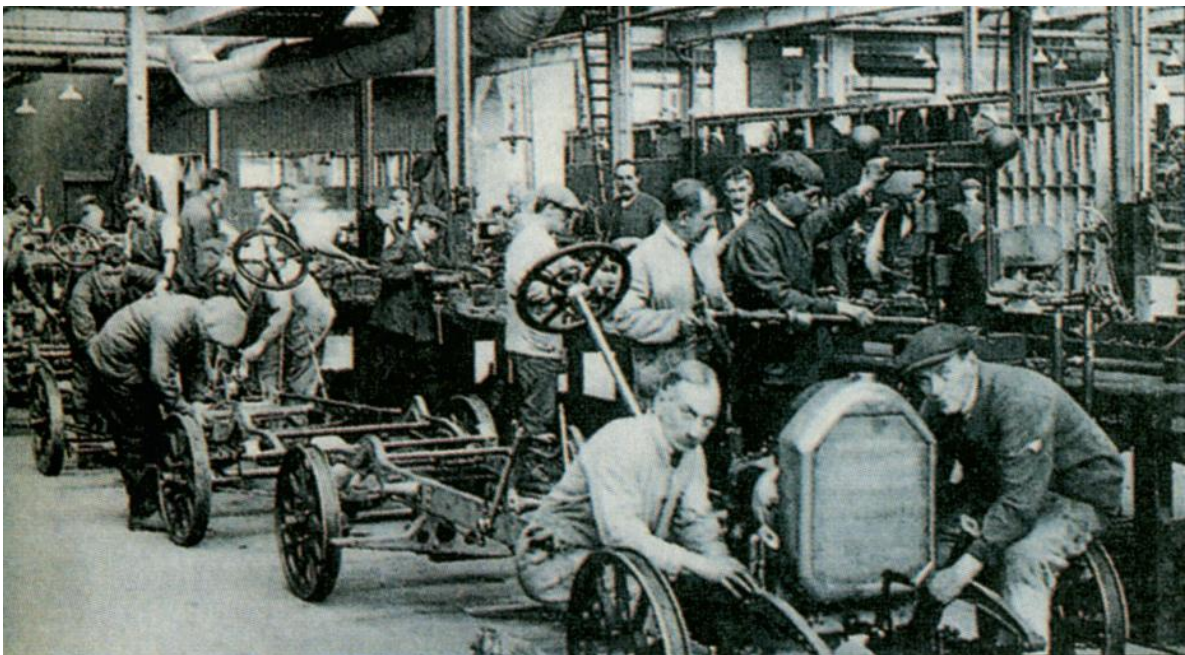
- οριζόντια, έτσι ώστε κάθε εργάτης να εκτελεί μέρος της συνολικής εργασίας,
- κάθετα, έτσι ώστε να διαχωρίζεται η σύλληψη της οργάνωσης της εργασίας από την εκτέλεσή της. Επειδή οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να κάνουν οι ίδιοι την επιστημονική ανάλυση της εργασίας τους, το συγκεκριμένο έργο ανατίθεται στους ειδικούς. Έτσι, οι εργάτες γίνονται πιο αποτελεσματικοί αφού μπορούν να περιοριστούν στην επανάληψη μερικών απλών κινήσεων. Στον Τέιλορ ανήκει η φράση «ο σωστός άνθρωπος στη σωστή θέση».

Ο Φορντ (H. Ford, 1863-1947) ακολουθώντας τα βήματα του Τέιλορ, προσθέτει στην οργάνωση της εργασίας-

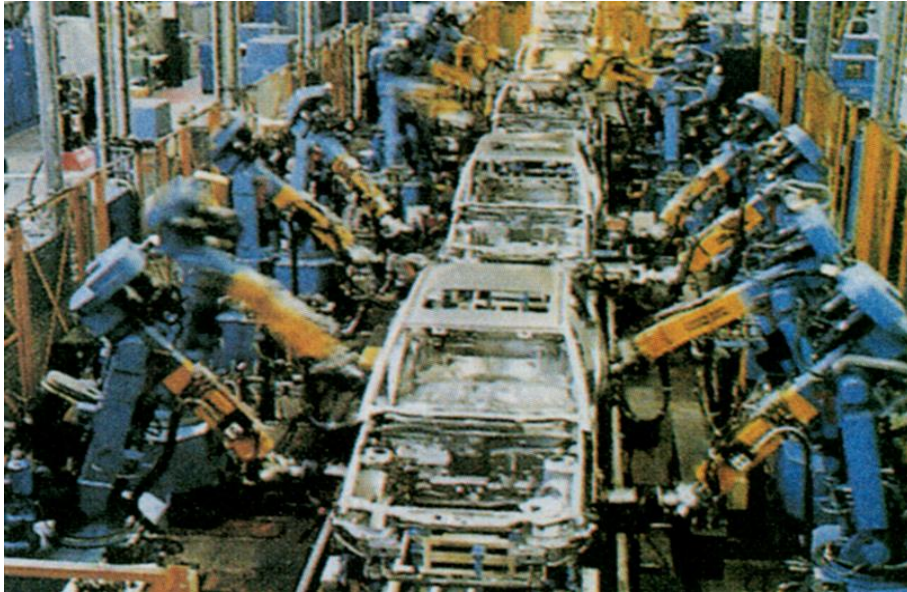
ας το σύστημα της σειράς συναρμολόγησης. Κατ' αυτόν τον τρόπο ο εργαζόμενος εκτελεί μια μηχανοποιημένη εργασία. Δεν είναι δηλαδή οι εργάτες που μετακινούνται στο χώρο δουλειάς εκτελώντας συγκεκριμένες εργασίες, αλλά τα κομμάτια που πρόκειται να συναρμολογηθούν τα οποία μεταφέρονται μπροστά στον εργαζόμενο.

Οι εφαρμογές του τείλορικού και στη συνέχεια του φορντικού συστήματος οργάνωσης της εργασίας επέτρεψαν: τη μείωση του μη ωφέλιμου εργάσιμου χρόνου (π.χ. του χρόνου που ξοδεύεται για συνομιλίες μεταξύ των εργαζομένων),

- τη μείωση του χειρωνακτικού προσωπικού,
- την αύξηση του ρυθμού εργασίας,
- τη μαζική παραγωγή αγαθών (όπως το αυτοκίνητο Ford-T του 1908, χωρίς διαφοροποιήσεις στη μορφή ή το χρώμα),
- τη δυνατότητα μαζικής ενσωμάτωσης στο εργατικό δυναμικό των μη καταρτισμένων μεταναστών, που ήταν Ευρωπαίοι αγροτικής καταγωγής, συχνά αναλφάβητοι,
- τη μηχανοποίηση των εργοστασίων.

Εικ.6.3α Σειρά συναρμολόγησης στο εργοστάσιο Ford.

Εικ.6.3β Αυτοματοποιημένη παραγωγή αυτοκινήτων με τη χρήση νέων τεχνολογιών (D. Corbett, Ιστορικός Οδηγός: Αυτοκίνητα, εκδ. Ερευνητές, 2001).

Εικ.6.3γ
Μοντέλο αυτοκινήτου Ford T. Το κόστος του αυτοκινήτου το 1908 ήταν \$845, το 1916 \$345 και το 1924 \$290. Στο διάστημα 1908-1924 πωλήθηκαν 15.000.000 αυτοκίνητα.

Οι κοινωνικοί επιστήμονες της δεκαετίας του 1930 άσκησαν κριτική στον τειλορισμό, αφού η ανία και η επανάληψη των κινήσεων απομόνωσαν τον εργαζόμενο και καθιστούσαν τον ίδιο ένα εξάρτημα της μηχανής (αλλοτρίωση) και την εργασία του μονότονη. Ισχυρίστηκαν, όπως ο Ε. Μάγιο (E. Mayo, 1880-1949), ο οποίος πραγματοποίησε πειράματα σε ομάδες εργαζομένων, ότι η αύξηση της παραγωγικότητας δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί με την εντατικοποίηση και την επανάληψη των κινήσεων αλλά με τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας. Συγκεκριμένα, τα πειράματα του Μάγιο έδειξαν ότι η βελτίωση της παραγωγικότητας πραγματοποιείται όταν οι εργαζόμενοι έχουν την αίσθηση ότι ανήκουν σε μια ομάδα, όταν υπάρχουν καλές σχέσεις μεταξύ των μελών της ομάδας, όταν αισθάνονται ότι η γνώμη και τα συναισθήματά τους έχουν αξία για την επιχείρηση. Οι έρευνες του Μάγιο σηματοδότησαν την απαρχή του θεωρητικού μοντέλου των «ανθρώπινων σχέσεων» στο εργασιακό περιβάλλον. Με αφορμή το πείραμα του Μάγιο ξεκίνησε μια δριμεία κριτική στο τειλορικοφορντικό σύστημα οργάνωσης της εργασίας και της παραγωγής, με κύριο άξονα τον αποκλεισμό από την εργασιακή διαδικασία των δημιουργικών ικανοτήτων του ατόμου, όπως είναι η φαντασία, η συνθετική ικανότητα, η κριτική σκέψη, το πνεύμα συνεργασίας.

Ο τειλορισμός, ως σύστημα οργάνωσης της εργασίας, αναπτύχθηκε αρχικά με μια σχετική αποτελεσματικότητα, στη συνέχεια όμως αμφισβητήθηκε. Η αμφισβήτηση αυτού του μοντέλου παραγωγής αρχίζει τη δεκαετία του '60 στις Η.ΠΑ, ενώ στην Ευρώπη παρατηρούνται πολλές προσπάθειες αναδιοργάνωσης της εργασίας: η Volvo θα επιχειρήσει εξατομίκευση της εργασίας. Στη Γερμανία η Volkswagen θα χρησιμοποιήσει ημιαυτόνομες ομάδες εργατών, οι οποίες θα αποφασίζουν

για την κατανομή και την οργάνωση των καθηκόντων μεταξύ των μελών τους. Στην Ιταλία οι εργάτες της Fiat θα συγκροτήσουν τμηματικά συμβούλια, τα οποία θα αποφασίζουν για την κατανομή των θέσεων εργασίας, ενώ, τέλος, στη Γαλλία θα ξεσπάσουν μεγάλες απεργίες στα εργοστάσια της Citroen ως αντίδραση στο τειλορικό μοντέλο εργασίας. Έτσι, η αμφισβήτηση αυτή είχε ως αποτέλεσμα τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας και την ανάπτυξη της κοινωνικότητας των εργαζομένων στους χώρους εργασίας.

Εικ.6.4 Ο άνθρωπος ως εξάρτημα-γρανάζι της μηχανής (από την ταινία του Τσάρλι Τσάπλιν, «Μοντέρνοι Καιροί», Ταχυδρόμος, 28.2.2004).

Η φάμπρικα δε σταματά,
δουλεύει νύχτα μέρα
και πώς τον λεν το διπλανό
και τον τρελό τον Ιταλό
να τους ρωτήσω δε μπορώ
κι ούτε να πάρω αέρα.

Δουλεύω μπρος στη μηχανή
στη βάρδια δύο-δέκα
και από τη πρώτη τη στιγμή
μου στείλανε τον ελεγκτή
να μου πετάξει στο αυτί
δυο λόγια νέτα σκέτα.

Άκουσε, φίλε εμιγκρέ,
ο χρόνος είναι χρήμα.
Με τους εργάτες μη μιλάς,
την ώρα σου να τη κρατάς,
το γιο σου μη τον λησμονάς,
πεινάει κι είναι κρίμα.

Κι εκεί στο πόστο μου σκυφτός
ξεχνάω τη γενιά μου.
Είμαι το νούμερο οκτώ,
με ξέρουν όλοι με αυτό
και το κρατάω μυστικό
ποιο είναι το όνομά μου.

(στίχοι: Γ. Σκούρτης, μουσική: Γ. Μαρκόπουλος,
τραγούδι: Λ.Χαλκιάς)

6.1.2 Νέες μορφές απασχόλησης

Η εισαγωγή των νέων τεχνολογιών σε πολλούς χώρους εργασίας διεύρυνε τον κύκλο των εργασιακών δραστηριοτήτων και επηρέασε την ίδια τη δομή της εργασίας. Η ιεραρχία των υπαλλήλων άλλαξε: για παράδειγμα, προϊστάμενος μπορεί να γίνει αυτός που χειρίζεται επαρκώς τις πληροφορίες, χωρίς απαραίτητα να έχει και σφαιρική γνώση του αντικειμένου της δουλειάς. Άλλαξε επίσης η εργασιακή κουλτούρα: για παράδειγμα, μπορούν να διαμορφωθούν στους χώρους δουλειάς αυτόνομες ή ημιαυτόνομες ομάδες εργασίας. Επιπλέον, διαφοροποιούνται συνεχώς τα προσόντα που πρέπει να έχει κάποιος, για να βρει δουλειά, η οποία διαφοροποίηση προϋποθέτει γενικότερες γνώσεις και δεξιότητες.

Οι αλλαγές αυτές στην οργανωτική δομή της εργασίας γέννησαν νέες μορφές απασχόλησης, που ονομάστηκαν ευέλικτες. Παραδείγματα ευέλικτων μορφών είναι η μερική απασχόληση, η εργασία με βάρδιες, η εργασία στη βάση κυλιόμενου ωραρίου, η εργασία τις Κυριακές (και γενικότερα τις αργίες) και η εργασία από απόσταση όπως, για παράδειγμα, η τηλεργασία.

Πολλές από αυτές τις ευέλικτες μορφές απασχόλησης ονομάζονται «γκρίζες», γιατί δεν παρέχουν στους εργαζομένους τα εργασιακά δικαιώματα (όπως επιδόματα, άδειες) και την ασφάλισή τους. Παραδείγματα «γκρίζων» μορφών απασχόλησης είναι η εργασία με σύστημα «φασόν», η εργασία εκτός των εγκαταστάσεων του εργοδότη, ο δανεισμός των εργαζομένων κ.ά.

Αυτές οι μορφές απασχόλησης καθιστούν την εργατική δύναμη απροσδιόριστη και ασαφή. Μερικά από τα ερωτήματα που τίθενται γι' αυτό το ζήτημα είναι: ο εργαζόμενος στο πλαίσιο της εργασίας αυτής της μορφής δουλεύει 8 με 4; Πληρώνεται γι' αυτό το ωράριο ή με το

«κομμάτι»; Πώς προσδιορίζεται το «κομμάτι», όταν ο εργαζόμενος, για παράδειγμα, δίνει πληροφορίες μέσω του διαδικτύου με το οποίο είναι συνδεδεμένος ο υπολογιστής του;

Η χρήση του διαδικτύου και η παροχή εργασίας μέσω αυτού δημιούργησαν την τηλεργασία, την οποία μπορεί κανείς να συναντήσει με τις τρεις ακόλουθες μορφές:

- Η πρώτη μορφή μοιάζει με την εργασία-φασόν (με το κομμάτι) του 19ου αιώνα. Σ' αυτή την περίπτωση έχουμε ανεξάρτητους εργαζόμενους ή ελεύθερους επαγγελματίες που δε διαχωρίζουν το χώρο εργασίας από το χώρο του σπιτιού τους.

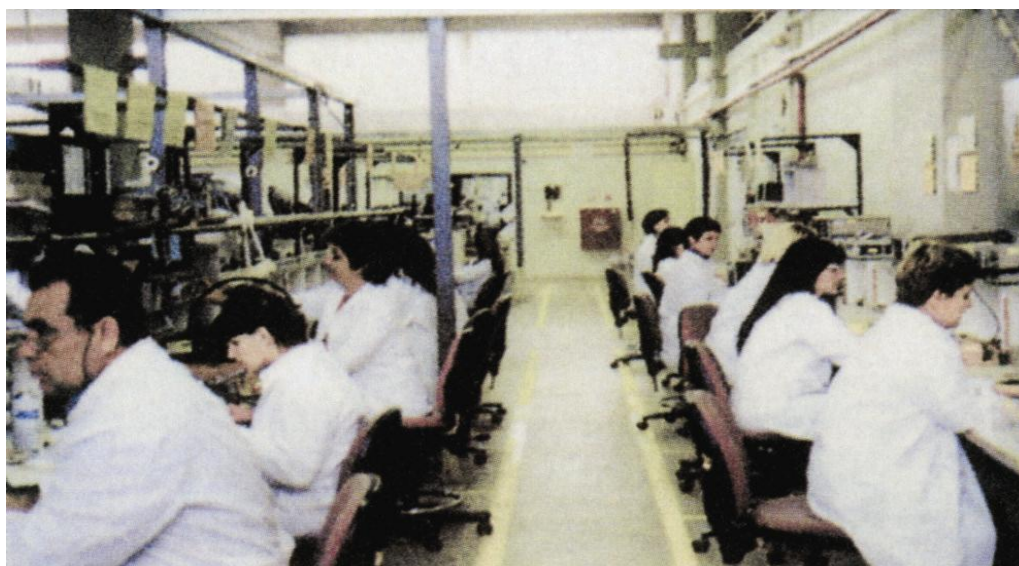
- Η δεύτερη μορφή διαφοροποιείται από την πρώτη λόγω της δικτύωσης που συνδέει τους υπολογιστές μεταξύ τους ή τους διαφορετικούς χώρους εργασίας σε μια πόλη, σε μια χώρα ή και σε ολόκληρο τον κόσμο. Σε μια μορφή πιο προχωρημένη η επιχείρηση δεν είναι παρά ένα τεράστιο, καλά δομημένο, δίκτυο πληροφόρησης. Οι εργαζόμενοι μπορούν δηλαδή να συνεργάζονται μέσω της τράπεζας δεδομένων.

- Η τελευταία μορφή τηλεργασίας λειτουργεί ως μια υπηρεσία της κεντρικής επιχείρησης. Αναφέρεται κυρίως στον τομέα των πωλήσεων και έχει αναπτυχθεί ως δίκτυο σε μη αστικές περιοχές. Με αυτό τον τρόπο δεν απαιτούνται και έξοδα ενοικίου για την επιχείρηση.

Αυτές οι νέες μορφές απασχόλησης δείχνουν τις τεράστιες αλλαγές που πραγματοποιήθηκαν στην οργάνωση της εργασίας. Δείχνουν επίσης ότι η εποχή του μοντέλου εργασίας των Τέιλορ και Φορντ θεωρείται, σε γενικές γραμμές, παρελθόν. Οι αλλαγές αυτές οφείλονται στην εμφάνιση των νέων τεχνολογιών, που αναδιάρθρωσαν τη διαδικασία παραγωγής και τις εργασιακές σχέσεις και διαμόρφωσαν μια διαφορετική εργασιακή κουλτούρα.

Εικ.6.5α Κέντρο ελέγχου του δορυφόρου Hellas-Sat 2: υποδομή υποστήριξης για σύγχρονες μορφές επικοινωνίας και τηλεργασίας (ΒΗΜΑΓΑΖΙΝΟ 18/9/2005)

Εικ.6.5β Παραγωγική μονάδα υψηλής τεχνολογίας, ΜΑΡΑΚ Ηλεκτρονική, Αλεξανδρούπολη (Ενημερωτική έκδοση, Υπουργείο Ανάπτυξης, Γενική Γραμματεία Έρευνας και Τεχνολογίας, τεύχος 7, Μάρτιος 2005).

6.1.3 Μορφές ανεργίας

Η ανεργία αποτελεί φαινόμενο με ποικίλες διαστάσεις σε επίπεδο οικονομικό, πολιτικό, κοινωνικό και ατομικό. Άνεργοι θεωρούνται οι άνθρωποι οι οποίοι είναι ικανοί να εργαστούν και αναζητούν εργασία αλλά δε βρίσκουν.

Οι αντιπαραθέσεις γύρω από την έννοια της ανεργίας είναι πολλές. Σχετίζονται με τον τρόπο με τον οποίο μετριέται η ανεργία, αλλά και με τις αιτίες που τη γεννούν, καθώς και με τις λύσεις που προτείνονται για την αντιμετώπιση της. Ο θεωρητικός ορισμός, σύμφωνα με το Διεθνές Γραφείο Εργασίας, αναφέρει ότι άνεργος είναι αυτός που βρίσκεται χωρίς εργασία, αλλά και αυτός που είναι διαθέσιμος να εργαστεί.

Ωστόσο, ο ορισμός του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας θεωρείται ιδιαίτερα ελλιπής, διότι αποκλείει αυτούς που εργάζονται έστω και για μικρό χρονικό διάστημα. Πρόκειται για τις περιπτώσεις εκείνων που απασχολούνται προσωρινά καλύπτοντας έκτακτες ανάγκες (συνήθως νέοι), οι οποίοι ταξινομούνται στους οικονομικά ενεργούς, καθώς επίσης και εκείνων που είναι μακροχρόνια άνεργοι, οι οποίοι δεν ψάχνουν πια για εργασία και ταξινομούνται στους οικονομικά ανενεργούς (π.χ. άτομα 45 ετών και άνω, άνεργοι με λίγα προσόντα κτλ.). Όταν η αναζήτηση εργασίας από ένα άτομο ξεπερνά τον ένα χρόνο, τότε αναφερόμαστε σε ανεργία μεγάλης διάρκειας (μακροχρόνια άνεργοι).

Επιπλέον, η ανάπτυξη νέων μορφών εργασίας, που δεν ανταποκρίνονται σε μια τυπική εργασία από πλευράς σύμβασης και ωραρίου, όπως είναι η μερική απασχόληση, η μαθητεία, η κατάρτιση, η προσωρινή εργασία και η υποαπασχόληση, θέτουν επιτακτικά την ανάγκη επαναπροσδιορισμού της έννοιας της ανεργίας.

Ως εκ τούτου γίνεται όλο και περισσότερο δύσκολο

να μετρηθεί η ανεργία, διότι ένα μέρος του πληθυσμού μεταπίπτει σχετικά γρήγορα από τη μερική απασχόληση στην ανεργία ή από την ανεργία στην κατάρτιση.

Μεταξύ των πιο σημαντικών κατηγοριών ανεργίας είναι οι παρακάτω:

- **Δομική ανεργία (ή διαρθρωτική ανεργία)**, η οποία συνδέεται με τις δομικές ανισορροπίες της οικονομίας (άνιση ανάπτυξη της περιφέρειας, μείωση παραδοσιακών δραστηριοτήτων, μετεγκατάσταση των βιομηχανιών κ.ά.).

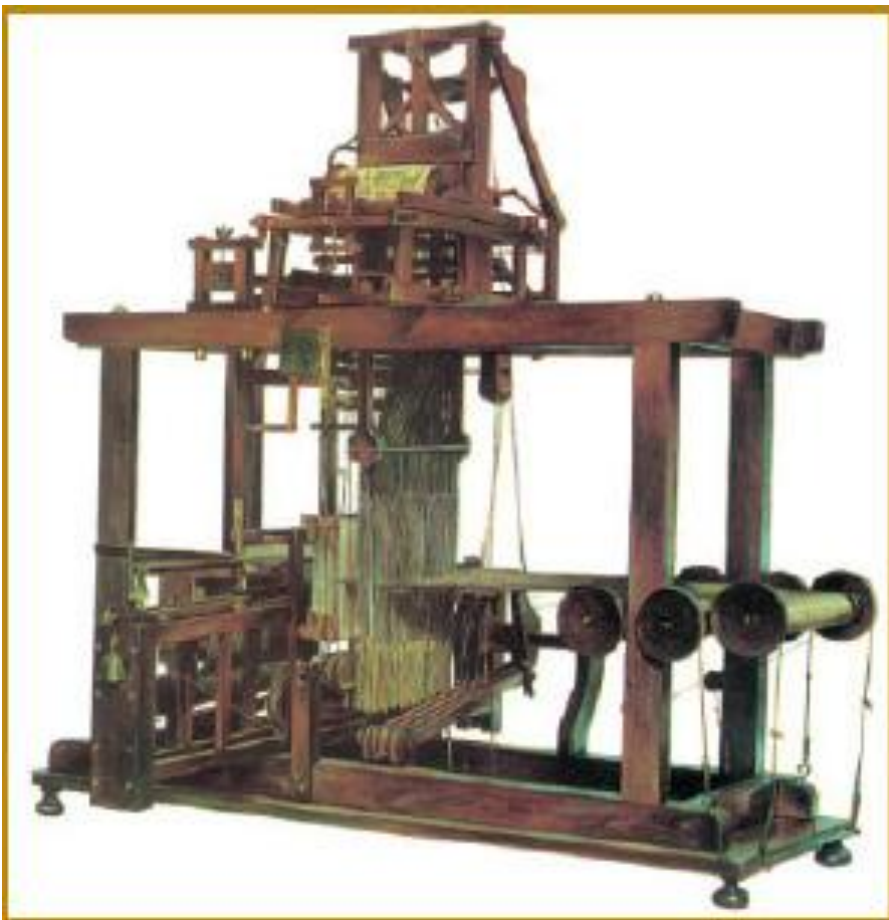
- **Τεχνολογική ανεργία**, η οποία προκαλείται λόγω της εισαγωγής νέων τεχνολογιών στους χώρους δουλειάς. Οι νέες τεχνολογίες δημιουργούν λιγότερες θέσεις εργασίας από αυτές που χάνονται εξαιτίας τους.

- **Συγκυριακή ανεργία (ή εποχική)**, η οποία προκύπτει από τον εποχικό χαρακτήρα ορισμένων απασχολήσεων (π.χ. τουρισμός).

Στην ιστορική εξέλιξη του καπιταλισμού πολλές επαγγελματικές ασχολίες άλλαξαν περιεχόμενο ή χάθηκαν ή απλώς παρήκμασαν. Για παράδειγμα, η διεθνοποίηση του εμπορίου γκρέμισε τους τελωνειακούς φραγμούς και οδήγησε τους εκτελωνιστές σε αναζήτηση νέων επαγγελματικών δραστηριοτήτων. Αυτές οι αλλαγές αποκτούν μεγαλύτερες διαστάσεις λόγω της συνεχούς τεχνολογικής ανάπτυξης, που συντελεί από τη μια στη δημιουργία νέων επαγγελμάτων και από την άλλη στο να χάνουν κάποιοι εργαζόμενοι τους χώρους αναφοράς τους (π.χ. οι ασυρματιστές).

Εικ.6.6α Κύπριες γυναίκες που υφαίνουν στον αργαλειό (Ιστορία του Νέου Ελληνισμού, 1770-2000, εκδ. Ελληνικά Γράμματα).

Εικ.6.6β
Μηχανοκίνητος αργαλειός που εκτόπισε τις υφάντριες (Universal History of the World, Vol. 12, Golden Press, New York)

6.1.4 Η εργασία και η ανεργία στην ελληνική κοινωνία

Το σύστημα των εργασιακών σχέσεων στην Ελλάδα φέρει τη σφραγίδα των ιδιαίτερων κοινωνικοοικονομικών συνθηκών της χώρας. «Τα κύρια χαρακτηριστικά αυτού του συστήματος ήταν ο έντονος κρατικός παρεμβατισμός, οι ελάχιστα συγκαλυπτόμενες πελατειακές σχέσεις... η έλλειψη διαφάνειας και δημοκρατίας» (Α. Μουρίκη, 2001:145).

Το θέμα των εργασιακών σχέσεων συνδέεται άμεσα με τις μισθολογικές απολαβές των εργαζομένων. Ο κατώτατος μισθός το 2005 στην Ελλάδα κυμαινόταν περίπου στα 660 ευρώ (χωρίς τις κρατήσεις) και αντιστοιχούσε στο 50% του κατώτατου μισθού των πλουσιότερων χωρών της Ε.Ε. Επιπλέον οι Έλληνες εργαζόμενοι είχαν την υψηλότερη μέση διάρκεια εβδομαδιαίας εργασίας (40 ώρες).

Το 90% του εργατικού δυναμικού της χώρας μας εργάζεται, ενώ το 10% (420.100) περίπου είναι άνεργο, σύμφωνα με τα στοιχεία της Ε.Σ.Υ.Ε. για το έτος 2002. Η απόλυτη πλειονότητα των ανέργων (53,3% του συνόλου) είναι άνεργοι μακράς διάρκειας. Επίσης, ένα μεγάλο ποσοστό των ανέργων (46% του συνόλου) αποτελείται από νεοεισερχόμενους στην αγορά εργασίας (Δ. Καραντινός, 2002:122).

Οι νέοι (ηλικίας 15-24 ετών) βρίσκονται συχνότερα αντιμέτωποι με την ανεργία. Οι γυναίκες εμφανίζουν επίσης υψηλά ποσοστά ανεργίας, διπλάσια από τα αντίστοιχα των ανδρών, αν και κατά την περίοδο 1990-2000 παρατηρείται αύξηση του ποσοστού απασχόλησης των γυναικών από 42,6% σε 49,7%. Μία παράμετρος αυτής της αύξησης είναι η βελτίωση του εκπαιδευτικού επιπέδου των γυναικών στην Ελλάδα κατά τη συγκεκριμένη περίοδο.

Το θέμα των εργασιακών σχέσεων αποτελεί προτε-

ραιότητα για την Πολιτεία. Η μείωση της ανεργίας είναι προϋπόθεση για την ανάπτυξη μιας χώρας. Γι' αυτό το λόγο οι πολιτικές αποφάσεις που λαμβάνονται δεν κρίνουν μόνο το μέλλον των εργασιακών σχέσεων, αλλά και το μέλλον των επερχόμενων γενεών.

«... οι σύγχρονες μισθολογικές σχέσεις δεν αφορούν ακόμη όλη την ανθρωπότητα. Πρώτον, η δουλεία, η καταναγκαστική εργασία ή η αγγαρεία επιβιώνουν σε ορισμένες περιοχές του πλανήτη... Δεύτερον, σύμφωνα με το Διεθνές Γραφείο Εργασίας, ένα δισεκατομμύριο άνθρωποι -το ένα τρίτο, δηλαδή, του ενεργού παγκόσμιου πληθυσμού- είναι είτε άνεργοι (160 εκατομμύρια) είτε υποαπασχολούμενοι (900 εκατομμύρια). Τρίτον, στην καταπληκτική αυτή παραγωγική σπατάλη απαντά η διατήρηση στις αναπτυσσόμενες χώρες μιας πελώριας "μαύρης" οικονομίας με επισημική χαρακτήρα, χαμηλή παραγωγικότητα και χαμηλά εισοδήματα, η οποία όμως επιτρέπει σε μεγάλο μέρος του πλανήτη να επιβιώνει»

(Le Monde Diplomatique: «Το νέο πρόσωπο του κόσμου» αναδημοσίευση στην Ελευθεροτυπία, 2003).

Πίνακας 6.1. Απασχόληση Ανεργία στην Ελλάδα (σε χιλιάδες)

	1998	1999	2000	2001	2002
Εργατικό δυναμικό	4.445,7	4.463,2	4.437,4	4.362,2	4.369,0
Απασχολούμενοι	3.967,2	3.939,8	3.946,3	3.917,5	3.948,9
% του συνόλου του εργατικού δυναμικού	89,2	88,3	88,9	89,8	90,4
Άνεργοι	478,5	523,4	491,1	444,7	420,1
% του συνόλου του εργατικού δυναμικού	10,8	11,7	11,1	10,2	9,6

Πηγή: Ε.Σ.Υ.Ε., Η Ελλάδα σε αριθμούς (2002:5).

6.2. Φτώχεια, πλούτος, κοινωνική διαστρωμάτωση και συνέπειες

Οι ανισότητες, η φτώχεια και η ανεργία είναι σύνθετα διεθνή φαινόμενα. Καθορίζονται από οικονομικούς παράγοντες (όπως η άνιση κατανομή του πλούτου), από πολιτικούς (όπως η ανισότητα στη φορολογία), από κοινωνικούς (όπως ο ρατσισμός, η προκατάληψη, η έλλειψη αλληλεγγύης, οι διακρίσεις, ο κοινωνικός αποκλεισμός) κ.ά.

Τι είναι όμως η φτώχεια; Υπάρχει ένας κοινώς αποδεκτός ορισμός της φτώχειας ή η σημασία της μεταβάλλεται ανάλογα με την κοινωνία και την ιστορική περίοδο στην οποία αναφερόμαστε;

«...η φτώχεια ήταν χειρότερη στην ύπαιθρο και ιδίως ανάμεσα στους ακτήμονες, μεροκαματιάρηδες, στους αγροτικούς οικοτέχνες και φυσικά στους αγρότες με ελάχιστη γη... μια κακή σοδειά όπως του 1789, του 1795, του 1817... προκάλούσε πραγματικό λιμό... Μετά την κατεστραμμένη σοδειά του 1813 στη Λομβαρδία πολλοί κρατήθηκαν στη ζωή τρώγοντας κοπριά, σανό, ψωμί φτιαγμένο από φύλλα φασολιάς και βατόμουρα...στα απαθλιωμένα βιομηχανικά χωριά των μεσογερμανικών βουνών, όπου άντρες και γυναίκες κάθονταν σε κούτσουρα και ξύλινους πάγκους, σπάνια είχαν κουρτίνες και ασπρόρουχα και έπιναν από πήλινες ή τενεκεδένιες κούπες, γιατί τους έλειπε το γυαλί... Ο πληθυσμός είχε τόσο πολύ συνηθίσει να τρέφεται με πατάτες και αραιό καφέ, ώστε, κατά τις εποχές του λιμού, τα άτομα που έρχονταν για να προσφέρουν βοήθεια έπρεπε να τον μάθουν να τρώει τα μπιζέλια και το χυλό που πρόσφεραν...»
(E. Hobsbawm, 1996:292).

Η φτώχεια ως φαινόμενο υπήρχε πάντα σε όλους τους τύπους κοινωνιών (δουλοκτητικές, φεουδαρχικές ή καπιταλιστικές κοινωνίες). Αυτά που αλλάζουν είναι ο ορισμός της φτώχειας και ο τρόπος με τον οποίο μια κοινωνία την αντιμετωπίζει.

6.2.1 Κοινωνική διαστρωμάτωση, κοινωνικές ανισότητες

Σε κάθε κοινωνία υπάρχουν διαφορετικές ομάδες ατόμων που έχουν κάποια κοινά στοιχεία ως προς το επίπεδο ζωής, τις οικονομικές και τις κοινωνικές δραστηριότητες ή τις αξίες τους. Η κατάταξη σε μια ιεραρχημένη κλίμακα των διαφορετικών ομάδων με κοινά οικονομικά, κοινωνικά ή αξιακά στοιχεία ονομάζεται **κοινωνική διαστρωμάτωση**. Βασικό στοιχείο της κοινωνικής διαστρωμάτωσης είναι οι κοινωνικές τάξεις.

Ως **κοινωνικές τάξεις** ορίζονται οι κοινωνικές ομάδες των οποίων τα μέλη έχουν την ίδια θέση ως προς τα μέσα παραγωγής (ιδιοκτήτες ή όχι), ένα σχετικά κοινό τρόπο ζωής και την αίσθηση ότι ανήκουν στην ίδια ομάδα. Η έννοια της κοινωνικής τάξης προσεγγίζεται από διαφορετικές θεωρίες.

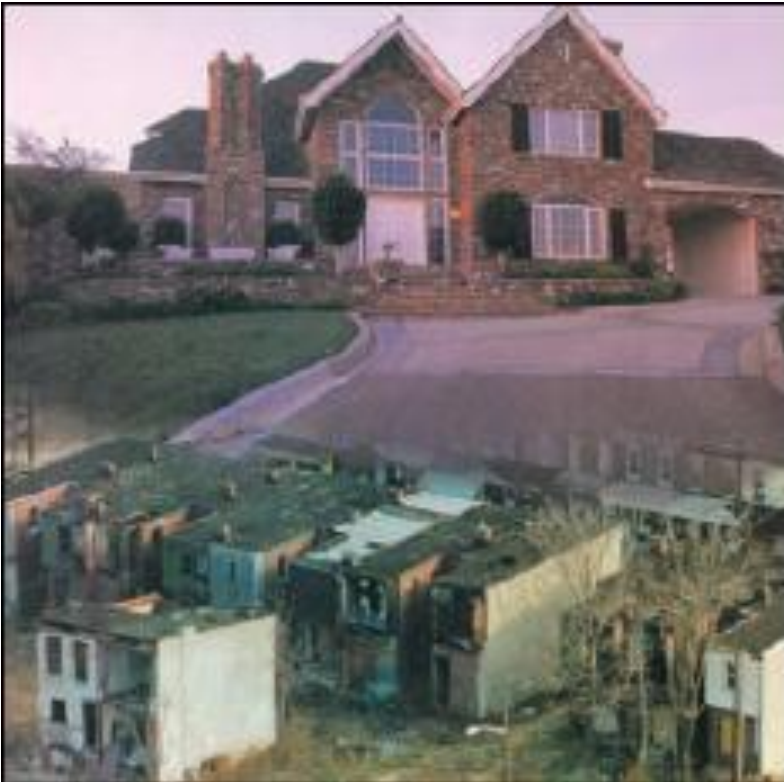
Ο **Μαρξ**, παρατηρώντας την εξαθλίωση των εργατών στην Αγγλία στα μέσα του 19ου αιώνα, αναδεικνύει την αντίθεση ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις (εργατική - αστική). Αυτό που διαφοροποιεί τις δύο τάξεις δεν είναι το εισόδημα, η φύση της εργασίας (χειρωνακτική ή όχι) ή η άσκηση των διαφορετικών επαγγελμάτων, αλλά η θέση κάθε τάξης στη διαδικασία της παραγωγής. Η αστική τάξη είναι ιδιοκτήτρια των μέσων παραγωγής, ενώ η εργατική τάξη το μόνο που κατέχει (και πουλά έναντι ενός μισθού) είναι η εργατική δύναμη.

Από την άλλη πλευρά, ο Βέμπερ διακρίνει τρεις τύπους κοινωνικής διαστρωμάτωσης:

- Ο πρώτος τύπος διαμορφώνεται ανάλογα με τη θέση του καθενός στην ιεραρχία του γοήτρου. Κάθε ομάδα από το σύνολο των κοινωνικών ομάδων χαρακτηρίζεται από έναν τρόπο ζωής, ένα καταναλωτικό πρότυπο, ένα σύνολο ιδιαίτερων αξιών.

- Ο δεύτερος τύπος διαμορφώνεται με βάση την κατανομή της δύναμης μεταξύ των ατόμων, πράγμα που σημαίνει την επιρροή που μπορεί να ασκήσει ένα άτομο στη δράση μιας ομάδας.

- Ο τρίτος τύπος κοινωνικής διαστρωμάτωσης είναι αυτός των κοινωνικών τάξεων. Η κοινωνική τάξη αναφέρεται ως ένα σύνολο ατόμων που έχουν τις ίδιες «ευκαιρίες στην αγορά», έχουν δηλαδή κοινά οικονομικά συμφέροντα, τα οποία φροντίζουν να τα υπερασπίζονται.

Εικ.6.7 Κατοικία: δείκτης κοινωνικής διαστρωμάτωσης (J. Shepard & R. Greene, *Sociology and you*, National Textbook Co., 2001).

Οι κάστες: ένα παράδειγμα άκαμπτης κοινωνικής διαστρωμάτωσης

Οι κάστες ήταν κοινωνικές ομάδες αυστηρά ιεραρχημένες. Το σύστημα των καστών παρατηρείται στην Ινδία (όπου ο ινδουισμός αποτελεί το θρησκευτικό υπόστρωμα της κοινωνικής διαστρωμάτωσης). Πρόκειται για μια κοινωνική διαστρωμάτωση άκαμπτη, αφού τα όρια ανάμεσα στις κάστες ήταν απολύτως διακριτά. Δύο είναι τα στοιχεία που διαμόρφωσαν αυτό το διαχωρισμό: η ενδογαμία, που σημαίνει ότι οι γάμοι πραγματοποιούνταν μόνο μεταξύ ανθρώπων που ανήκαν στην ίδια κάστα, και η κληρονομική μεταβίβαση της κοινωνικής θέσης, που σημαίνει ότι ένα παιδί γεννιόταν και πέθαινε στο πλαίσιο της ίδιας κάστας χωρίς καμία δυνατότητα μετακίνησης. Κάθε κάστα διαφοροποιούνταν από τις άλλες, με τελετές, έθιμα και ιδιαίτερα δικαιώματα. Υπήρχαν πολυάριθμες διακρίσεις που εμπόδιζαν τις κοινωνικές σχέσεις ανάμεσα στις κάστες, και ήταν σχεδόν αδύνατο να διαφοροποιηθεί κανείς από την κάστα του. Ένα επιπλέον χαρακτηριστικό του συστήματος των καστών ήταν η κοινωνική αναγνώριση. Χάρη στο θρησκευτικό πιστεύω, η κοινωνική ιεραρχία του συστήματος αυτού ήταν αποδεκτή από τη μεγάλη πλειονότητα της ινδικής κοινωνίας. Στις δυτικές κοινωνίες δε συναντάμε κάστες. Στο καθημερινό λεξιλόγιο ο όρος κάστα χαρακτηρίζει μια κλειστή κοινωνική ομάδα. Πρόκειται δηλαδή για ένα μικρό αριθμό ατόμων που κατέχουν θέσεις γοήτρου ή δύναμης» (Dictionnaire d' économie et de sciences sociales, 2002:401).

Η έννοια της κοινωνικής διαστρωμάτωσης συνδέεται με την έννοια της ανισότητας. Τα άτομα δεν έχουν τις ίδιες ευκαιρίες λόγω της διαφορετικής τους θέσης στην κοινωνική διαστρωμάτωση.

Παρ' ότι η αρχή της ισότητας των δικαιωμάτων των πολιτών είναι αναγνωρισμένη ως συνταγματική αξία (από την εποχή της Γαλλικής Επανάστασης), οι οικονομικές, κοινωνικές και πολιτισμικές ανισότητες ανάμεσα στα άτομα και στις κοινωνικές ομάδες αποτελούν πραγματικότητα και διευρύνονται παγκοσμίως.

Ανισότητες είναι οι διαφορές μεταξύ των ατόμων ή των κοινωνικών ομάδων σε σχέση με τον πλούτο, την εκπαίδευση, τον πολιτισμό, την υγεία κ.ά., οι οποίες εκλαμβάνονται ως άδικες.

Οι οικονομικές ανισότητες αντιστοιχούν στη διαφορά θέσης των ατόμων στην παραγωγική διαδικασία, όπως επίσης στη διαφορά ως προς τα εισοδήματα και την περιουσία. Οι κοινωνικές ανισότητες, όπως για παράδειγμα οι ανισότητες πρόσβασης σε αναγκαία αγαθά για την επιβίωση, σε υπηρεσίες υγείας, οι εκπαιδευτικές, οι πολιτισμικές ανισότητες κ.α. αν και είναι δύσκολα μετρήσιμες, έχουν σοβαρές επιπτώσεις στη ζωή των ανθρώπων.

Κοινωνικές ανισότητες υπάρχουν σε όλο τον κόσμο και αφορούν αγαθά και υπηρεσίες που για τους περισσότερους ανθρώπους είναι αυτονόητα. Έτσι, κατά το 2005, σχεδόν ο ένας στους πέντε κατοίκους του πλανήτη δεν είχε πρόσβαση σε πόσιμο νερό, με την κατάσταση να γίνεται απελπιστική στην υποσαχάρια Αφρική, όπου το 43% των κατοίκων στερούνταν αυτού του ζωτικής σημασίας αγαθού.

Έχουν δημοσιευτεί κατά καιρούς σημαντικά στοιχεία που καταδεικνύουν το τεράστιο μέγεθος των ανισοτήτων που επικρατούν παγκοσμίως. Συγκεκριμένα, η UNICEF, στην προσπάθειά της να ευαισθητοποιήσει

τον κόσμο για το ανθρωπιστικό έργο της, δημοσιεύει κάθε χρόνο συγκλονιστικά στοιχεία για τις ανισότητες. Σύμφωνα με αυτά, το 21% του πληθυσμού επιβιώνει με λιγότερο από ένα δολάριο ημερησίως, ενώ οι πιο πλούσιες χώρες που συγκροτούν την ομάδα των G8 (Καναδάς, Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία, Ηνωμένο Βασίλειο, Η.Π.Α, Ρωσία) δεν εκπληρώνουν ούτε κατά το ήμισυ τις υποχρεώσεις τους προς τους διεθνείς οργανισμούς που έχουν ως έργο την αντιμετώπιση των ανισοτήτων.

Εικ.6.8 Ανισότητα στα βασικά αγαθά: διανομή νερού (Φωτογραφικό Αρχείο της UNICEF/HQ000048/Jim Holmes).

6.2.2 Φτώχεια

Στην Ευρώπη, πριν από τη Γαλλική Επανάσταση, ο φτωχός θεωρούνταν αξιολύπητος ή κακότυχος και μπορούσε να βρει περίθαλψη μόνο στο άσυλο. Τα άσυλα στήριζαν τη λειτουργία τους στην ελεημοσύνη των πλουσίων. Στις πράξεις αυτές περίθαλψης των φτωχών

απουσιάζει παντελώς το κράτος. Πέρασε πάνω από μισό αιώνα, για να μετατοπιστούν οι αντιλήψεις από τη θρησκευτική φιλευσπλαχνία προς την κοινωνική πολιτική* (βλ. γλωσσάριο) των φιλελεύθερων κοινωνιών.

Εικ.6.9

«Οικογένεια ζητιάνων στο κατώφλι του σπιτιού» του Ρέμπραντ (Χ. Χατζηνικολάου, Ιστορίες σε μαύρο και άσπρο, εκδ. Μπενάκη, 2004)

Το επίτευγμα των θεμελιωτών της κοινωνιολογίας είναι ότι με τις αναλύσεις τους άλλαξαν τις αντιλήψεις που επικρατούσαν, και η φτώχεια από ατομική κακοτυχία έγινε πρόβλημα ολόκληρης της κοινωνίας.

Έναυσμα για την αλλαγή στάσης απέναντι στη φτώχεια ήταν οι απόψεις του Κοντ, σύμφωνα με τις οποίες μια κοινωνία πρέπει να προκρίνει «το κοινωνικό ένστικτο» έναντι του «εγωιστικού ενστίκτου». Έτσι, σταδιακά, θεμελιώθηκε πάνω σε ένα σύστημα νόμων του κράτους η πρόνοια, η οποία αντικατέστησε το υποκειμενικό συναίσθημα της φιλευσπλαχνίας.

Κατ' αυτό τον τρόπο η φτώχεια γίνεται, κατά την Ιταλίδα κοινωνιολόγο Προκάτσι, ένα «κοινωνικό ζήτη-

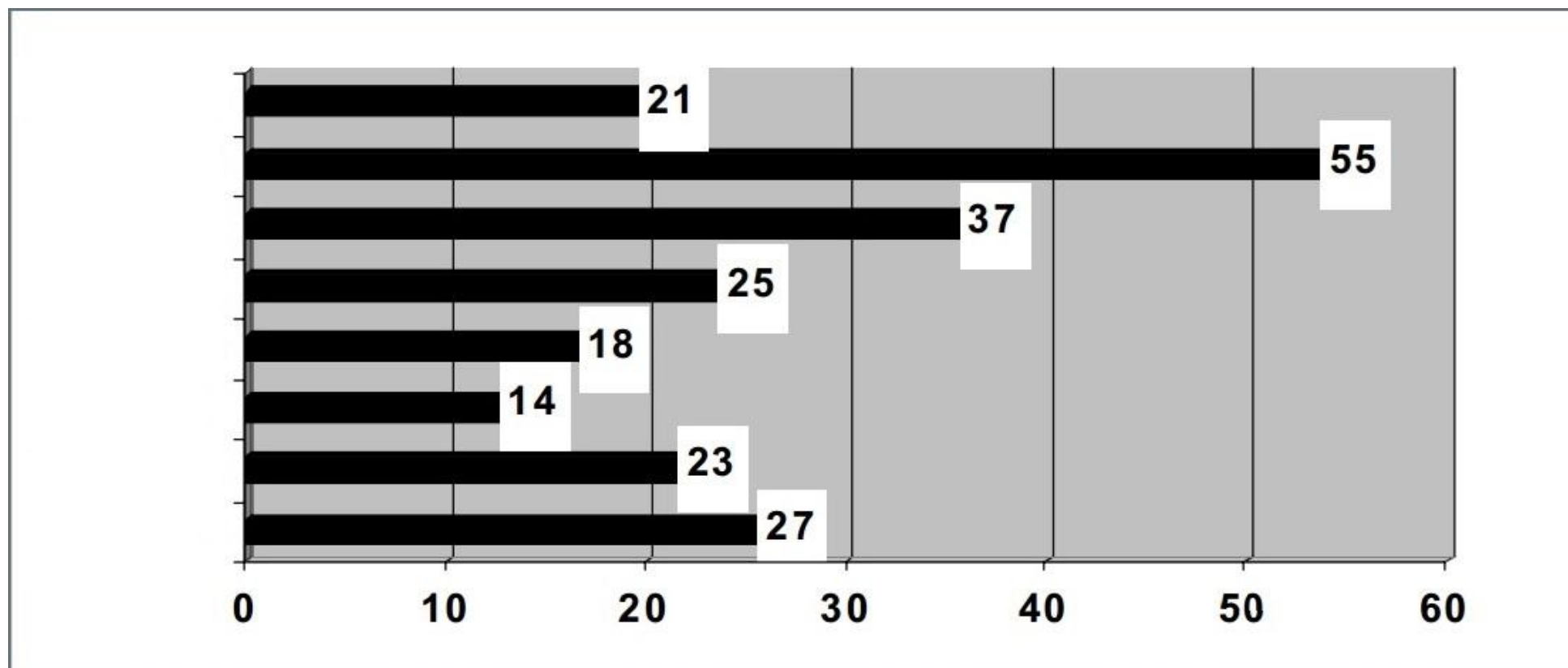
μα» και παράλληλα «συνδέεται με την εργασία ως τη μόνη νόμιμη οδό προσωπικής ανεξαρτησίας και συνεπώς το νόμιμο τρόπο βοήθειας στους φτωχούς. Έτσι, μια αποτελεσματική πολιτική πρόνοιας δεν μπορεί να αποβλέπει παρά στην προώθηση των ευκαιριών εργασίας, αντίληψη που συνεπάγεται τελικά τη ρύθμιση της αγοράς εργασίας. Φτώχεια και εργασία αναδεικνύονται σε κοινωνικά προβλήματα, και η σύνδεσή τους αποτελεί αιτία διαφορών και πολιτικής έντασης» (G. Procacci, 1996:40).

Συχνά γίνεται διάκριση μεταξύ απόλυτης και σχετικής φτώχειας. Η απόλυτη φτώχεια είναι η αδυναμία ενός ατόμου να καλύψει τις βασικές του ανάγκες (π.χ. τροφή, ένδυση, στέγη, υγεία). Θεωρούνται απόλυτα φτωχοί οι άνθρωποι οι οποίοι δεν τρέφονται επαρκώς, ζουν σε ανθυγιεινές συνθήκες και τα έσοδά τους είναι μικρότερα από ένα συγκεκριμένο επίπεδο.

Η σχετική φτώχεια χαρακτηρίζει το νοικοκυριό με εισόδημα κάτω του 60% του διαμέσου ισοδύναμου εισοδήματος των νοικοκυριών* (βλ. γλωσσάριο). Τα ποσοστά φτώχειας είναι ιδιαίτερα αυξημένα στα μονομελή, τα μονογονεϊκά και τα πολυμελή νοικοκυριά (6μελή ή 7μελή, βλ. γράφημα 6.1 σελ.115) και αυτό ενδεχομένως να σχετίζεται με καταστάσεις χηρείας, αλλά και με πολύτεχνες οικογένειες.

Γράφημα 6.1. Ποσοστά φτώχειας κατά μέγεθος νοικοκυριού (2003)

Πηγή Ε.Κ.Κ.Ε., 2004: Παρουσίαση Βασικών αποτελεσμάτων της Έρευνας Εισοδήματος και Συνθηκών Διαβίωσης των Νοικοκυριών (EU-SILC 2003) (επεξεργασία Δ. Μπαλούρδου)

Πίνακας 6.2. Κατανομή (%) των νοικοκυριών ανάλογα με την κατοχή συγκεκριμένων διαρκών καταναλωτικών αγαθών.

Καταναλωτικά αγαθά		ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΑ		
		Σύνολο	Μη φτωχά	Φτωχά
Τηλέφωνο	Διαθέτουν	98,68	99,44	95,90
	Δεν έχουν τη δυνατότητα	0,94	0,36	3,02
	Άλλοι λόγοι	0,39	0,19	1,08
Έγχρωμη τηλεόραση	Διαθέτουν	98,32	99,11	95,42
	Δεν έχουν τη δυνατότητα	1,10	0,49	3,36
	Άλλοι λόγοι	0,58	0,40	1,23

		ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΑ		
Καταναλωτικά αγαθά		Σύνολο	Μη φτωχά	Φτωχά
Πλυντήριο ρούχων	Διαθέτουν	90,55	93,53	79,68
	Δεν έχουν τη δυνατότητα	5,24	3,57	11,31
	Άλλοι λόγοι	4,21	2,89	9,01
Ι.Χ Επιβατηγό	Διαθέτουν	65,80	71,29	45,76
	Δεν έχουν τη δυνατότητα	14,61	12,57	22,06
	Άλλοι λόγοι	19,59	16,14	32,18
Σύνολο		100,00	100,00	100,00

Πηγή: Ε.Κ.Κ.Ε.-Ε.Σ.Υ.Ε. (2004:16)

Για την Ελλάδα το 2003 το όριο της φτώχειας για ένα μονομελές νοικοκυριό αντιστοιχούσε σε ετήσιο εισόδημα 4.800 ευρώ, ενώ για το νοικοκυριό με δύο ενήλικες και δύο μικρά παιδιά σε ετήσιο εισόδημα 10.800 ευρώ (Ε.Κ.Κ.Ε. – Ε.Σ.Υ.Ε., 2000:10). Το 27% των μονομελών, το 18% των τετραμελών και το 55% των επταμελών νοικοκυριών ήταν κάτω από το όριο της φτώχειας.

Βεβαίως η φτώχεια είναι ένα φαινόμενο που δεν μπορεί να περιοριστεί μόνο στις οικονομικές πτυχές του. Γι' αυτό το λόγο οι ορισμοί της φτώχειας με βάση τις ανάγκες επιβίωσης είναι ανεπαρκείς, διότι διατυπώνονται σε σχέση με ένα συγκεκριμένο επίπεδο εισοδήματος. Για να προσδιορίσουμε το επίπεδο εισοδήματος, θα πρέπει να λάβουμε υπόψη τα εξής: «τι θα μετρηθεί», «μεταξύ ποιων», «πότε» και «με ποιον τρόπο».

Τα διαρκή καταναλωτικά αγαθά θεωρούνται αναγκαία (και όχι πολυτέλεια) για τη διαβίωση του ανθρώπου. Διαπιστώνουμε ότι το 2004 στην Ελλάδα το 96% περίπου των ελληνικών νοικοκυριών που κατατάσσονται στην κατηγορία των φτωχών έχουν τηλέφωνο, έναντι των μη φτωχών που διαθέτουν τηλέφωνο σχεδόν 100%. Πλυντήριο ρούχων δε διαθέτει το 11,31% των φτωχών νοικοκυριών και αυτοκίνητο το 22,06%.

Σημαντικές διαφοροποιήσεις παρατηρούνται στη δυνατότητα κάλυψης κάποιων ιδιαίτερης σημασίας αναγκών, όπως είναι, για παράδειγμα, η δαπάνη θέρμανσης (πίνακας 6.3), όπου το 40% των φτωχών νοικοκυριών δηλώνει ότι δεν είναι σε θέση να ανταποκριθεί, σε αντίθεση με τα μη φτωχά νοικοκυριά, όπου το ποσοστό είναι μόνο 14%.

Πάντως, η γραμμή που διαχωρίζει τους φτωχούς από τους μη φτωχούς συνδέεται με τις εν γένει κοινωνικοοικονομικές συνθήκες που επικρατούν σε μια συγκεκριμένη χώρα.

Πίνακας 6.3. Δυνατότητα δαπάνης για ικανοποιητική θέρμανση στην κατοικία (%)

Οικονομική δυνατότητα	Σύνολο	Μη φτωχά νοικοκυριά	Φτωχά νοικοκυριά
Ναι	80.90	86,00	59,90
Όχι	19,60	14,00	40,10
Σύνολο	100,00	100,00	100,00

Πηγή: Ε.Κ.Κ.Ε. – Ε.Σ.Υ.Ε. (2004:18).

«..Μεταξύ των ευρωπαϊκών χωρών η Γηραιά Αλβιών (Μ. Βρετανία) με κριτήριο τη φτώχεια κατατάσσεται πρώτη από την Επιτροπή των Βρυξελλών: ο αριθμός των ενδεών από 14% του πληθυσμού το 1983 έφτασε 25% το 2004. Επτά εκατομμύρια Βρετανών δεν μετακινούνται, διότι δε διαθέτουν αντίτιμο εισιτηρίου αστικής συγκοινωνίας. Η οξύτατη σημερινή φτώχεια, ενώ θυμίζει τις αρχές του 20ού αιώνα, εν τούτοις αποτελεί αλματώδη εξέλιξη της τελευταίας 20ετίας...» (Κ. Βεργόπουλος, Ελευθεροτυπία, 19/12/2004).

Επίσης στις μέρες μας δύο επιπλέον έννοιες συνοδεύουν τη φτώχεια: η αβεβαιότητα και η νέα φτώχεια. Ήδη από τις αρχές του 20ού αιώνα φιλελεύθεροι οικονομολόγοι, όπως ο Φ. Μπαστιά (F. Bastiat), είχαν διαπιστώσει ότι ο μεγάλος πόνος της ζωής των φτωχών δεν είναι το βάρος της δουλειάς ή οι χαμηλοί μισθοί: «...όχι, εκείνο που τους στεναχωρεί, εκείνο που τους αποθαρ-

ρύνει, εκείνο που τους κατατρώγει, εκείνο που τους σπαράζει είναι η αβεβαιότητα του μέλλοντος» (W.Logue, 1996:69).

Είναι ολοφάνερο ότι η ύπαρξη της φτώχειας οδηγεί αρκετούς στο να αμφισβητούν αυτή την κοινωνία που, όπως λέγεται, λειτουργεί με δύο ταχύτητες. Η μία αφορά τους έχοντες, αυτούς που ζουν μέσα σε μια «παχυλή» ασφάλεια, και η άλλη αφορά την ύπαρξη των φτωχών και αποκλεισμένων, που χρηματοδοτείται από την κοινωνική παροχή (όπου αυτή δεν έχει καταργηθεί) ή από τη φιλανθρωπία (από μη κυβερνητικές οργανώσεις).

Βέβαια, υπάρχουν διάφορες θεωρήσεις για τα αίτια της φτώχειας. Μία από αυτές, που απορρέει περισσότερο από τη σχολή των λειτουργιστών (ή της συναίνεσης), αποδίδει τη φτώχεια στον «πολιτισμό των φτωχών», δηλαδή στη μοιρολατρική νοοτροπία και στις χαμηλές εκπαιδευτικές και επαγγελματικές προσδοκίες των φτωχών.

Μια δεύτερη προσέγγιση, η οποία έχει επηρεαστεί από τη θεωρία των συγκρούσεων, αποδίδει τη φτώχεια στην άνιση κατανομή του πλούτου, στην οικονομική εκμετάλλευση της καπιταλιστικής τάξης, στην αποικιοκρατία και την νεοαποικιοκρατία, που εμπόδισε την πραγματική ανάπτυξη σε πολλές χώρες του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου, καθώς και σε παράγοντες κοινωνικού αποκλεισμού (π.χ. ταξικές επιλογές στην εκπαίδευση, ρατσισμός, προκατάληψη κτλ.).

Βαθαίνει το χάσμα μεταξύ των πλουσίων και των φτωχών

«...Ποτέ άλλοτε η αντίθεση που προκαλεί ο πλούτος δεν ήταν τόσο έντονη: τα εισοδήματα του 1% του παγκόσμιου πληθυσμού (στο οποίο περιλαμβάνονται λιγότεροι από 50 εκατομμύρια άνθρωποι) αντιστοιχούν στα εισοδήματα των 2,7 δισεκατομμυρίων φτωχότερων ανθρώπων του πλανήτη. Η μέτρηση της φτώχειας δημιουργεί επίσης πλήθος πολεμικών. Οι περισσότερες χώρες χρησιμοποιούν εθνικούς δείκτες για να υπολογίσουν τη διαφορά με το μέσο εισόδημα ή με ένα υποθετικό «καλάθι της νοικοκυράς» που περιέχει τα ελάχιστα ζωτικά αγαθά. Είναι λοιπόν λογικό να εμφανίζονται διαφορές από κράτος σε κράτος... Η πραγματική μέτρηση της φτώχειας θα πρέπει να περιλαμβάνει, εκτός από τα νομισματικά κριτήρια, την πραγματική πρόσβαση σε πόσιμο νερό, σε τροφή, στέγη, υγεία και εκπαίδευση. Αυτό επιχειρεί να κατορθώσει ο δείκτης της ανθρώπινης ανάπτυξης που δημιούργησε το Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών για την Ανάπτυξη (UNDP)».

(Le Monde Diplomatique 2003, «Το νέο πρόσωπο του κόσμου» τεύχος 1).

6.2.3 Συνέπειες ανεργίας, φτώχειας και ανισοτήτων

Η ανισότητα, η ανεργία και η φτώχεια θεωρούνται τα σημαντικότερα κοινωνικά προβλήματα, διότι μπορούν να επηρεάσουν την κοινωνική, εκπαιδευτική και επαγγελματική σταδιοδρομία των ανθρώπων.

Οι άνθρωποι που χάνουν την εργασία τους μπορεί να εξαναγκαστούν σε μετανάστευση, ενώ συγχρόνως

αποκλείονται από τον κοινωνικό τους περίγυρο, διότι η θέση στην οποία έχουν περιπέσει επηρεάζει την ψυχολογία και την αυτοεικόνα τους. Επιπλέον, η ανεργία και η φτώχεια συνδέονται άμεσα με την υγεία, την ποιότητα ζωής και το προσδόκιμο όριο επιβίωσης των ανθρώπων.

Έχει επίσης παρατηρηθεί ότι η ανεργία συνοδεύεται από αυξημένα ποσοστά αλκοολισμού, εγκληματικότητας, διαζυγίων, καθώς και άλλων κοινωνικών φαινομένων, όπως είναι η ξеноφοβία, ο ρατσισμός και η έξαρση της βίας (βλ. κεφάλαιο 10). Τα φαινόμενα αυτά δεν ταυτίζονται απόλυτα με την ανεργία, ωστόσο ο συνδυασμός της ανεργίας με άλλους παράγοντες (π.χ. προβληματική κοινωνικοποίηση κτλ.) αυξάνει τις πιθανότητες εμφάνισης αυτών των φαινομένων. Μια άλλη αρνητική πτυχή, ειδικότερα της μακροχρόνιας ανεργίας, είναι η σταδιακή απαξίωση των γνώσεων, των δεξιοτήτων και της αποκτηθείσας εργασιακής εμπειρίας των ανέργων, γεγονός που καθιστά αναγκαία τα προγράμματα επανακατάρτισής τους.

Εικ.6.10
Μαθήματα
γλώσσας για
μετανάστες
στην Ε.Ε.
(Πολλές γλώσσες: Μία οικογένεια, Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Βρυξέλλες, 2004).

Σε παγκόσμιο επίπεδο, οι πιο ευάλωτες ομάδες οι οποίες συχνότερα αντιμετωπίζουν το πρόβλημα της φτώχειας είναι οι αγροτικές και οι εργατικές τάξεις των χωρών του Τρίτου Κόσμου (βλ. κατάσταση παιδιών στον κόσμο), οι φυλετικές και πολιτισμικές μειονότητες, οι μετανάστες και οι πρόσφυγες από τρίτες εκτός Ε.Ε. χώρες, οι γυναίκες και τα παιδιά, οι ηλικιωμένοι, οι πολυμελείς οικογένειες, οι αποφυλακισθέντες και τα άτομα με αναπηρίες.

Η κατάσταση των παιδιών στον κόσμο (φτώχεια, πόλεμος, AIDS)

640.000.000 παιδιά δεν έχουν ικανοποιητική στέγαση.

500.000.000 παιδιά δεν έχουν πρόσβαση σε εγκαταστάσεις υγιεινής.

400.000.000 παιδιά δεν έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό.

300.000.000 παιδιά στερούνται την πληροφόρηση.

270.000.000 παιδιά δεν έχουν πρόσβαση σε βασικές υπηρεσίες υγείας

90.000.000 παιδιά στερούνται το φαγητό σε μεγάλο βαθμό.

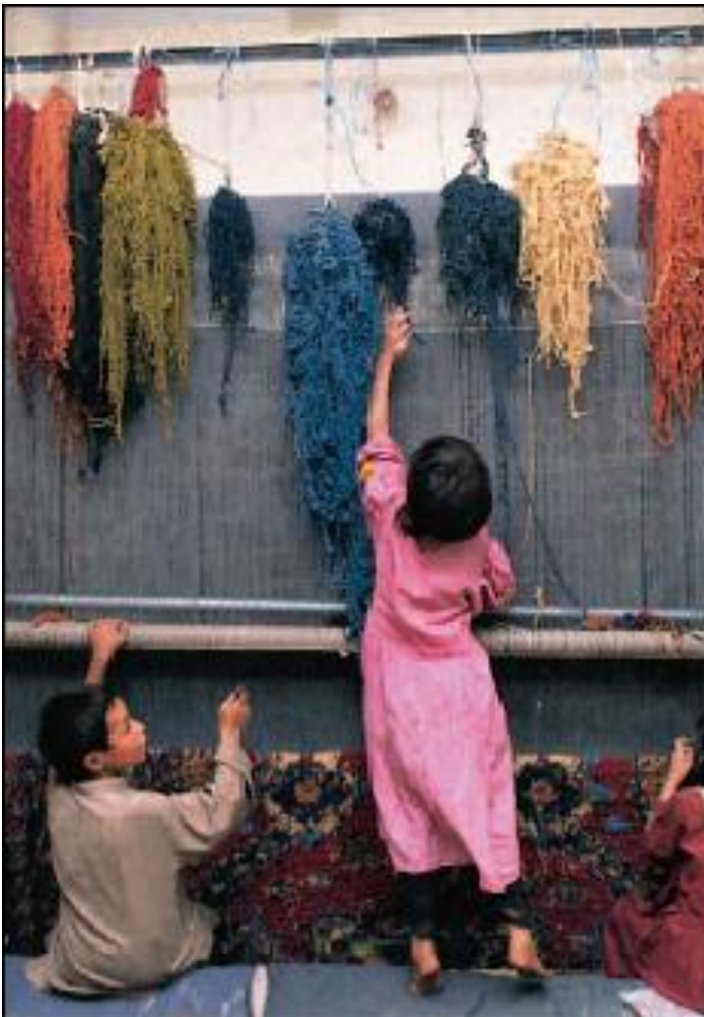
www.unicef.gr/reports.sowcr2005.php

Πολλοί κοινωνιολόγοι συσχετίζουν την οικονομική ανέχεια με την υγεία και τη δυνατότητα (ή την αδυναμία) πρόσβασης των ατόμων σε υπηρεσίες περίθαλψης. Μια σχετική μελέτη, η οποία τεκμηρίωσε στατιστικά τη σχέση οικονομικής ανέχειας και υγείας, έγινε από ομάδα Ελλήνων κοινωνικών επιστημόνων (πίνακας 6.4). Κατασκεύασαν ένα δείκτη έκβασης νοσηλείας (ίσης ή θανάτου) και τον συνέκριναν με την οικονομική κατά-

σταση των νοσηλευομένων.

Με δεδομένη τη θνητότητα ενός νοσήματος, ο αριθμός των ιαθέντων μη άπορων ασθενών ήταν μεγαλύτερος από τον αριθμό των άπορων. Αντίστροφα, τα ποσοστά των ασθενών που πέθαναν κατά τη διάρκεια της νοσηλείας ήταν υψηλότερα στους άπορους σε σύγκριση με τους μη άπορους. Οι κοινωνικές ανισότητες οδηγούν στατιστικά και σε ανισότητες στην περίθαλψη και την υγεία.

Υπογραμμίζεται η λέξη στατιστικά, διότι οι συνέπειες της φτώχειας (όπως και του πλούτου), είτε αφορούν την υγεία είτε άλλα ατομικά δικαιώματα, δεν είναι απόλυτες, δεδομένου ότι η υγεία των ανθρώπων επηρεάζεται από πολλούς παράγοντες, συμπεριλαμβανομένου και του παράγοντα της κληρονομικότητας.

Εικ.6.11

Παιδιά εργαζόμενα στην ταπητουργία (UNICEF Annual Report, 2003).

Πίνακας 6.4. Δείκτης έκβασης νοσηλείας (ίασης/βελτίωσης) για ενδεικτικές κατηγορίες νόσων (στοιχεία 1982)

Κατηγορίες νόσων	Σύνολο 1	Άποροι 2	Μη άποροι 3	Σύγκριση μη απόρων προς απόρους (3/2)
Λοιμώξεις	21,8	7,76	22,70	2,93
Νόσοι του νευρικού συστήματος	51,04	16,38	52,36	3,20
Αναπνευστικές οδοί	19,74	4,31	20,77	4,82
Νόσοι του πεπτικού συστήματος	38,86	14,56	39,72	2,72
Επιπλοκές κύησης τοκετού, λοχείας	5831,09	1451,0	6039,66	4,16
Δερματολογικές νόσοι	321,15	47,00	338, 28	7,20
Νόσοι του μυοσκε- λετικού συστήματος	168,11	10,67	179,36	16,81

Πηγή: Σ. Καράγιωργας, κ.ά., Ε.Κ.Κ.Ε. (1990:805).

6.2.4 Παιδική εργασία

Μια σημαντική συνέπεια της φτώχειας είναι και η παιδική εργασία, η οποία εμφανίζεται τόσο στον αναπτυσσόμενο όσο και στον αναπτυγμένο κόσμο. Επισημαίνεται ότι τα εργαζόμενα παιδιά προέρχονται συνήθως από κοινωνίες στις οποίες ο οικογενειακός ιστός έχει διαρραγεί (πόλεμοι, εμφύλιες συρράξεις) ή από οικογένειες φτωχές και πολυμελείς, που δε διαθέτουν τα μέσα να συντηρήσουν όλα τα μέλη τους.

Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές, 250 εκατομμύρια είναι σε όλο τον κόσμο τα παιδιά που υφίστανται οικονομικής ή άλλης φύσεως εκμετάλλευση: παιδιά στην πορνεία, παιδιά σκλάβοι, στα χαρακώματα, μικροπωλητές, παιδιά που εργάζονται σε βιομηχανίες τροφίμων, πετροχημικών, ανακύκλωσης σκουπιδιών.

Στην περίπτωση της Ελλάδας, και σύμφωνα με στοιχεία που έχουν παρουσιαστεί από ιδρύματα τα οποία δραστηριοποιούνται στον τομέα της προστασίας του παιδιού στη χώρα μας (π.χ. Ίδρυμα Μαραγκοπούλου), οι εργαζόμενοι ανήλικοι το 1997 ανέρχονταν σε 79.000 (παιδιά 14-19 ετών), ενώ περίπου 3.000 υπολογίζονταν τα παιδιά που είχαν πέσει θύματα εκμετάλλευσης. Ακόμη υποστηρίζεται ότι το ζήτημα της παιδικής εργασίας και εκμετάλλευσης διευρύνεται, καθώς η λεγόμενη «κρυφή» εργασία στη βιοτεχνία και τη γεωργία γνωρίζει σοβαρή άνθηση.

Από έρευνα της UNICEF (2000) με θέμα «Τα παιδιά των φαναριών» προκύπτει ότι 5.800 παιδιά ζούσαν και εργάζονταν το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας στους δρόμους. Τα παιδιά αυτά ήταν ηλικίας από 2 ως 15 ετών και δραστηριοποιούνταν σε όλο το Λεκανοπέδιο της Αττικής. Κατοικούσαν σε υπόγεια, σε σκηνές, σε πρόχειρους καταυλισμούς, ακόμα και σε βαγόνια, σε εγκαταλελειμμένα αυτοκίνητα κτλ., ενώ το 2% δήλωσε

άστεγο. Στο σύνολο του δείγματος (955 παιδιά) το 61% ήταν αγόρια, το 44,1% προερχόταν από ελληνικές οικογένειες, ενώ τα υπόλοιπα ήταν παιδιά μεταναστών ή προσφύγων.

Ένα σημαντικό μέρος αυτών των παιδιών βρισκόταν στην Ελλάδα χωρίς τους γονείς τους, ενώ ελάχιστα (20%) πήγαιναν σχολείο. Πολλά παιδιά δήλωσαν ότι «εργοδότης» τους δεν είναι κάποιος από τους γονείς τους. Τους επιβάλλονταν τιμωρίες, αν δεν ήθελαν να πάνε για δουλειά ή έκαναν μικρή είσπραξη. Είναι χαρακτηριστικό ότι πολλά παιδιά δήλωσαν ως τιμωρίες, εκτός από το ξύλο, το ότι δεν τους έδιναν φαγητό ή ότι τα απειλούσαν να τα διώξουν από το μέρος όπου διέμεναν...» (UNICEF-ALCO, 2000).

Στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας η εκμετάλλευση των παιδιών αποτελεί προσβολή για τον αναπτυσσόμενο κόσμο. Η απορία της μικρής Ρίνας «αν δε δουλέψω, πώς θα ζήσω;» θέτει το θέμα της αντιμετώπισης των ανισοτήτων και της φτώχειας στη βάση της ανάπτυξης της παγκόσμιας κοινωνίας. Δεν μπορεί να νοηθεί ανάπτυξη στο σύγχρονο κόσμο, όταν οι ανισότητες ανάμεσα στα κράτη και στα άτομα μεγεθύνονται. Οι ανισότητες αυτές προκαλούν τον αποκλεισμό των ατόμων από βασικά αγαθά, όπως είναι η πρόσβαση στις υπηρεσίες υγείας, εκπαίδευσης και πολιτισμού.

Το σύγχρονο δουλεμπόριο Παιδιά από την Αφρική, την Κίνα και τις Ινδίες, με παγίδα τη μόρφωση έρχονται στη Βρετανία όπου τα χρησιμοποιούν ως δούλους

«Η ανθρώπινη εκμετάλλευση έχει πολλές μορφές... Βρετανικές εφημερίδες αποκάλυψαν προσφάτως τις ανησυχητικές διαστάσεις του δουλεμπορίου παιδιών

από αφρικανικές χώρες τα οποία προωθούνται, κυριολεκτικά ως σκλάβοι, σε πλούσια σπίτια. Τα θύματα είναι κυρίως κορίτσια από χώρες της Δυτικής Αφρικής, που ξεκινούν με την ελπίδα μιας καλής μόρφωσης στην Ευρώπη, για να καταλήξουν να υπηρετούν πλούσιες οικογένειες χωρίς αμοιβή. Πιστεύεται ότι ένα σημαντικό ποσοστό των περίπου 10.000 παιδιών από τη Δυτική Αφρική που φτάνουν στη Βρετανία, για να ζήσουν υποτίθεται με θετές οικογένειες, προορίζονται στην πραγματικότητα για λαθραία οικιακή εργασία... Οι σπείρες που τα στρατολογούν λένε συνήθως στους γονείς ότι θα τα πάνε στην Ευρώπη για να μορφωθούν με αντάλλαγμα μια μικρή βοήθεια στο σπίτι όπου θα ζουν. Κατά τον ίδιο τρόπο φτάνουν και παιδιά από την Κίνα και το Βιετνάμ, που καταλήγουν δούλοι σε παράνομες βιοτεχνίες και εστιατόρια. Σύμφωνα με εκτιμήσεις ορισμένων ανθρωπιστικών οργανώσεων, η προώθηση για οικιακή υπηρεσία λαμβάνει ακόμη μεγαλύτερες διαστάσεις από την παιδική πορνεία... θορυβημένοι από την έκταση του φαινομένου οι αρμόδιοι υπουργοί ετοιμάζονται, κατόπιν υποδείξεως της UNICEF, να κλείσουν ένα παραθυράκι του νόμου που αξιοποιούν οι σύγχρονοι δουλέμποροι. Όπως προειδοποιεί η οργάνωση σε έκθεσή της για τη διακίνηση παιδιών...ενώ η βρετανική κυβέρνηση ανάγει την παράνομη εισαγωγή παιδιών στη χώρα με σκοπό την πορνεία σε αδίκημα, που επισείει ποινή 14-ετούς κάθειρξης, δεν έχουν κάποιο όπλο εναντίον των συμμοριών που εμπορεύονται παιδιά για καταναγκαστική εργασία μη σεξουαλικής φύσεως...» (Ελευθεροτυπία, 28 Ιουνίου 2003).

**Αν δε δουλέψω, πώς θα ζήσω;
Όνομα: Ρίνα
Τόπος κατοικίας: Πρακάς Ναγκάρ, μια
παραγκούπολη στην Ανατολική Ινδία
Επάγγελμα: σπάει πέτρες
Ηλικία: πέντε ετών**

«"Μου αρέσει...", ψιθυρίζει ντροπαλά, χωρίς να σταματήσει τη δουλειά της. Η πέτρα στις όχθες του ποταμού Μαχαράντα μετατρέπεται μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα σε χαλίκια. Έξι μέρες την εβδομάδα, ατελείωτες ώρες κάθε μέρα. Με την ίδια βρόμικη και σχισμένη φούστα, το ίδιο βρόμικο και σχισμένο μπλουζάκι. "Θα ήθελα όμως να πηγαίνω στο σχολείο", λέει. Ολόγυρά της, οκλαδόν επάνω στον ίδιο σωρό από πέτρες, κάτω από μαύρες ομπρέλες που κρύβουν τον ήλιο, αλλά εντείνουν τη ζέστη, βρίσκονται δεκάδες ακόμα παιδιά. "Αν δε δουλέψω, πώς θα κερδίσω χρήματα για να ζήσω;" ρωτά η δεκάχρονη Μίνα, σπάζοντας ταυτόχρονα πέτρες μαζί με τον αδελφό της, τον Ρατζές, που νομίζει ότι είναι έξι ετών, αλλά φαίνεται μεγαλύτερος- κανείς εδώ δε γνωρίζει πραγματικά πότε γεννήθηκε.

...Λατομεία, ορυχεία και εργοστάσια: αυτές είναι οι "δημοφιλέστερες" εργασίες για τα παιδιά ενός κατώτερου θεού. Στο Σιλιγκούρι όμως, στη στενή λωρίδα γης ανάμεσα στο Νεπάλ και το Μπανγκλαντές, η οποία συνδέει τα απομονωμένα βορειοανατολικά κρατίδια με την υπόλοιπη Ινδία, πιο εύκολα βρίσκει κανείς παιδιά να εργάζονται στις όχθες του ποταμού, σπάζοντας πέτρες για να χρησιμοποιηθούν τα χαλίκια ως οικοδομικό υλικό ή μαζεύοντας άμμο με τον ίδιο σκοπό, παρά ενηλίκους. Αμείβονται ανάλογα με το φορτίο. Για ένα φορτίο πέντε τόνων παίρνουν 700

ρουπίες δηλαδή περίπου 12 ευρώ. Η Ρίνα και οι γονείς της χρειάζονται περίπου τέσσερις εβδομάδες για ένα τέτοιο ποσό. Ζουν μαζί με τα δύο άλλα παιδιά της οικογένειας, τη δώδεκα μηνών Πριγιάνκα και τον τριών ετών Βικράμ, σε μια καλύβα από μπαμπού και για βραδινό τρώνε μόνο ρύζι ή ψωμί που φτιάχνουν οι ίδιοι. Τις μέρες της πληρωμής υπάρχει, αν είναι τυχεροί, και κρέας. Τις περισσότερες μέρες δεν υπάρχουν ούτε καν λαχανικά. "Είμαστε φτωχοί, πώς να αγοράσουμε λαχανικά;" ρωτά η Λίλα, η 25χρονη μητέρα της Ρίνα. Τα μελαγχολικά της μάτια γίνονται ακόμη πιο μελαγχολικά, όταν σκέφτεται το μέλλον. Ο τρίχρονος Βικράμ "προπονείται" ήδη για τη δουλειά που θα πιάσει σε έναν χρόνο. Το μοναδικό του παιχνίδι, άλλωστε, είναι ένα μικρό σφυρί...» (Τα Νέα, 6/9/2004).

6.3. Αντιμετώπιση των ανισοτήτων, της φτώχειας και της ανεργίας

Μπορούν πράγματι να αντιμετωπιστούν οι κοινωνικές ανισότητες, τόσο συλλογικά όσο και ατομικά; Υπάρχουν διαφορετικές θεωρήσεις βάσει των οποίων μπορεί να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό.

Γενικά, η αντιμετώπιση των ανισοτήτων εξαρτάται από τη φύση του κοινωνικοοικονομικού συστήματος και των κατευθύνσεών του (π.χ. μείωση ή αύξηση της ανεργίας, ύπαρξη ή ανυπαρξία κοινωνικού κράτους κ.ά.). Όσον αφορά τις χώρες με ελεύθερη οικονομία, έμφαση δίνεται στο ρόλο που μπορούν να διαδραματίσουν τα άτομα, ώστε με την ενεργοποίησή τους να βελτιώσουν τις συνθήκες της ζωής τους. Αντίθετα, στις κεντρικά σχεδιασμένες οικονομίες το βάρος για την αντιμετώπιση των κοινωνικών ανισοτήτων πέφτει στο κρά-

τος. Επιπλέον, η δράση των συνδικαλιστικών φορέων (συνδικάτα) είναι σημαντική στο θέμα της διεκδίκησης αιτημάτων που αφορούν την ανακατανομή του παραγόμενου πλούτου (π.χ. αιτήματα για αύξηση μισθών, για μείωση εργάσιμου χρόνου κ.ά.).

Επομένως οι κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες αντιμετωπίζονται με διαφορετικό τρόπο σε κάθε ιστορική περίοδο και σε κάθε κοινωνία. Το «κοινωνικό κράτος» αναφέρεται για πρώτη φορά στο Γερμανικό Σύνταγμα (1949), το οποίο και καθιερώνει τα κοινωνικά δικαιώματα (υγεία, εργασία, ασφάλιση κτλ.) και οδηγεί σε μια πολιτική παροχών προς τα οικονομικά ασθενέστερα στρώματα. Η δημιουργία συνεπώς του κοινωνικού κράτους (κράτους πρόνοιας) της συλλογικής δηλαδή αντιμετώπισης των ανισοτήτων, προσβλέπει σε μια ανακατανομή του πλούτου.

Η ανακατανομή του πλούτου σε μια κοινωνία επιτυγχάνεται με διάφορα μέτρα όπως:

- την πολιτική μισθών (συλλογικές συμβάσεις εργασίας, οικογενειακά επιδόματα κ.ά.),
- τη φορολογική πολιτική με στόχο τη μείωση της επιβάρυνσης στους οικονομικά ασθενέστερους (π.χ. μείωση φόρων για τις πολυμελείς οικογένειες, μείωση αναλογίας έμμεσων-άμεσων φόρων),
- την κοινωνική ασφάλιση (ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, συνταξιοδότηση, επιδόματα σε άτομα με ειδικές ανάγκες κ.ά.),
- την πρόσβαση σε κοινωνικές υπηρεσίες (π.χ. συμβουλευτική),
- την πρόσβαση σε αγαθά πολιτισμού (π.χ. κοινωνικός τουρισμός, ελεύθερη είσοδος σε μουσεία, εκδηλώσεις κ.ά.).

Μετά την οικονομική κρίση του 1980 ξεκινά ένας διάλογος στην Ευρώπη για τη μείωση της συμβολής και τη συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους. Η συζήτηση αυτή

συνεχίζεται έως σήμερα και έχει ως αποτέλεσμα τον επαναπροσδιορισμό της πολιτικής που αφορά τους μισθούς, τη φορολογία, την κοινωνική ασφάλιση κ.ά.

Η αντιμετώπιση της ανεργίας αποτελεί κομβικό σημείο στην πολιτική κάθε κράτους. Ο στόχος βέβαια δεν είναι άλλος από τη μείωση της ανεργίας, η οποία αμβλύνει, με τη σειρά της, τις ανισότητες και τη φτώχεια. Για το λόγο αυτό διατυπώνονται προτάσεις όπως η μερική απασχόληση ή η πρόωρη συνταξιοδότηση εργαζομένων ή, αντίθετα, η αύξηση των ορίων ηλικίας για συνταξιοδότηση κ.ά.

Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η ευελιξία στην εργασία, η οποία ορίζεται ως η συνεχής μετακίνηση του εργαζόμενου σε διαφορετικές εργασιακές θέσεις. Αυτό σημαίνει ότι πολλοί εργαζόμενοι στη διάρκεια της επαγγελματικής ζωής τους θα αλλάξουν παραπάνω από μία φορά θέση εργασίας. Τα συναισθήματα ωστόσο που συνοδεύουν τον εργαζόμενο εξαιτίας αυτών των αλλαγών είναι η αβεβαιότητα και η ανασφάλεια. Τέτοια μέτρα εξάλλου θα πρέπει να συνοδεύονται και από την προσπάθεια ανάπτυξης της οικονομίας και τόνωσης των επενδύσεων, τα οποία με τη σειρά τους θα δώσουν νέες θέσεις εργασίας.

Σύμφωνα με κάποιες θεωρήσεις, μέτρα για την αντιμετώπιση των ανισοτήτων και της ανεργίας μπορούν να ληφθούν και από το ίδιο το άτομο. Το άτομο είναι δυνατόν να ενεργοποιηθεί και να συμβάλει αποφασιστικά στη βελτίωση της προσωπικής του πορείας μέσω της εκπαίδευσης, της επανακατάρτισης και της απόκτησης άλλων τυπικών προσόντων.

Συγκεφαλαιώνοντας, η εξάλειψη της φτώχειας και των ανισοτήτων θέτει το ζήτημα της κοινωνικής δικαιοσύνης που, ως ιδεώδες, θεμελιώνεται στην αρχή της δίκαιης ανακατανομής των υλικών και συμβολικών πη-

γών πλούτου (π.χ. εισοδημάτων, αγαθών, υπηρεσιών, παιδείας, υγείας κτλ.).

Εικ.6.13
Σχολείο
Δεύτερης
Ευκαιρίας:
ενήλικοι μαθητές
μέσα στην τάξη -
Ιστορία του νέου
Ελληνισμού,
1770 -2000,
τόμος 10ος,
τεύχος 12ο, εκδ.
Ελληνικά
Γράμματα.

Εικ.6.12 Η πρόσβαση στις υπηρεσίες είναι προϋπόθεση για την αντιμετώπιση των ανισοτήτων (Φωτογραφικό αρχείο Ε. Κουμάνταρη).

Ερωτήσεις

1. Να συγκρίνετε τις αντιλήψεις που υπήρχαν για την εργασία στην Αρχαία Αθήνα, τη Ρώμη και το Μεσαίωνα. Να εντάξετε τις αντιλήψεις αυτές σε συγκεκριμένα κοινωνικά πλαίσια από το κεφάλαιο 2 (βλ. τόμο 1ο).
2. Ποιες είναι οι αιτίες διαφοροποίησης της εργασίας κατά την περίοδο της βιομηχανικής επανάστασης;
3. Να βρείτε τα άρθρα του Συντάγματος τα σχετικά με την εργασία (από το βιβλίο της Β' Λυκείου: Εισαγωγή στο δίκαιο και τους πολιτικούς θεσμούς, και να τα συγκρίνετε με το άρθρο 23 του παραθέματος από την Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (σελ.88). Τι παρατηρείτε;
4. Πώς ορίζεται ο καταμερισμός εργασίας; Να καταγράψετε τον καταμερισμό εργασίας που υπάρχει στο σπίτι σας.
5. Να συγκρίνετε το φορντικό και το τείλορικό σύστημα οργάνωσης της εργασίας. Πού συγκλίνουν και πού διαφοροποιούνται;
6. Πότε και πώς αμφισβητήθηκαν οι απόψεις του Τείλορ και του Φορντ;
7. Ποιες είναι οι αιτίες που δημιούργησαν τις σύγχρονες μορφές απασχόλησης;
8. Πιστεύετε ότι η εργασία και η ανεργία είναι μετρήσιμα μεγέθη;
9. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά των εργασιακών σχέσεων στην Ελλάδα;
10. Να αναφέρετε κοινωνικές ομάδες που θεωρείτε ότι πλήττονται περισσότερο από την ανεργία στην Ελλάδα.
11. Πώς ορίζεται η κοινωνική διαστρωμάτωση;
12. Ποιος είναι ο ορισμός των κοινωνικών τάξεων;
13. Να συγκρίνετε τις θεωρίες του Μαρξ και του Βέμπερ για τις κοινωνικές τάξεις. Μπορούμε να κατατάξουμε

- έναν άνθρωπο σε μια κοινωνική τάξη μόνο από την εμφάνισή του;
14. Πώς ορίζονται από την κοινωνιολογία οι κοινωνικές ανισότητες;
  15. Υπάρχει ένα και μοναδικό κριτήριο για τη φτώχεια;
  16. Τι είναι απόλυτη και τι σχετική φτώχεια;
  17. Ποιες είναι οι σημαντικότερες θεωρητικές προσεγγίσεις για τη φτώχεια;
  18. Ποια είναι η σχέση της φτώχειας με την υγεία;
  19. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά του κράτους πρόνοιας και τι συμβαίνει σήμερα με τις κοινωνικές παροχές;
  20. Γιατί υπάρχουν στον κόσμο που εργάζονται;
  21. Πώς μπορεί να συμβάλει το άτομο στην αντιμετώπιση της ανεργίας; Να δώσετε παραδείγματα.

αποδιοπομπαίος τράγος: Η φράση προέρχεται από την παράδοση των Εβραίων, οι οποίοι κάθε 7 χρόνια φόρτωναν τελετουργικά όλα τους τα αμαρτήματα σε έναν τράγο, τον οποίο στη συνέχεια έδιωχναν μακριά από την πόλη, στην έρημο. Μαζί του συμβολικά έδιωχναν και τα αμαρτήματα. Σήμερα η φράση αποδίδεται σε όποιον θεωρούμε υπεύθυνο για ό,τι κακό μας συμβαίνει.

αυτάρκης οικονομία (κοινωνία): Ονομάζεται η κοινωνία η οποία μπορεί να καλύπτει επαρκώς τις ανάγκες της με ό,τι παράγει στο πλαίσιο της και δείχνει να μην εξαρτάται καθόλου από την αγορά.

βέτο: Άρνηση επικύρωσης μιας απόφασης.

γαμηλιότητα: Στατιστικός μέσος όρος που δείχνει τη συχνότητα των γάμων ανά 1.000 κατοίκους.

γενεαλογική γραμμή: Οι πρόγονοι από τη μεριά του πατέρα (γενεαλογική ανδρική γραμμή) ή οι πρόγονοι από τη μεριά της μητέρας (γενεαλογική γυναικεία γραμμή).

γκέτο: Παλαιότερα ο όρος προσδιόριζε την περιτειχισμένη και απομονωμένη εβραϊκή συνοικία των ευρωπαϊκών πόλεων. Σήμερα προσδιορίζει το τμήμα μιας πόλης στο οποίο ζει περιθωριοποιημένη μια μειονότητα.

γονιμότητα: Στατιστική αναλογία αριθμού γεννήσεων γυναικών αναπαραγωγικής ηλικίας σε δεδομένη χρονική περίοδο. Ο όρος «γονιμότητα» προτιμάται από τον όρο «γεννητικότητα» (ιδίως για συγκριτικές αναλύσεις), αφού ο τελευταίος, ο οποίος δείχνει τις γεννήσεις ανά

1.000 κατοίκους, επηρεάζεται σημαντικά από την ηλικιακή δομή ενός πληθυσμού.

δείγμα στρωματοποιημένο: Η κατηγοριοποίηση των μελών του πληθυσμού με βάση ένα ή περισσότερα χαρακτηριστικά (στρώματα) και η επιλογή δείγματος από κάθε επιμέρους ομάδα (στρώμα) του πληθυσμού χωριστά.

διάμεσο ισοδύναμο εισόδημα των νοικοκυριών: Η διάμεση τιμή του συνολικού εισοδήματος (από εργασία, περιουσία, κοινωνικές παροχές, συντάξεις κ.ά.) όλων των τύπων νοικοκυριών της χώρας σταθμισμένου ανάλογα με το μέγεθος και τη σύνθεση των νοικοκυριών (ενήλικες, παιδιά κτλ.). Η διάμεση τιμή είναι η τιμή που χωρίζει την κατανομή του εισοδήματος των νοικοκυριών σε δύο ίσα μέρη.

εκκοσμίκευση: Η απομάκρυνση της κοινωνίας από την κηδεμονία θρησκευτικών θεσμών και συμβόλων. Η εκκοσμίκευση περιλαμβάνει τη νομική, τη θεσμική και την πολιτισμική πλευρά της κοινωνίας και εκδηλώνεται με τα εξής χαρακτηριστικά: τη χειραφέτηση των πολιτών και των συλλογικών αναπαραστάσεών τους από κάθε θρησκευτική αναφορά, τη συγκρότηση τομέων γνώσης ανεξάρτητων από τη θρησκεία, την αυτονόμηση της συμπεριφοράς των ατόμων από τις θρησκευτικές επιταγές.

ερωτήσεις κλειστού και ανοικτού τύπου: Οι ερωτήσεις κλειστού τύπου είναι αυτές στις οποίες ο ερωτώμενος απαντά επιλέγοντας μεταξύ προκατασκευασμένων απαντήσεων (π.χ. Ναι/Όχι/Δε Γνωρίζω ή Συμφωνώ απόλυτα /Απλώς συμφωνώ/ Ουδέτερος/Απλώς διαφωνώ /Διαφωνώ απόλυτα). Οι ερωτήσεις ανοικτού τύπου

είναι αυτές στις οποίες ο ερωτώμενος είναι ελεύθερος να απαντήσει όπως εκείνος κρίνει.

ζάντρουγκα: Ο όρος αναφέρεται σε μια μεγάλη οικογένεια σλαβικού τύπου (συναντάται σε πολλές περιοχές των Βαλκανίων) που διέπεται από συλλογικότητα, αλληλοβοήθεια και ισονομία. Η ζάντρουγκα ήταν οργανωμένη στο πρότυπο μιας ολοκληρωμένης μικροκοινωνίας που, χάρη σε έναν ιδιοφυή συνδυασμό γεωργίας, κτηνοτροφίας και οικιακής βιοτεχνίας, μπορούσε να προνοήσει για το σύνολο των αναγκών των μελών της.

θεσμοθετημένος φορέας: Ο φορέας που χρησιμοποιεί τυπικές στρατηγικές (π.χ. κράτος, δικαιοσύνη) για να ρυθμίσει τη συμπεριφορά των ατόμων.

ιμπεριαλισμός: Η επεκτατική πολιτική ενός ισχυρού κράτους έναντι άλλων χωρών, η οποία μπορεί να έχει τη μορφή είτε της εδαφικής κατάκτησης είτε ακόμη της οικονομικής, πολιτικής και πολιτιστικής κηδεμονίας.

καινοτομία: Στον καθημερινό λόγο η λέξη σημαίνει την εισαγωγή καινούργιων μεθόδων, καινούριων μορφών ενέργειας, καινούριων πρακτικών, καινούριων σχέσεων κτλ. Στη θεωρία του Μέρτον «καινοτομία» είναι μια μορφή κοινωνικής προσαρμογής, όπου το άτομο αποδέχεται τους κοινωνικά προσδιορισμένους σκοπούς (π.χ. της επιτυχίας), αλλά δεν ακολουθεί τους κοινωνικά αποδεκτούς τρόπους (π.χ. σκληρή εργασία κτλ.) προκειμένου να πετύχει τους σκοπούς αυτούς. Αντίθετα, ακολουθεί νέους, εναλλακτικούς τρόπους (π.χ. κλοπή) που τον οδηγούν σε παραβατική συμπεριφορά.

κεφαλοχώρι: Υποβαθμισμένη μορφή της παλιάς βαλκανικής κοινότητας* στο πλαίσιο της οποίας αναπτύχθηκαν από αιώνες παραδειγματικοί πολιτικοί και κοι-

νωνικοοικονομικοί θεσμοί στη βάση μιας ευρείας διοικητικής αυτονομίας. Όμως η ανάπτυξη του συγκεντρωτικού κράτους δεν επέτρεψε τη συνέχιση της διοικητικής αυτονομίας των κοινοτήτων. Κατ' αυτό τον τρόπο το κοινοτικό σύστημα ατόνησε και δεν μπόρεσε να εκπληρώσει τις βασικές λειτουργίες πάνω στις οποίες στήριζε ανέκαθεν τη δύναμή του: δηλαδή το συνδυασμό συλλογικής και ιδιωτικής παραγωγής αγαθών, τη συντονισμένη ανάπτυξη γεωργίας, βιοτεχνίας και εμπορίου και, τέλος, την αυτοδιαχείριση.

κλειστό ίδρυμα: Όρος που εισήγαγε ο Έρβιν Γκόφμαν, για να χαρακτηρίσει τον τόπο κατοικίας και απασχόλησης ενός μεγάλου αριθμού ατόμων που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση και τα οποία, ξεκομμένα για μια σημαντική χρονική περίοδο από την ευρύτερη κοινωνία, ζουν μαζί υπό συνθήκες περιορισμένης και απόλυτα οργανωμένης διαβίωσης. Νοσοκομεία, οικοτροφεία, στρατώνες, φυλακές, μοναστήρια κτλ. είναι περιπτώσεις κλειστών ιδρυμάτων.

κοινό: Σύνολο ατόμων που εκδηλώνουν κοινά ενδιαφέροντα ή συμφέροντα την ίδια χρονική στιγμή ή περίοδο. Η φυσική γειτνίαση των ατόμων δεν είναι ουσιώδες γνώρισμα της έννοιας του κοινού.

κοινότητα - κοινωνία: Οι έννοιες καθιερώθηκαν, από τον Φ. Τάνις (F. Toennies) ο οποίος θεωρεί ότι αυτό που χαρακτηρίζει την κοινότητα είναι οι προσωπικές και συναισθηματικές σχέσεις μεταξύ των μελών της, ενώ αυτό που χαρακτηρίζει τις σχέσεις των μελών της κοινωνίας είναι το προσωπικό όφελος. Η εκβιομηχάνιση επιτάχυνε τη μετάβαση από την κοινότητα στην κοινωνία, από τις συναισθηματικές σχέσεις των ατόμων στις σχέσεις που ρυθμίζονται με βάση το συμφέρον.

κοινωνική ανθρωπολογία: Η κοινωνική ανθρωπολογία και η κοινωνιολογία είναι όροι που δεν προσδιορίζουν στην πραγματικότητα διαφορετικούς επιστημονικούς κλάδους. Η διαφορά τους είναι ότι η κοινωνική ανθρωπολογία επικεντρώνεται στη μελέτη αγροτικών ή ελάχιστα διαφοροποιημένων κοινωνιών, ενώ η κοινωνιολογία μελετά κοινωνίες σύνθετες ή κατά πολύ διαφοροποιημένες. Η πρώτη χρησιμοποιεί κυρίως ποιοτικές μεθόδους ενώ η κοινωνιολογία ποσοτικές μεθόδους βασιζόμενη στις εθνικές στατιστικές.

κοινωνική θέση: Η κοινωνική θέση ορίζεται από το βαθμό και το είδος της κοινωνικής δύναμης (σε πολιτικό, οικονομικό και πολιτισμικό επίπεδο) που το άτομο διαθέτει.

κοινωνική κινητικότητα: Η μετακίνηση ενός ατόμου από μια κοινωνική θέση σε μια άλλη, σημαίνει και μετακίνηση στο πλαίσιο της κοινωνικής ιεραρχίας. Η μετακίνηση, για παράδειγμα, ενός ατόμου από τη θέση του εμπόρου στη θέση του βιομηχάνου είναι μια περίπτωση ανοδικής κοινωνικής κινητικότητας.

κοινωνική πολιτική: Η διορθωτική ή προληπτική παρέμβαση μιας κυβέρνησης στην κοινωνική πραγματικότητα με τη λήψη μέτρων που αποσκοπούν στην άμβλυση των κοινωνικών ανισοτήτων και στην προαγωγή της κοινωνικής δικαιοσύνης. Η κοινωνική πολιτική περιλαμβάνει την κοινωνική ασφάλιση, την παιδεία, την υγεία και πρόνοια, την απασχόληση και την κατοικία.

κουλτούρα: Το σύνολο της πνευματικής δημιουργίας μιας κοινωνίας. Όλες οι κοινωνικές ομάδες έχουν κουλτούρα. Είτε αυτή είναι λαϊκή, είτε λόγια. Στις ιεραρχημένες κοινωνίες οι κουλτούρες των διαφορετικών κοινωνικών ομάδων είναι και οι ίδιες ιεραρχημένες.

Λόμπι: Ομάδα προσώπων που αναπτύσσουν την πολιτική τους δράση στους προθαλάμους (lobby) του κοινοβουλίου ή των γραφείων των πολιτικών και επηρεάζουν παρασκηνιακά τις πολιτικές αποφάσεις.

μαζική επικοινωνία: Η μεταβίβαση μηνυμάτων και πληροφοριών από περιορισμένο αριθμό πηγών σε απεριόριστο αριθμό ανθρώπων.

μανιφακτούρα: Παραγωγική μονάδα στην οποία εργάζονταν επαγγελματίες χειροτέχνες. Χειροτεχνικός ήταν και ο τρόπος παραγωγής.

μιλιταρισμός: Πολιτική αύξησης της επιρροής της στρατιωτικής δύναμης στη σφαίρα της πολιτικής. Ο μιλιταρισμός οδηγεί στην εγκαθίδρυση της κυριαρχίας των στρατιωτικών και στην υποταγή της πολιτικής, της οικονομίας και του πολιτισμού μιας χώρας σε πολεμικούς σκοπούς.

μύθος: Μια συμβολική κατά κανόνα ερμηνεία της πραγματικότητας που προσπαθεί να δώσει ο άνθρωπος με προσφυγή σε αλληγορίες και υπερφυσικές δυνάμεις.

πολιτισμική σχετικότητα: Ο όρος δηλώνει ότι τα κοινωνικά φαινόμενα δεν μπορούν να κατανοηθούν και να ερμηνευτούν παρά μόνο στο πλαίσιο του συγκεκριμένου κοινωνικού συστήματος που εμφανίζονται. Για παράδειγμα, τα ήθη και τα έθιμα μιας κοινωνίας δεν μπορούν να αξιολογηθούν με βάση κάποια γενικά κριτήρια. Η αξία τους είναι σχετική και καθορίζεται από την κοινωνία στην οποία εμφανίζονται και τις συγκεκριμένες λειτουργίες που επιτελούν εντός της.

πολιτισμός: Το σύνολο των αξιών, των προτύπων, των θεσμών, των εθίμων, των παραδόσεων, των υλικών και

των τεχνολογικών επιτευγμάτων μιας κοινωνίας.

πολυσθένεια: Ο όρος που καθιέρωσε ο καθηγητής κοινωνιολογίας Κ. Τσουκαλάς για να προσδιορίσει τους ανθρώπους που ασκούν περισσότερα του ενός επαγγέλματα τα οποία ανήκουν σε διαφορετικούς κλάδους της οικονομικής δραστηριότητας, όπως για παράδειγμα ένας αγρότης που καλλιεργεί τη γη και συγχρόνως εκμεταλλεύεται μια μικρή τουριστική επιχείρηση ενοικιαζομένων δωματίων.

πρότυπα συμπεριφοράς: Τρόποι συμπεριφοράς που θεωρούνται αποδεκτοί και με τους οποίους τα άτομα εναρμονίζονται στην καθημερινότητά τους.

ρόμικης: «Αθίγγανοι», «Τσιγγάνοι», «Γύφτοι», «Κασιβέλοι», «Τουρκόγυφτοι», «Ρομά» ή «Ρομ» είναι μερικοί όροι που χρησιμοποιούνται για να προσδιορίσουν το κομμάτι αυτό του πληθυσμού που διαφοροποιείται σε κάποιο βαθμό (και κυρίως ως προς τις γλωσσικές πρακτικές) από τους υπολοίπους κατοίκους της χώρας. Μερικοί από αυτούς τους όρους είναι ετεροπροσδιορισμοί (χρησιμοποιούνται ως ετικέτες από τους μη τσιγγάνους), ενώ κάποιοι άλλοι είναι αυτοπροσδιορισμοί (χρησιμοποιούνται από τους ίδιους για να προσδιορίσουν τους εαυτούς τους).

συλλογική συνείδηση: Η συνείδηση του κοινωνικού συνόλου, όπως αυτή εκφράζεται μέσα από τη συνείδηση των μελών του, την οποία διαμορφώνει. Σύμφωνα με τον Ε. Ντυρκέμ είναι η «συνείδηση των συνειδήσεων», που εξασφαλίζει την κοινωνική συνοχή, αποτελεί το θεμέλιο της ανθρωπίνης γνώσης και καθορίζει την ατομική συμπεριφορά και τις κοινωνικές σχέσεις.

συμβολικό κεφάλαιο: Όρος που καθιέρωσε ο Γάλλος κοινωνιολόγος Π. Μπουρντιέ προκειμένου να προσδιορίσει το σύνολο των δεξιοτήτων και των πολιτισμικών αγαθών που διαθέτει ένα άτομο. Τα πολιτισμικά αυτά αγαθά μπορεί να έχουν τρεις μορφές: α) προδιαθέσεις, κλίσεις, β) υλικά αγαθά (βιβλία, πίνακες, δίσκοι) γ) θεσμικοί τίτλοι (διπλώματα σπουδών). Ο Μπουρντιέ διέκρινε το συμβολικό κεφάλαιο από το κοινωνικό κεφάλαιο, το οποίο προσδιορίζεται από το δίκτυο των σχέσεων και των γνωριμιών που έχει ένα άτομο, αλλά και από το οικονομικό κεφάλαιο το οποίο προσδιορίζεται από το σύνολο των οικονομικών αγαθών και εισοδημάτων που κατέχει.

τελετουργίες μύησης: Τον όρο καθιέρωσε ο εθνολόγος A. Βαν Ζενέπ (Arnold Van Gennep 1873-1957), προκειμένου να προσδιορίσει τις πράξεις που συνοδεύουν τη μετάβαση ενός ανθρώπου από μια θέση σε μια άλλη. Όλες οι μεγάλες στιγμές της ζωής ενός ανθρώπου (γέννηση, εφηβεία, γάμος, θάνατος κ.ά.) συνοδεύονται από τέτοιου είδους τελετουργίες. Διακρίνει τρεις στιγμές σε κάθε τελετουργία μύησης α) τον αποχωρισμό ή την αποκοπή του ατόμου από την προηγούμενη θέση ή κατάσταση, β) το «περιθώριο», που αντιστοιχεί στο διάστημα ανάμεσα στον αποχωρισμό και την ενσωμάτωση, και γ) την ενσωμάτωση κατά την οποία το άτομο επανεντάσσεται στο κοινωνικό περιβάλλον σε νέα κοινωνική θέση και με νέο ρόλο.

τσελιγκάτο: Παλιά μορφή συνεταιρισμού μεταξύ διαρκώς περιπλανώμενων ποιμένων (φερέοικων). Το τσελιγκάτο συγκροτείται στη βάση των αρχών της κοινωνικής αμοιβαιότητας και υπό την εξουσία ενός αιρετού αρχιτσέλιγκα με ευρύτατες αρμοδιότητες.

τσιφλίκι: Συνδυάζει εκτεταμένες σιτοκαλλιέργειες και κτηνοτροφία χάρη στην εφαρμογή ενός ιδιαίτερου συστήματος αγρανάπαυσης. Οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης των κολίγων, η σκληρή εκμετάλλευσή τους και οι αυθαιρεσίες του τσιφλικά συνεργούν ώστε να περιορίζονται στο ελάχιστο οι δυνατότητες επέκτασης του σχηματισμού.

υπερπροϊόν: Το πλεόνασμα των προϊόντων που παράγονται και δε χρησιμοποιείται για τις ανάγκες του παραγωγού, αλλά διατίθεται στην αγορά.

φрукτωρίες: Ήταν στην αρχαιότητα η μετάδοση σημάτων με πυρσούς (φрукτούς) σε μακρινές αποστάσεις κατά τη διάρκεια της νύχτας.

χάκερ: Το άτομο που σπάζοντας τους κωδικούς ασφαλείας εισέρχεται στα συστήματα πληροφόρησης εταιρειών ή ηλεκτρονικών υπολογιστών διάφορων ατόμων, χωρίς αυτά να έχουν συναινέσει ή να το γνωρίζουν.

χωρικό σύστημα: Μικρογραφία της ζάντρουγκας, που έχει ως χαρακτηριστικό του την πολυκαλλιέργεια σε συνδυασμό με την οικόσιτη κτηνοτροφία. Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες λειτουργεί το σύστημα είναι σαφώς μειονεκτικές εξαιτίας του μικρού μεγέθους της αγροτικής εκμετάλλευσης.

4. Η σύγχρονη ελληνική οικογένεια: μορφές, προβλήματα, προοπτικές.....	5
Εισαγωγή.....	7
4.1. Μορφές, λειτουργίες και κοινωνικο-οικονομικές βάσεις της ελληνικής οικογένειας.....	7
4.1.1 Μορφές οικογένειας στο παρόν και στο πρόσφατο παρελθόν.....	14
Από τις εκτεταμένες στις σύγχρονες μορφές οικογένειας.....	15
4.2. Καταμερισμός εργασίας στη σύγχρονη ελληνική οικογένεια.....	24
4.3. Μαθαίνοντας το ρόλο του άνδρα και το ρόλο της γυναίκας: ένα παράδειγμα πρωτογενούς κοινωνικοποίησης.....	33
4.4. Προκλήσεις, προβλήματα, προοπτικές της σύγχρονης ελληνικής οικογένειας.....	39
Ερωτήσεις.....	45
5. Εκπαίδευση: παράγοντας αναπαραγωγής και αλλαγής της κοινωνίας.....	47
Εισαγωγή.....	49
5.1. Ο ρόλος της εκπαίδευσης.....	49
5.1.1 Εκπαιδευτικά συστήματα – Ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα.....	54
5.2 Η εκπαίδευση ως παράγοντας αναπαραγωγής	

και	αλλαγής	της
κοινωνίας.....	65	
5.2.1 Η εκπαίδευση ως παράγοντας αναπαραγωγής της κοινωνίας.....	65	
5.2.2 Η εκπαίδευση ως παράγοντας αλλαγής της κοινωνίας.....	71	
5.3. Εκπαιδευτικός προσανατολισμός στο πλαίσιο της κοινωνίας της πληροφορίας.....	75	
Η σχέση γνώσης και πληροφορίας.....	78	
Ερωτήσεις.....	81	
6. Εργασία, ανεργία και κοινωνικές ανισότητες.....	83	
Εισαγωγή.....	85	
6.1. Ο ρόλος της εργασίας στη ζωή των ανθρώπων.....	85	
6.1.1 Οργάνωση της παραγωγής και μορφές εργασίας.....	91	
6.1.2 Νέες μορφές απασχόλησης.....	98	
6.1.3 Μορφές ανεργίας.....	101	
6.1.4 Η εργασία και η ανεργία στην ελληνική κοινωνία.....	104	
6.2. Φτώχεια, πλούτος, κοινωνική διαστρωμάτωση και συνέπειες.....	107	
6.2.1 Κοινωνική διαστρωμάτωση, κοινωνικές ανισότητες.....	108	
6.2.2 Φτώχεια.....	112	
6.2.3 Συνέπειες ανεργίας, φτώχειας και ανισοτήτων.....	121	
6.2.4 Παιδική εργασία.....	126	
6.3. Αντιμετώπιση των ανισοτήτων, της φτώχειας και της ανεργίας.....	130	
Ερωτήσεις.....	134	

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.

